

ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

สารนิพนธ์

ของ

เหิงย่น มาย เฟื่อง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

พฤษภาคม 2552

ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

สารนิพนธ์

ของ

เหงียน มาย เฟื่อง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

บทคัดย่อ

ของ

เหิงยูน มาย เฟื่อง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

พฤษภาคม 2552

เหิงยน มาย เฟื่อง. (2552). ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม.

สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา

สารนิพนธ์นี้มีจุดมุ่งหมายที่จะสำรวจเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาไทยที่เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม พร้อมกับวิเคราะห์ลักษณะและสาเหตุของปัญหาเหล่านั้น โดยผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงภาษาไทย ได้แก่ เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวจำนวน 21 หน่วยเสียง คือ /p, ph, b, m, w, f, t, th, d, n, l, r, s, c, ch, j, k, kh, ŋ, ʔ, h/ เสียงพยัญชนะสะกดจำนวน 9 หน่วยเสียง คือ /ʔ, k, p, t, m, n, ŋ, y, w/ และเสียงสระจำนวน 21 หน่วยเสียง คือ /i, i:, e, e:, ε, ε:, u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:, ia, ua, ua/ ทั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 4 ที่กำลังเรียนภาษาไทยเป็นวิชาโทอยู่ที่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 6 หน่วยเสียง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ /ph, c, j, w, p, ch/ และหน่วยเสียงพยัญชนะสะกด 2 เสียง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ /k, ŋ/ ซึ่งปัญหาการออกเสียงพยัญชนะของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปใน 3 ลักษณะ กล่าวคือ ปัญหาการแทนเสียง (Sound Substitution) ซึ่งพบมากที่สุด รองลงมาคือ ปัญหาการลบเสียง (Sound Deletion) และปัญหาการเพิ่มเสียง (Sound Addition) โดยปัญหาที่พบเกิดจาก 3 สาเหตุ คือ อิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ การสับสนของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับหน่วยเสียงที่คล้ายคลึงกัน และอิทธิพลของบริบทเสียงรอบข้าง

กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงสระ 7 หน่วยเสียง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ /u:, u:, o:, ɔ:, i:, e:, ε:/ ปัญหาการออกเสียงสระดังกล่าวเป็นลักษณะการแทนเสียง (Sound Substitution) ทั้งหมด และเกิดจาก 2 สาเหตุ คือ อิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ และอิทธิพลของบริบทเสียงรอบข้าง

PROBLEMS IN PRONOUNCING THAI CONSONANTS AND VOWELS
OF VIETNAMESE STUDENTS

AN ABSTRACT
BY
NGUYEN MAI PHUONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
of the Master of Art degree in Teaching Thai as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

May 2009

Nguyen Mai Phuong. (2009). *Problems in pronouncing Thai consonants and vowels of Vietnamese students*. Master Project, M.A. (Teaching Thai as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Pattaya Jittmetta.

This study aims to investigate the problems of Vietnamese learners in pronouncing Thai consonants and vowels, as well as categorize the problems and analyze their causes. The researcher examined Vietnamese learners' problems in pronouncing Thai in terms of 21 single initial consonants /p, ph, b, m, w, f, t, th, d, n, l, r, s, c, ch, j, k, kh, ɲ, ʔ, h/, 9 final consonants /ʔ, k, p, t, m, n, ɲ, y, w/, and 21 vowels /i, i:, e, e:, ɛ, ɛ:, ʊ, ʊ:, ɤ, ɤ:, a, a:, u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:, ia, ɯa, ua/. Data for this research were collected from 15 fourth - year English majored Vietnamese students who were learning Thai as a foreign language at College of Foreign Languages – Vietnam National University, Hanoi.

Results of this research reveal that the subjects have problems in pronouncing Thai consonants and vowels as follows:

Firstly, the subjects have problems in pronouncing six Thai single initial consonants /ph, c, j, w, p, ch/ and two Thai final consonants /k, ɲ/. These problems can be categorized into 3 types, which are sound substitution, sound deletion, and sound addition. Three main causes of these problems are interference of the subjects' mother tongue, the confusion of the subjects in terms of similar phonemes and interference of the surrounding sounds.

Secondly, the subjects have problems in pronouncing seven Thai vowels /ʊ:, u:, o:, ɔ:, i:, e:, ɛ:/, which are all sound substitutions. Two main causes of these problems are interference of the subjects' mother tongue and interference of the surrounding sounds, i.e. final consonants.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม
ของ เหยียน มาย เฟื่อง ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตะ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา พุทธเมตตา)

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

.....ประธาน

(อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตะ)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา พุทธเมตตา)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล)

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2552

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย

จาก

สำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ

ประกาศคุณูปการ

สำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ เป็นหน่วยงานที่สนับสนุนทุนการศึกษา ให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสมาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท อีกทั้งยังให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีมาโดยตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความอนุเคราะห์เป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอย่างยิ่งต่ออาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตะ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และเป็นอาจารย์ท่านแรกที่สอนภาษาไทยให้แก่ผู้วิจัยได้มีความรู้ทางภาษาและวัฒนธรรมไทย เป็นอย่างดี ตลอดจนสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยมีความมานะพยายามและมุ่งมั่นเพื่อการศึกษาต่อ อีกทั้งยังให้คำปรึกษาและแนวคิดอันมีประโยชน์ในการทำสารนิพนธ์และการศึกษาเล่าเรียนเสมอมา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา พุทธเมตะ กรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่ได้กรุณาสละเวลาตรวจทานแก้ไข และให้ข้อชี้แนะต่าง ๆ เป็นอย่างดี จนทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์ ทั้งในฐานะกรรมการสอบสารนิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย พร้อมกันนี้ขอขอบพระคุณอาจารย์พัชนี โชติกละเอียด ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยอีกท่านหนึ่ง ที่ได้ให้คำปรึกษาแก่ผู้วิจัยด้วยความเมตตาตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ที่ได้ให้การอบรมสั่งสอน ถ่ายทอดวิชาความรู้ต่าง ๆ ด้วยความทุ่มเทใส่ใจ พร้อมให้กำลังใจด้วยดีตลอดระยะเวลาที่ศึกษาอยู่ ณ สถาบันแห่งนี้

ขอขอบคุณนักศึกษาชาวเวียดนามทุกคนที่ช่วยอำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บข้อมูลวิจัย รวมทั้งเพื่อน ๆ ชาวเวียดนามและชาวไทยที่คอยให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือด้วยดีในระหว่างการศึกษาครั้งนี้

ท้ายที่สุดนี้ ขอน้อมรำลึกถึงพระคุณของคุณพ่อคุณแม่ที่คอยห่วงใยดูแลและเป็นกำลังใจให้ อย่างมั่นคงตลอดมา

เหิงยีน มาย เฟื่อง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	3
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
เอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาไทย.....	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะภาษาไทย.....	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงสระภาษาไทย.....	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาเวียดนาม.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะภาษาเวียดนาม.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงสระภาษาเวียดนาม.....	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาต่างประเทศ.....	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงและความสำคัญของการออกเสียง ในการเรียนภาษาต่างประเทศ.....	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุและลักษณะของปัญหาในการออกเสียง ภาษาต่างประเทศ.....	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการออกเสียงภาษาต่างประเทศ.....	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยของชาวต่างชาติ...	21

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	24
การสำรวจเอกสาร.....	24
การสำรวจปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม.....	24
การดำเนินการวิจัย.....	25
การประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล.....	29
การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า.....	30
4 การวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของ ผู้เรียนชาวเวียดนาม.....	31
ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย.....	31
ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว.....	32
ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะสะกด.....	38
ปัญหาการออกเสียงสระภาษาไทย.....	41
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	57
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	57
อภิปรายผล.....	60
ข้อเสนอแนะ.....	67
บรรณานุกรม.....	68
ภาคผนวก.....	74
ภาคผนวก ก. ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง.....	75
ภาคผนวก ข. แบบสอบถามและผลจากการตอบแบบสอบถาม.....	77
ภาคผนวก ค. หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย.....	83
ภาคผนวก ง. แบบทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย.....	85
ภาคผนวก จ. ตัวอย่างการบันทึกข้อมูลโดยใช้สัทอักษร.....	124
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	127

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาไทยมาตรฐาน.....	6
2	หน่วยเสียงพยัญชนะสะกดในภาษาไทยมาตรฐาน.....	7
3	หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยมาตรฐาน.....	8
4	หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาเวียดนามจากผลการวิจัย ของ มาย หงอก ฉือ (Mai Ngọc Chừ. 1997).....	9
5	หน่วยเสียงพยัญชนะสะกดในภาษาเวียดนามจากผลการวิจัย ของ ด่วน ถิเยน ถวด (Đoàn Thiện Thuật. 2000).....	10
6	หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาเวียดนามจากผลการวิจัยของมาย หงอก ฉือ (Mai Ngọc Chừ. 1997) และด่วน ถิเยน ถวด (Đoàn Thiện Thuật. 2000).....	11
7	หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาเวียดนามจากผลการวิจัย ของโสภณา ศรีจำปา (2543)	12
8	ตัวอย่างแบบอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย (เสียง /p/).....	26
9	กำหนดเวลาเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง	28
10	รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะต้น /p/.....	32
11	รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะต้น /ph/.....	33
12	รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะต้น /w/.....	34
13	รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะต้น /c/	36
14	รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะต้น /ch/.....	37
15	รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะต้น /j/.....	38
16	รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะสะกด /k/	39
17	แสดงอิทธิพลของสระที่มีต่อการออกเสียงพยัญชนะสะกด /k/ ของกลุ่มตัวอย่าง.....	40
18	รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะสะกด /ŋ/.....	41
19	รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /i:/.....	42

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
20 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /i:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	42
21 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /e:/.....	44
22 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /e:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	44
23 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /ɛ:/.....	46
24 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /ɛ:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	46
25 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /u:/.....	48
26 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /u:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	48
27 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /o:/.....	50
28 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /o:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	50
29 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /ɔ:/.....	52
30 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /ɔ:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	52
31 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /ɔ:/.....	54
32 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /ɔ:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	54
33 แสดงค่าความถี่ของรูปแปรการออกเสียงผิดที่ปรากฏในการออกเสียง พยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง.....	58
34 แสดงค่าความถี่ของรูปแปรการออกเสียงผิดที่ปรากฏในการออกเสียง พยัญชนะสะกดภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง.....	59
35 แสดงค่าความถี่ของรูปแปรการออกเสียงผิดที่ปรากฏในการออกเสียง สระภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง.....	60
36 ข้อสังเกตเกี่ยวกับลักษณะของรูปแปรการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว.....	63

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /i:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	43
2 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /e:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	45
3 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /e:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	47
4 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /u:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	49
5 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /u:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	51
6 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /o:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	53
7 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /o:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด.....	55

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญยิ่งในการสื่อสารของมนุษย์ โดยมนุษย์ใช้ภาษาในชีวิตประจำวันเพื่อสื่ออารมณ์ความรู้สึกนึกคิด ทำความเข้าใจกับผู้อื่น ตลอดจนสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีที่มีต่อกัน

พัทธยา จิตต์เมตตา (2550: 1) กล่าวไว้ว่า “ในอดีต การเรียนการสอนภาษาของแต่ละชนชาติเป็นเรื่องของคนในประเทศนั้น ๆ โดยเฉพาะ แต่ปัจจุบันนี้ การเรียนรู้ภาษาต่าง ๆ ได้ขยายวงกว้างออกไปสู่ความเป็นสากลมากขึ้น” ในยุคโลกาภิวัตน์อย่างปัจจุบัน เมื่อคนทั้งโลกมีความต้องการที่จะสื่อสาร ทำความรู้จัก และมีปฏิสัมพันธ์ในด้านต่าง ๆ กับชาติอื่น ๆ มากขึ้น บทบาทของภาษาย่อมทวีความจำเป็นมากเป็นพิเศษ การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศกลายเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ เนื่องจากเหตุผลอันประจักษ์ที่ว่า ไม่มีวิธีไหนที่จะทำให้เข้าใจวิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี ความคิด ความเชื่อ และสิ่งต่าง ๆ อีกมากมายของชนชาติหนึ่ง ๆ ได้อย่างแท้จริง เท่ากับการรู้ภาษาของชนชาตินั้น ๆ อย่างลึกซึ้ง (Brown. 2000) การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่นอกเหนือจากภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสำหรับคนรุ่นใหม่ เช่นเดียวกับที่สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์ (2546: 11) แสดงความเห็นไว้ว่า “การรู้ภาษาหลายภาษาเป็นคุณสมบัติใหม่ของคนยุคศตวรรษที่ 21”

การเรียนรู้ภาษาโดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นไม่ใช่เป็นการรู้คำศัพท์หรือท่องจำไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว หากแต่การออกเสียงให้ถูกต้องและชัดถ้อยชัดคำเป็นสิ่งที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เพราะตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นภาษาที่หนึ่งหรือภาษาที่สอง การออกเสียงเป็นทักษะแรก ๆ ที่ผู้เรียนต้องฝึกฝน (Lightbrown & Spada. 1999) และทักษะการออกเสียงนี้ก็จะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการพูดและการสื่อสารของผู้เรียนในลำดับต่อไป โดยที่หากผู้เรียนภาษาต่างประเทศมีทักษะการออกเสียงไม่ดีก็จะทำให้การพูดคุยสื่อสารกับผู้อื่นนั้นบางครั้งไม่สัมฤทธิ์ผลตามที่ต้องการ การออกเสียงให้เหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาจึงถือได้ว่าเป็นเป้าหมายอันสูงสุดอย่างหนึ่งของการเรียนภาษาต่างประเทศ (Kenworthy. 1987: 3)

ดังนั้น การที่ผู้เรียนออกเสียงไม่ชัดเจนหรือผิดเพี้ยนไปจากสำเนียงมาตรฐานของเจ้าของภาษาจึงเป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งครูผู้สอนควรให้ความสนใจเป็นพิเศษ พร้อมกับพยายามหาวิธีช่วยแก้ไขและพัฒนาการออกเสียงของผู้เรียนให้ได้ โดยต้องมีการวิเคราะห์ความผิดพลาดในการออกเสียงของผู้เรียนอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อที่จะมี

วิธีแก้ไขได้อย่างตรงจุด ถูกทาง ทันการณ์ และได้ผล ดังที่ประสงค์ ราชณสุข (2535: 68) กล่าวไว้ว่า "ก่อนจะลงมือพัฒนาการออกเสียง ควรวิเคราะห์เสียก่อนว่าบุคคลนั้นมีความบกพร่องในการออกเสียงใดบ้าง และในลักษณะเช่นไร" ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ศรีวิไล พลมณี (2545: 14) กล่าวว่าในยุคสหสวรรษใหม่ (new millennium) ภาษาไทยถูกจัดอยู่ในสาระบบของภาษาโลก รวม ๆ กับภาษาอื่น ๆ ที่สอนกันอย่างไม่แพร่หลายเช่น ภาษาเวียดนาม เขมร ชวา เปอร์เซีย อินโดนีเซีย ฯลฯ เรียกว่า "ภาษาที่มีการสอนน้อย" (Less commonly taught languages) ปัจจุบัน ภาษาไทยได้รับความนิยมสนใจจากคนชาติต่าง ๆ มากขึ้นกว่าอดีต โดยจากการสำรวจของกระทรวงการต่างประเทศไทย มีสถาบันอุดมศึกษาทั่วโลกเปิดสอนหลักสูตรภาษาไทยหรือหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยรวมประมาณ 114 สถาบัน ซึ่งนับว่ามีการเติบโตพอสมควร และยังเชื่อว่าจำนวนสถาบันที่เปิดสอนภาษาไทยจะเพิ่มสูงขึ้นในอนาคต (ศรีวิไล พลมณี. 2545)

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามก็เป็นประเทศหนึ่งที่ได้เปิดการเรียนการสอนภาษาไทยมาเป็นเวลานานนับ 10 ปี และในปัจจุบันนี้ การเรียนการสอนภาษาไทยก็กำลังได้รับความนิยมมากขึ้น มีสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียงทั้งภาครัฐและเอกชนหลายแห่งได้เปิดสอนหลักสูตรภาษาไทย อาทิ มหาวิทยาลัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม นครโฮจิมินห์ มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ นครโฮจิมินห์ มหาวิทยาลัยดานัง เป็นต้น ปรากฏว่ามีนักศึกษาชาวเวียดนามสนใจเรียนภาษาไทยเป็นจำนวนมาก

ภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีความคล้ายคลึงกัน กล่าวคือจัดอยู่ในกลุ่มภาษาคำโดด (Isolating Language) และเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ (Tonal Language) แต่ก็ยังมีความแตกต่างกันอยู่ในหลายประการ โดยเฉพาะในเรื่องของหน่วยเสียงต่าง ๆ ดังนั้น การออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดเจนหรือไม่เหมือนเจ้าของภาษาจึงเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนชาวเวียดนามมี ปัญหา จากประสบการณ์ของผู้วิจัยซึ่งเป็นชาวเวียดนามคนหนึ่งที่เคยเรียนภาษาไทย และจากการสังเกตผู้เรียนในกลุ่มเพื่อน ๆ ชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยด้วยกัน พบว่านักศึกษาเวียดนามมีปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยเกี่ยวกับเสียงวรรณยุกต์บางเสียง เสียงสระสั้น-ยาว และเสียงพยัญชนะหลายเสียง สำหรับปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย พบว่ามีงานวิจัยของเหงียน ถิ เวิน จี (2549) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์ไทยที่ชาวเวียดนามออกเสียงตามประสบการณ์ทางภาษา โดยผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าชาวเวียดนามมีปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย ได้แก่ วรรณยุกต์เอกที่ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้น

วรรณยุกต์โทในพยางค์ตายสระเสียงยาว วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์จัตวา ส่วนปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของชาวเวียดนามพบว่ายังไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยซึ่งกำลังศึกษาภาษาไทยในสาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และจะมีบทบาทหน้าที่เป็นครูผู้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวเวียดนามในอนาคต จึงเห็นควรศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม เพื่อรวบรวมปัญหาและวิเคราะห์ถึงสาเหตุของปัญหาดังกล่าวอย่างชัดเจน เพื่อจะได้นำข้อสรุปไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาความผิดพลาด และเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวเวียดนามได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสำรวจเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาไทยที่เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะและสาเหตุของปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม
2. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการเรียนการสอนและการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาปัญหาการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะสะกด และหน่วยเสียงสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม
2. ศึกษาจากกลุ่มผู้เรียนชาวเวียดนามซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาโท ปีการศึกษา 2008 - 2009 อยู่ที่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม กรุงเทพมหานคร

ข้อตกลงเบื้องต้น

สัทอักษรภาษาไทยที่ใช้ในงานวิจัยนี้เป็นไปตามระบบของกาญจนา นาคสกุล (2524)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. สำรวจปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม
3. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
4. สร้างแบบทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยเพื่อเป็นเครื่องมือใน

การเก็บข้อมูล

6. ดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
7. ประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล
8. นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวិเคราะห์ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อเป็นความรู้พื้นฐานประกอบการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาไทย

1.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะภาษาไทย

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2495: 1) ให้คำนิยามของเสียงพยัญชนะหรือ “เสียงแปร” ว่า “เสียงแปรเป็นเสียงแท้ที่เปล่งออกมาแล้วกระดิกลิ้นให้กระทบคอ เพดาน ฟัน หรือริมฝีปาก ทำให้เสียงปรวนแปรเป็นเสียงต่าง ๆ ไปปรากฏเป็น กอ จอ ดอ บอ เป็นต้น”

กำชัย ทองหล่อ (2537: 70) ได้กล่าวถึงความหมายของเสียงพยัญชนะว่า “พยัญชนะแปลว่ากระทำเสียงให้ปรากฏชัดเจน ในภาษาพูดหมายถึงสำเนียงชัดเจนที่เกิดจากพยัญชนะผสมกับสระ แต่อาจจะมีความหมายหรือไม่ก็ได้ ในภาษาหนังสือ หมายถึง เครื่องหมายหรือตัวอักษรที่ใช้ประสมกับสระ เพื่อใช้แทนภาษาพูดหรือจารึกคำพูดไว้มิให้สูญตามหลักภาษา”

กาญจนา นาคสกุล (2541: 67) ให้คำนิยามของเสียงพยัญชนะว่า “เสียงพยัญชนะเป็นเสียงที่เกิดจากลมซึ่งผ่านเส้นเสียง แล้วมาถูกดัดแปลงด้วยอวัยวะออกเสียงส่วนต่างๆ ในปาก ทำให้เกิดเสียงขึ้น”

ปรีชา ทิชนพงศ์ (2522: 25) ให้ความหมายของเสียงพยัญชนะว่า “เสียงพยัญชนะเป็นเสียงที่เกิดจากลมพุ่งผ่านขึ้นมาจากปอด ผ่านเส้นเสียง แล้วมาถูกแปลงด้วยอวัยวะกลมกลืนเสียงภายในปาก ก่อนที่จะถูกปล่อยออกไป” และกล่าวว่าหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยสามารถปรากฏในตำแหน่งต่าง ๆ 4 ตำแหน่งด้วยกัน คือ

- (1) เกิดต้นคำในตำแหน่งพยัญชนะต้น
- (2) เกิดนำเสียงพยัญชนะอื่นในตำแหน่งต้นคำ
- (3) เกิดตามเสียงพยัญชนะอื่นในตำแหน่งต้นคำ
- (4) เกิดท้ายคำในตำแหน่งพยัญชนะสะกด

ในที่นี้จะกล่าวถึงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับพยัญชนะที่เกิดต้นคำในตำแหน่งพยัญชนะต้นและเกิดท้ายคำในตำแหน่งพยัญชนะสะกด ซึ่งอยู่ในขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

จากผลการศึกษาของกาญจนา นาคสกุล (2541: 22) พบว่าภาษาไทยมาตรฐานมีหน่วยเสียงพยัญชนะที่ปรากฏในตำแหน่งต้นคำหรือหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวจำนวน 21 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, ph, b, m, w, f, t, th, d, n, l, r, s, c, ch, j, k, kh, ŋ, ʔ, h/ ซึ่งแต่ละเสียงมีฐานที่เกิดของเสียงและลักษณะของเสียงดังตาราง 1 ต่อไปนี้

ตาราง 1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาไทยมาตรฐาน

ฐานที่เกิดเสียง ลักษณะของเสียง		ริม ฝีปาก	ริม ฝีปาก กับฟัน	ปุ่ม เหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	ช่อง ระหว่าง เส้นเสียง
ระเบิด	ไม่ก้อง ไม่มีลม	p		t	c	k	ʔ
	ไม่ก้อง มีลม	ph		th	ch	kh	
	ก้อง ไม่มีลม	b		d			
นาสิก		m		n		ŋ	
ข้าง				l			h
รัว				r			
เสียดแทรก			f	s			
ครึ่งสระ		w			j		

ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำหรือทำหน้าที่เป็นพยัญชนะสะกดพบว่ามี 9 หน่วยเสียง (ปรีชา ทิชนพงศ์. 2522: 34) ดังในตาราง 2 ต่อไปนี้

ตาราง 2 หน่วยเสียงพยัญชนะสะกดในภาษาไทยมาตรฐาน

ลำดับ ที่	สัทอักษร	ตัวอักษรที่ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะสะกด	ตัวอย่าง
1	/p/	บ ป พ ฟ ภ	จิป /ci:p/
2	/t/	ด จ ช ซ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ธ ศ ษ ส	มด /mót/
3	/k/	ก ข ค ฌ	เสก /sè:k/
4	/m/	ม	ชม /chom/
5	/n/	น ญ ณ ร ล ฬ	วัน /wan/
6	/ŋ/	ง	ยุ่ง /juŋ/
7	/j/	ย	ไป /paj/
8	/w/	ว	ข้าว /khâ:w/
9	/ʔ/	ไม่มี	นะ /náʔ/

1.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงสระภาษาไทย

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2495: 1) ให้คำนิยามของเสียงสระหรือ “เสียงแท้” ว่าเป็น “เสียงที่ออกมาจากลำคอตรง ๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ลิ้นหรือริมฝีปากดัดแปลงให้ปรวนแปรไป”

กำชัย ทองหล่อ (2537: 54) ได้กล่าวถึงความหมายของเสียงสระว่า “สระแปลว่าออกเสียงได้ตามลำพัง ในการพูด หมายถึงกระแสเสียงหรือทางเสียงที่มีทำนองสูงต่ำ ซึ่งเปล่งออกมาตามจังหวะนิยม ในภาษาหนังสือ หมายถึงเครื่องหมายใช้แทนเสียงที่เปล่งออกมาเอง”

ปรีชา ทิชนพงศ์ (2522: 37) นิยามเสียงสระว่า “เสียงสระเป็นเสียงที่มีความก้องกระจายมากที่สุดของพยางค์ และเป็นเสียงที่เป็นแกนกลางของพยางค์ คือสามารถให้เสียงพยัญชนะเกาะข้างหน้าและข้างหลังได้

กาญจนา นาคสกุล (2541: 31) ให้ความหมายของสระว่า “เสียงสระเป็นเสียงที่เกิดจากลมซึ่งผ่านเส้นเสียงในตำแหน่งปิดเกือบสนิท และลมที่ต้องดันตัวออกมาทำให้เส้นเสียงสั่นเกิดเป็นเสียงดังขึ้น เรียกว่า เสียงก้อง เสียงที่เรียกว่าเป็นเสียงสระจะต้องถูกเปล่งออกมาทางปากโดยที่ไม่มีอวัยวะส่วนใดในปากปิดกั้นทางลมไว้”

จากผลการศึกษาของกาญจนา นาคสกุล (2541: 34) พบว่าภาษาไทยมาตรฐานมีหน่วยเสียงสระ 21 หน่วยเสียง คือ

(1) หน่วยเสียงสระเดี่ยวจำนวน 18 หน่วยเสียง ได้แก่ /i, i:, e, e:, ε, ε:, u, u:, ʌ, ʌ:, a, a:, o, o:, ɔ, ɔ:/ ดังในตาราง 3 ต่อไปนี้

ตาราง 3 หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยมาตรฐาน

ระดับลิ้น ระดับลิ้น	ริมฝีปากกริ		ริมฝีปากห่อ
	หน้า	หลังค่อนไปกลาง	หลัง
สูง	/i/ - /i:/	/ʉ/ - /ʉ:/	/u/ - /u:/
กลาง	/e/ - /e:/	/ɤ/ - /ɤ:/	/o/ - /o:/
ต่ำ	/ε/ - /ε:/	/a/ - /a:/	/ɔ/ - /ɔ:/

(2) หน่วยเสียงสระประสม 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /ia, ua, ua/

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาเวียดนาม

1.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะภาษาเวียดนาม

มาย หงอก ฉื่อ (Mai Ngoc Chừ. 1997) ได้ศึกษาระบบเสียงของภาษาเวียดนามและพบว่าภาษาเวียดนามมีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 23 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, b, m, f, v, th, t, d, n, s, z, l, ʈ, ʂ, z, c, ɲ, k, ŋ, ɣ, ʋ, ʔ, h/ ซึ่งแต่ละหน่วยเสียงมีฐานที่เกิดของเสียงและลักษณะของเสียงดังตาราง 4 ต่อไปนี้

ตาราง 4 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาเวียดนามจากผลการวิจัยของ มาย หงอก จื่อ
(Mai Ngọc Chừ. 1997)

ฐานที่เกิดเสียง ลักษณะของเสียง		ริม ฝีปาก	ปุ่มเหงือก		เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	ช่องระหว่าง เส้นเสียง
			ลิ้น แบ	ลิ้น ม้วน			
หยุด	พ่นลม		th				
	ไม่พ่นลม ไม่ก้อง	p	t	ʈ	c	k	ʔ
	ไม่พ่นลม ก้อง	b	d				
	นาสิก	m	n		ɲ	ŋ	
เสียด แทรก	ไม่ก้อง	f	s	ʃ		ç	h
	ก้อง	v	z	ʒ		ʝ	
	ข้าง		l				

ผลการวิจัยของ ด่วน ถิเยน ถวด (Đoàn Thiện Thuật. 2000) พบว่าภาษาเวียดนามมีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 22 หน่วยเสียง ได้แก่ /b, f, v, m, t, d, th, s, z, n, l, ʈ, ʃ, ʒ, c, ɲ, k, ɣ, χ, ŋ, h, ʔ/ ด่วน ถิเยน ถวด (Đoàn Thiện Thuật. 2000) ได้อธิบายว่าหน่วยเสียง /p/ และ /r/ ไม่ได้บรรจุอยู่ในระบบเสียงของภาษาเวียดนามปัจจุบันเนื่องจากว่าหน่วยเสียง /p/ ปรากฏเฉพาะในคำยืมจากภาษาต่างประเทศ ส่วนหน่วยเสียง /r/ ปรากฏเฉพาะในระบบเสียงของภาษาถิ่นบางภาษาเท่านั้น เช่น ภาษาเวียดนามถิ่นใต้ (Sài Gòn) ภาษาเวียดนามถิ่นกลาง (Huế) เป็นต้น

ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดในภาษาเวียดนามนั้น จากผลการศึกษาของ ด่วน ถิเยน ถวด (Đoàn Thiện Thuật. 2000) พบว่ามี 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, t, k, m, n, ŋ, y, w, ʔ/ ดังในตาราง 5 ต่อไปนี้

ตาราง 5 หน่วยเสียงพยัญชนะสะกดในภาษาเวียดนามจากผลการวิจัยของ ดว่านเถียน ถวด
(Đoàn Thiện Thuật. 2000)

ลำดับ ที่	สัทอักษร	ตัวอักษรที่ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะสะกด	ตัวอย่าง
1	/p/	p	lóp /lɔp ³ /
2	/t/	t	bát /bat ³ /
3	/k/	c, ch	các /cak ³ /
4	/m/	m	làm /lam ² /
5	/n/	n	ăn /ăn ¹ /
6	/ŋ/	ng, nh	sáng /saŋ ³ /
7	/y/	i, y	cay /kay ¹ /
8	/w/	u, o	vào /vaw ² /
9	/ʔ/	ไม่มี	cá /kaʔ ³ /

****หมายเหตุ** ¹ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลาง – ระดับในภาษาเวียดนาม (Thanh ngang)

² หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ต่ำ – ตกในภาษาเวียดนาม (Thanh huyền)

³ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์สูง – ขึ้นในภาษาเวียดนาม (Thanh sắc)

1.2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงสระภาษาเวียดนาม

สำหรับหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนาม ผลการวิจัยของ มาย หงอก จื่อ (Mai Ngọc Chừ. 1997) และ ดว่านเถียน ถวด (Đoàn Thiện Thuật. 2000) ออกมาเหมือนกันว่าภาษาเวียดนามมีหน่วยเสียงสระจำนวน 16 หน่วยเสียง คือ

(1) หน่วยเสียงสระเดี่ยว 13 หน่วยเสียง ได้แก่ /i, e, ɛ, ẽ, u, ʊ, ɔ, ố, a, ă, u, o, ơ, ơ/ ดังในตาราง 6 ต่อไปนี้

ตาราง 6 หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาเวียดนามจากผลการวิจัยของ มาย หงอก ชื่อ (Mai Ngọc Chừ. 1997) และ ด่วน ถิเยน ถวด (Đoàn Thiện Thuật. 2000)

ระดับลิ้น ระดับลิ้น	ริมฝีปากกริ		ริมฝีปากห่อ
	หน้า	หลังค่อนไปกลาง	หลัง
สูง	/i/	/u/	/u/
กลาง	/e/	/ɤ/ - /ɤ̃/	/o/
ต่ำ	/ɛ/ - /ɛ̃/	/a/ - /ã/	/ɔ/ - /ɔ̃/

(2) หน่วยเสียงสระประสม 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /ie, uə, uo/

นอกจากสระ 16 หน่วยเสียงดังกล่าว ด่วน ถิเยน ถวด (Đoàn Thiện Thuật. 2000: 19) ยังได้กล่าวถึงเสียงเลื่อน (the glide) หรือ สระรอง (Âm đệm) โดยภาษาเวียดนามนั้นมีสระรองเพียงหน่วยเสียงเดียว คือ /w/ สระรองเป็นหน่วยเสียงอิสระ (independence phoneme) อยู่ระหว่างพยัญชนะต้นและสระหลัก สระรอง /w/ มีรูปตัวอักษร 2 ตัว คือ u และ o ยกตัวอย่างเช่น

คำภาษาเวียดนาม	สัทอักษร	ความหมาย
hoa	/hwa ¹ /	ดอกไม้
khỏe	/khwe ⁴ /	สบายดี/แข็งแรง
tuần	/twɤ̃n ² /	สัปดาห์
tùy	/twi ² /	แล้วแต่

****หมายเหตุ** ตัวที่ขีดเส้นใต้เป็นหน่วยเสียงสระรอง /w/

ส่วนโสภณา ศรีจำปา (2543) วิเคราะห์ว่าภาษาเวียดนามมีหน่วยเสียงสระจำนวน 14 หน่วยเสียง คือ

(1) หน่วยเสียงสระเดี่ยว 11 หน่วยเสียง ได้แก่ /i, e, ɛ, u, ə, ʌ, a, a:, u, o, ɔ/ ดังในตาราง 7 ต่อไปนี้

ตาราง 7 หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาเวียดนามจากผลการวิจัยของโสภณา ศรีจำปา (2543)

	หน้า	กลาง	หลัง	
			ปากไม่ห่อ	ปากห่อ
สูง	i	u		u
กลาง	ปิด	e		o
	เปิด	ɛ		
ต่ำ	ปิด	a		ɔ
	เปิด	a:		

(2) หน่วยเสียงสระประสม 3 หน่วยเสียงได้แก่ /ia, ua, ua/

1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาต่างประเทศ

1.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงและความสำคัญของการออกเสียงในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ประสงค์ รายณสุข (2535: 53) ให้คำนิยามของการออกเสียงว่าเป็น “การเปล่งเสียงพูดของคนเราซึ่งประกอบด้วยเสียงสระ เสียงพยัญชนะ และเสียงวรรณยุกต์ในภาษา” โดยมองการออกเสียงหรือการเปล่งเสียงในฐานะที่เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการผลิตเสียงพูดซึ่งประกอบด้วย

ขั้นตอนที่ 1 สมอ่งสั่งงานไปตามอวัยวะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตเสียง

ขั้นตอนที่ 2 เป็นขั้นเกิดลม ได้แก่มหายใจเข้าออกในร่างกายของคนเรา

ขั้นตอนที่ 3 เป็นขั้นเกิดเสียงซึ่งเกิดที่สายเสียงอันเป็นอวัยวะที่บรรจุอยู่ในกล่องเสียง

ขั้นตอนที่ 4 เป็นขั้นการเปล่งเสียงซึ่งทำให้เกิดเป็นเสียงพูดขึ้นในภาษา โดยมีการกล่อมกลาเสียงให้แปรเปลี่ยนเป็นเสียงพยัญชนะ สระ หรือวรรณยุกต์

โดยได้ยืนยันบทบาทสำคัญของการออกเสียงหรือขั้นตอนที่ 4 โดยกล่าวว่า “เสียงพูดที่เปล่งออกมาเป็นเสียงในภาษานั้นจะฟังได้ชัดเจนถูกต้องเพียงไรก็ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของอวัยวะที่ทำหน้าที่ในการกล่อมกลาเสียงหรือขึ้นอยู่กัขั้นตอนสุดท้ายนี้เป็นสำคัญ”

ความหมายของคำว่า “การออกเสียง” ที่ยี่ดีือในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ “การเปล่งเสียงสำคัญในภาษา อันได้แก่ เสียงพยัญชนะ สระ และ วรรณยุกต์”

วอง (Wong. 1993: 45) ได้กล่าวถึงบทบาทสำคัญของการออกเสียงในการเรียนภาษาต่างประเทศว่า “Pronunciation (...) is closely linked with listening comprehension, spelling, grammar, and reading. To ignore pronunciation is to ignore important information that can support these other skills.” ซึ่งพอสรุปความได้ว่า การออกเสียงมีความเกี่ยวเนื่องอย่างใกล้ชิดกับทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ การสะกดคำ ไวยากรณ์ และการอ่าน การละเลยการออกเสียงก็คือการละเลยข้อมูลสำคัญที่จะไปสนับสนุนทักษะต่าง ๆ เหล่านี้

ประสงค์ ราชณสุข (2535: 61) มองความสำคัญกับการออกเสียงในแง่ของการสื่อสาร โดยได้กล่าวไว้ว่า “การออกเสียงที่ชัดเจนถูกต้องจะทำให้การสื่อความหมายด้วยคำพูดนั้นเป็นไปอย่างรวดเร็ว ตรงตามเป้าหมายประสงค์ ไม่คลาดเคลื่อนจนเกิดปัญหาการเข้าใจผิดต่อกัน” นอกจากนี้การออกเสียงที่ดียัง “เสริมการพูดให้น่าฟังน่าสนใจ และทำให้ผู้ฟังเกิดความนิยมในตัวผู้พูดได้”

เซลซี-เมอร์เซีย บรินตัน และกู๊ดวิน (Celce-Murcia, Brinton & Goodwin. 2000) ยืนยันถึงความจำเป็นและบทบาทของการออกเสียงในการสื่อสารโดยใช้ภาษาต่างประเทศว่าการสื่อสารจะไม่สามารถประสบผลสำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ ถ้าหากปราศจากการออกเสียงที่ถูกต้อง ยิ่งกว่านั้น การออกเสียงที่ดียังเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะนำผู้เรียนก้าวเข้าสู่การสื่อสารโดยใช้ภาษาเป้าหมายได้อย่างมั่นใจ (Celce-Murcia, Brinton & Goodwin. 2000: 18, อ้างอิงจาก Guiora. 1972)

เคลลี (Kelly. 2000: 11) ได้กล่าวไว้ว่าความผิดพลาดในการออกเสียงจะทำให้เกิดปัญหาความเข้าใจผิดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งที่พูด ซึ่งส่งผลให้การสื่อสารไม่บรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการ โดยเน้นว่าการที่ชาวต่างชาติออกเสียงผิดแม้แต่หน่วยเสียงเดียว ก็อาจทำให้เกิดความสับสนหรือเข้าใจคลาดเคลื่อนได้ โดยได้ยกตัวอย่างกรณีในร้านอาหาร ผู้เรียนชาวต่างชาติอยากจะสั่งซूप แต่แทนที่จะพูดคำว่า “soup” กลับออกเสียงเป็น “soap” (สบู่) ทำให้พนักงานบริการสับสน ดังนั้น ถ้าผู้เรียนออกเสียงผิดหลาย ๆ หน่วยเสียงติดต่อกัน ก็จะสร้างความลำบากอย่างมากให้แก่ผู้ฟังที่ไม่ใช่คนชาติเดียวกันในการทำความเข้าใจ

เคนวอร์ธี (Kenworthy. 1987) ให้ข้อคิดว่าการออกเสียงผิดอาจจะทำให้การสื่อสารหยุดชะงัก รวมทั้งอาจสร้างความอึดอัดแก่ทั้งผู้พูดและผู้ฟังอีกด้วย โดยอธิบายว่าเมื่อฟังชาวต่างชาติพูดภาษาแม่ของเรา สมมุติของเราจะต้องทำงานหนักกว่าปกติอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเราต้องฟังการออกเสียงที่ผิดเพี้ยนมาก ๆ จนเราต้องถามซ้ำบ่อย ๆ เพื่อทำความเข้าใจ ก็อาจจะทำให้เราหมดความอดทนได้

เดเนีย ระเบียบโลก (2549: 166) มองว่า “ปัญหาการออกเสียงเป็นอุปสรรคสำคัญประการหนึ่งสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ หากปัญหาดังกล่าวไม่ได้รับการแก้ไขตั้งแต่

เริ่มเรียน ก็จะเป็นปัญหาสะสมและมีผลเสียต่อการเรียนเรื่อยไป” และนอกจากนั้น อาจจะมีผลทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการพูด หรือเกิดความรู้สึกด้านลบต่อภาษานั้น ๆ ได้อีกด้วย

ส่วนมอร์ลีย์ (Morley. 1994: 67) กล่าวว่า การออกเสียงที่ไม่ดีเป็นสาเหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนชาวต่างชาติขาดความมั่นใจในตนเองและมักจะหลีกเลี่ยงการสนทนากับผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา และมอร์ลีย์ (Morley. 1994: 69) ก็ได้สรุปเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ที่ผู้เรียนชาวต่างชาติอาจจะต้องประสบอันเนื่องมาจากความบกพร่องในการออกเสียง ดังนี้

- การสื่อสารล้มเหลว (*Complete breakdown in conversation*) คือ ผู้ฟังไม่เข้าใจ ทำให้การสื่อสารหยุดชะงัก

- การแสดงออกทางการพูดที่ไม่ได้ผลตามต้องการ (*Ineffectual speech performance*) คือ การสื่อความหมายด้วยคำพูดที่ไม่ตรงตามเป้าหมายประสงค์ อาจทำให้เกิดการเข้าใจผิด

- การประเมินค่าในเชิงลบเกี่ยวกับตัวผู้พูด (*Negative judgments about personal qualities*) คือ การออกเสียงที่ผิดเพี้ยนทำให้ผู้ฟังประเมินค่าผู้พูดไปในทางที่ไม่ดี เช่น “ดูตลก” “ไม่มีความสามารถ” เป็นต้น

- ผู้ฟังรู้สึกอึดอัด (*Anticipatory-apprehensive listener reactions*) คือ การที่ผู้ฟังรู้สึกอึดอัดและเหนื่อยหน่ายเมื่อฟังการออกเสียงที่ผิดเพี้ยน เพราะต้องพยายามเดาความหมายที่ผู้พูดอยากสื่ออยู่ตลอดเวลา

- การตีความเกี่ยวกับผู้พูดในเชิงลบ (*Pejorative Stereotyping*) คือ การที่ผู้ฟังตีความเกี่ยวกับผู้พูดในเชิงลบแบบเหมารวม เพียงเพราะการออกเสียงที่ผิดเพี้ยน เช่น ตีความเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ความฉลาด สติวิธ สถานะทางสังคม เชื้อชาติ ฯลฯ ในทางที่ไม่ดี

โดยสรุป จากการสำรวจเอกสารที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ดังกล่าว พบว่าการออกเสียงเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยการออกเสียงที่ดีหรือไม่ดีจะส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการพูด การสื่อสาร รวมทั้งต่อตัวผู้เรียนด้วย

1.3.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุและลักษณะของปัญหาในการออกเสียงภาษาต่างประเทศ

สาเหตุที่ทำให้เกิดความผิดพลาดในการออกเสียงภาษาต่างประเทศนั้นมีอยู่หลากหลาย ซึ่งนักการสอนภาษาและนักวิจัยหลายท่านได้วิเคราะห์และรวบรวมไว้ในลักษณะของปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้การออกเสียงภาษาต่างประเทศ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เอเวอร์รีและเออร์ลิช (Avery & Ehrlich. 1992: introduction page) มองว่ามีปัจจัยหลัก 4 อย่างที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ระบบเสียงของภาษาที่สองหรือการออกเสียงภาษาที่สอง ได้แก่ (1)ปัจจัยด้านชีววิทยา (Biological factors) หรือปัจจัยด้านอายุ (2)ปัจจัยด้านสังคม - วัฒนธรรม (Socio-cultural factors) (3)ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ (Personality factors) และ (4)ปัจจัยด้านภาษา (Linguistic factors) โดยได้อธิบายถึงปัจจัยสุดท้ายซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนภาษาต่างประเทศอย่างละเอียดว่า ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ในการออกเสียงภาษาต่างประเทศไม่ใช่เพียงการออกเสียงผิดโดยบังเอิญ แต่เป็นการสะท้อนลักษณะทางเสียงของภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของผู้เรียน โดยภาษาที่หนึ่งอาจจะเป็นต้นเหตุของปัญหาการออกเสียงภาษาเป้าหมายใน 3 กรณี ได้แก่ (1) เมื่อออกเสียงหน่วยเสียงในภาษาเป้าหมายที่ไม่มีในภาษาที่หนึ่ง (2) กฎเกณฑ์ในการผสมเสียงระหว่างภาษาที่หนึ่งกับภาษาเป้าหมายแตกต่างกัน และ (3) ผู้เรียนมักจะนำเอาลักษณะการออกเสียงหนักเบาและทำนองเสียงในภาษาที่หนึ่งมาใช้ในการออกเสียงภาษาเป้าหมาย นอกจากนี้ ภาษาที่หนึ่งยังอาจจะเข้าไปแทรกแซงความสามารถในการฟังภาษาเป้าหมายของผู้เรียนได้อีกด้วย ซึ่งการฟังที่ผิดนั้นก็สาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาการออกเสียงผิดหรือออกเสียงเพี้ยนตามมา โดยผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้ระบบเสียงของภาษาที่หนึ่งเป็น “เครื่องกรอง” (filter) ภาษาเป้าหมาย เวลาฟังเสียงภาษาเป้าหมายมักจะได้ยินเป็นเสียงภาษาแม่ที่มีความใกล้เคียงกับเสียงภาษาเป้าหมายนั้น ๆ

เคนวอร์ที (Kenworthy. 1987: 4-8) กล่าวถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้การออกเสียงภาษาต่างประเทศ 6 ปัจจัยด้วยกัน ได้แก่ (1)ภาษาแม่ (The native language) (2)อายุ (The age factor) (3)ปริมาณการสัมผัสกับภาษาเป้าหมาย (Amount of exposure) (4)ความสามารถด้านสัทศาสตร์ (Phonetic ability) (5)ทัศนคติและเอกลักษณ์ (Attitude and identity) และ (6)แรงจูงใจและการใส่ใจเรื่องการออกเสียง (Motivation and concern for good pronunciation) โดยให้ความเห็นว่าภาษาแม่นั้นเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญยิ่งในการเรียนรู้การออกเสียงภาษาต่างประเทศ ภาษาที่หนึ่งกับภาษาเป้าหมายยิ่งแตกต่างกันมากเท่าไร ก็ยิ่งสร้างปัญหาในการออกเสียงภาษาเป้าหมายให้แก่ผู้เรียนมากเท่านั้น

เซลซี-เมอร์เซีย บรินตัน และกู๊ดวิน (Celce-Murcia, Brinton & Goodwin. 2000: 14-19) ให้ความสำคัญกับปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน (learner) โดยมองว่าเป็นพื้นฐานสำคัญที่จำเป็นต้องมีการศึกษาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางพัฒนาการออกเสียงให้แก่ผู้เรียนชาวต่างชาติ โดยได้อธิบายเกี่ยวกับปัจจัย 5 อย่างที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาต่างประเทศ กล่าวคือ อายุ (Age) การสัมผัสกับภาษาเป้าหมาย (Exposure to the target language) ปริมาณและประเภทการสอนการออกเสียงที่ผู้เรียนได้รับ (Amount and type of prior pronunciation instruction) ความสามารถ ทัศนคติ และแรงจูงใจ (Aptitude, Attitude and Motivation) และ

ภาษาแม่ (The native language) สำหรับสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาในการออกเสียง เซลซี-เมอร์เซีย บรินตัน และกู๊ดวิน (Celce-Murcia, Brinton & Goodwin. 2000) มองว่าภาษาแม่เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลมากต่อการเรียนรู้การออกเสียงภาษาต่างประเทศ เพราะฉะนั้นจึงมีการค้นหาและพัฒนาทฤษฎีต่าง ๆ มากมายเพื่อศึกษาอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการเรียนภาษาที่สอง เช่น ทฤษฎีการวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) ทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ทฤษฎีการวิเคราะห์ภาษาระหว่าง (Interlanguage Analysis) ทฤษฎีความเป็นสากลของภาษา (Language Universal) เป็นต้น

จากเอกสารดังกล่าวจะเห็นว่าทั้งเอเวอร์รีและเออร์ลิช (Avery & Ehrlich. 1992) เคนเวิร์ทธี (Kenworthy. 1987) และ เซลซี-เมอร์เซีย บรินตัน และกู๊ดวิน (Celce-Murcia, Brinton & Goodwin. 2000) ต่างก็ให้ความสำคัญกับภาษาแม่ของผู้เรียนโดยยืนยันเหมือนกันว่าภาษาที่หนึ่งนั้นมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะในด้านการออกเสียง และเป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงภาษาต่างประเทศ เช่นเดียวกับนักวิชาการท่านอื่น ๆ ที่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้มากมาย ยกตัวอย่างเช่น

นูนาน (Nunan. 1999: 105) กล่าวว่าอิทธิพลของภาษาที่หนึ่งที่มีต่อการเรียนภาษาที่สองในด้านการออกเสียงจะเห็นได้เด่นชัดกว่าด้านไวยากรณ์และคำศัพท์

ลาโด (Lado. 1957: 11) อธิบายกระบวนการถ่ายโอนเสียงภาษาที่หนึ่งไปยังภาษาเป้าหมายว่า “เรามีหลักฐานหลากหลายพอที่จะสรุปได้ว่าเมื่อเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนมักจะมีการถ่ายโอนหน่วยเสียงและเสียงย่อยต่าง ๆ การลงเสียงหนักเบา จังหวะการพูด ทำนองเสียง ฯลฯ ของภาษาแม่ไปยังภาษาเป้าหมาย”

อด์ลีน (Odlin. 1989: 120) ได้รวบรวมและวิเคราะห์ผลงานวิจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาที่หนึ่งที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง และได้ข้อสรุปว่า ภาษาแม่ของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ระบบเสียงและการออกเสียงภาษาที่สองอย่างมาก

บราวน์ (Brown. 2000: 95) กล่าวถึงภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ในฐานะที่เป็นสาเหตุที่เด่นชัดและสังเกตได้ง่ายที่สุด ที่ก่อให้เกิดความผิดพลาดต่าง ๆ ในการเรียนภาษาที่สอง

ฟริส (Fries. 1945: 9) กล่าวว่า เราสามารถทำนายความยากลำบากในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนได้ โดยดูจากความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาที่สอง กล่าวคือ ถ้าภาษาที่สองแตกต่างจากภาษาแม่ของผู้เรียนมาก ผู้เรียนจะประสบปัญหาในการเรียนภาษาที่สองมาก

บานาตีและมาดาราซ (Banathy & Madarasz. 1969, อ้างอิงจาก Celce-Murcia, Brinton & Goodwin. 2000: 20) เป็นนักภาษาศาสตร์คนแรก ๆ ที่เสนอและยืนยันความจำเป็นของ ‘error analysis’ หรือการวิเคราะห์ความผิดพลาดของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ โดยให้

เหตุผลว่าการวิเคราะห์ความผิดพลาดนี้จะทำให้เข้าใจถึงลักษณะของปัญหาที่ผู้เรียนต้องประสบในเชิงลึก เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการสอนต่อไป

สำหรับลักษณะของปัญหาการออกเสียงภาษาต่างประเทศก็มีนักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาและแบ่งประเภทของปัญหาตามลักษณะความผิดพลาดในการออกเสียง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

รีชาร์ด (Celce-Murcia, Brinton & Goodwin. 2000: 20; อ้างอิงจาก Richard. 1971) ได้เสนอให้แบ่งประเภทความผิดพลาดในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็น 3 ประเภทหลัก ซึ่งก็สามารถใช้เป็นเกณฑ์ในการจำแนกความผิดพลาดด้านการออกเสียงได้

- *Interlingual errors* คือ ความผิดพลาดอันเกิดจากการถ่ายโอนในเชิงลบจากภาษาแม่สู่ภาษาเป้าหมาย

- *Intralingual errors* คือ ความผิดพลาดอันเกิดจากลักษณะพิเศษบางอย่างของภาษาเป้าหมาย ซึ่งเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนต่างประเทศทุกคน

- *Developmental errors* คือ ความผิดพลาดจากการพัฒนาของผู้เรียน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะทั่วไปของการเรียนรู้ภาษา และกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาเป้าหมาย

ส่วนเคนวอร์ธี (Kenworthy. 1987: 16) ได้ศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อ intelligibility (ประสิทธิภาพด้านการออกเสียงที่ทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ง่าย) หรือลักษณะของความผิดพลาดทางการออกเสียงภาษาอังกฤษว่ามีประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- *การแทนเสียง (Sound substitutions)* การที่ผู้เรียนใช้เสียงหนึ่งเพื่อแทนที่อีกเสียงหนึ่งจะเป็นปัญหาแก่ผู้ฟังในการทำความเข้าใจ ยกตัวอย่างเช่น ผู้เรียนต่างชาติซึ่งภาษาแม่ไม่มีเสียง /θ/ ในคำว่า 'thick' (หนา) ก็จะออกเสียงเป็น /s/ แทน ทำให้กลายเป็น 'sick' (ป่วย) ซึ่งมีความหมายแตกต่างออกไป

- *การลบเสียง (Sound deletions)* คือ การละเว้นหรือไม่ออกเสียงหน่วยเสียงใดหน่วยเสียงหนึ่ง ซึ่งส่งผลทำให้ความหมายเปลี่ยนไป ยกตัวอย่างเช่น คำว่า 'hold' (ถือ/จับ) ในภาษาอังกฤษ ถ้าไม่ออกเสียง /d/ ท้ายคำ ก็จะกลายเป็น 'hole' (หลุม)

- *การเพิ่มเสียง (Sound insertions)* ผู้เรียนชาวต่างชาติก็อาจจะมีการเพิ่มเสียงเข้าไปในคำ ยกตัวอย่างเช่น ออกเสียงคำว่า 'speak' โดยเพิ่มเสียงสระสั้นเข้าไปข้างหน้าทำให้ฟังเป็นเสียงสองพยางค์ 'sa-peak'

- *การเชื่อมโยงระหว่างคำ (Links between words)* คำในภาษาอังกฤษมีการเชื่อมโยงด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น การเชื่อมเสียง การกลมกลืนเสียง การผสมเสียงจนกลายเป็นเสียงใหม่

ฯลฯ ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของการพูดภาษาอังกฤษ ถ้าผู้เรียนต่างชาติออกเสียงภาษาอังกฤษโดยไม่ใช้ลักษณะการเชื่อมโยงคำเหล่านั้นก็อาจจะทำให้เกิดการสับสนหรือเข้าใจผิดได้

- การลงน้ำหนักเสียง การใช้จังหวะ และทำนองเสียง (*The use of stress, rhythm and intonation*) เป็นลักษณะเด่นในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งมีอิทธิพลเปลี่ยนแปลงความหมายของคำ วลี หรือ ประโยค ถ้าผู้เรียนต่างชาติพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ใช้ลักษณะเหล่านี้หรือใช้ผิดหลักการก็จะทำให้ประสิทธิภาพในการพูดและการสื่อสารลดลง

ประสงค์ ราชณสุข (2535: 62-63) ได้จำแนกประเภทของความบกพร่องทางการพูด (*Speech disorders*) หรือลักษณะของการพูดไม่ชัด (*Articulation disorders*) เป็น 4 ประเภท ซึ่งแม้จะใช้ชื่อเรียกที่แตกต่างกันเล็กน้อย แต่ก็มีส่วนคล้ายคลึงกับการแบ่งประเภทของเคนวอร์ที (Kenworthy, 1987) กล่าวคือ

- การใช้เสียงอื่นมาแทนเสียงที่ถูกต้อง (*Substitution*) คือ การออกเสียงโดยใช้เสียงพยัญชนะ เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์อื่นแทนเสียงที่ควรพูด การใช้เสียงแทนกันนี้เป็นลักษณะการพูดไม่ชัดที่พบบ่อยกว่าลักษณะอื่น

- การออกเสียงพูดไม่ครบทุกเสียง (*Omission*) คือ การเว้นไม่ออกเสียงพยัญชนะบางเสียงในคำพูด มักจะพบบ่อยในการออกเสียงควบกล้ำ

- การออกเสียงผิดเพี้ยน (*Distortion*) คือ การออกเสียงผิดเพี้ยนไปจนไม่อาจบอกได้ว่าเป็นเสียงพยัญชนะหรือเสียงสระใด

- การเพิ่มเสียงในคำ (*Addition*) คือ การเติมเสียงพยัญชนะหรือเสียงสระเพิ่มเข้าไปในคำ

การแบ่งประเภทความผิดพลาดในการออกเสียงดังกล่าวจะได้นำไปใช้เป็นเกณฑ์ในการจำแนกและอธิบายลักษณะความผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนามในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการออกเสียงภาษาต่างประเทศ

ทิพวรรณ จรรยาสุภาพ (2525) ศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในวิทยาลัยครูส่วนกลาง 4 แห่ง จำนวน 100 คน โดยบันทึกเสียงการอ่านรายการคำศัพท์และประโยคที่ผู้วิจัยเตรียมไว้และนำไปวิเคราะห์หาข้อผิดพลาด โดยคำนวณเป็นค่าร้อยละ ผลปรากฏว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างมีข้อผิดพลาดต่าง ๆ หลายอย่าง โดยเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ข้อผิดพลาดในการใช้ทำนองเสียง ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะ ข้อผิดพลาดในการออกเสียง

เน้นในคำ ข้อผิดในการออกเสียงสระ ส่วนสาเหตุที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าเกิดจากการแทรกแซงของภาษาไทย ความยากของตัวภาษาอังกฤษเอง และความผิดพลาดของนักศึกษาในการพัฒนาการใช้ภาษา

อรพิน พจนานนท์ และคณะ (2538) ได้ศึกษาหน่วยเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของเด็กระดับประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 147 คน โดยใช้แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงภาษาอังกฤษใน 3 ระดับ คือ ระดับคำ วลี และประโยค ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะ /dʒ ʒ ð θ ʃ v z/ และหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายคำทุกหน่วยเสียง ทั้งนี้คณะผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าเกิดจากสาเหตุที่ภาษาไทยไม่มีหน่วยเสียงเหล่านี้ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างนำเอาหน่วยเสียงที่ใกล้เคียงของภาษาไทยมาแทนที่เวลาออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าว

รัชนี มโนอิม (2542) ศึกษาเรื่องการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย โดยเก็บข้อมูลจากการให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 60 คน อ่านรายการคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 40 คำ ซึ่งมีคำทดสอบที่ลงท้ายด้วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำจำนวน 30 คำ แล้วทำการบันทึกเทปเอาไว้ จากนั้นนำข้อมูลดังกล่าวไปวิเคราะห์ด้วยการฟังและนำผลที่ได้มาไปประมวลผลทางสถิติคือค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ ($p < 0.01$) ผลการศึกษาพบว่า การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมีรูปแบบที่ปรากฏทั้งสิ้น 5 ประเภท คือ การออกเสียงควบกล้ำท้ายคำถูกต้องทั้งสองเสียง การตัดเสียงควบกล้ำท้ายคำออกหนึ่งเสียง การเปลี่ยนเสียงควบกล้ำท้ายคำ การตัดเสียงควบกล้ำออกหนึ่งเสียงพร้อมทั้งเปลี่ยนเสียงที่เหลือ และการเพิ่มเสียงควบกล้ำท้ายคำอีกหนึ่งเสียง โดยผู้วิจัยได้อภิปรายว่าปัญหานี้มีสาเหตุหลักมาจากภาษาไทยไม่มีเสียงพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่คุ้นเคยและออกเสียงผิด

จวี ธนานิธิศักดิ์ (2532) ได้วิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อผิดในการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษต่างชั้นกัน จำนวน 60 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียงตามแบบทดสอบการออกเสียงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและบันทึกลงในแถบบันทึกเสียง หลังจากนั้นจึงได้ถอดเสียงเป็นสัทอักษร คำนวณเป็นค่าร้อยละแล้วนำไปเปรียบเทียบลักษณะและประเภทของข้อผิด ผลปรากฏว่า

- นักเรียนที่มีอัตราการเกิดข้อผิดมากที่สุด คือ นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

- ข้อผิดที่มีอัตราการเกิดมากที่สุด คือ การอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นคำ

- ลักษณะข้อผิดพลาดที่ปรากฏมากที่สุด คือการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะจากเสียงหนึ่งไปเป็นอีกเสียงหนึ่ง

- ประเภทของข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่มีอัตราการเกิดมากที่สุด คือการปะปนระหว่างภาษา

กมลเนตร ลีวาเมาะ (2544) ศึกษาวิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะกักท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ โดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่มีภูมิหลังทางภาษา 2 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จำนวน 15 คน กับกลุ่มผู้เรียนที่มีภูมิหลังทางภาษา 3 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และ ภาษาอาหรับ จำนวน 15 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียงรายการคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 60 คำ ผลการวิจัยพบว่า

- กลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงพยัญชนะกักไม่ก้อง ได้แก่ /p, t, k/ ได้ถูกต้องในอัตราสูง แต่การออกเสียงพยัญชนะกักก้อง ได้แก่ /b, d, g/ นั้นสามารถออกเสียงได้ถูกต้องในอัตราต่ำ ซึ่งผู้วิจัยได้อภิปรายถึงสาเหตุของปัญหาที่พบว่าเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่คือ ภาษาไทย โดยกลุ่มตัวอย่างได้นำเอาลักษณะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำของภาษาไทยมาใช้ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

- นักเรียนที่มีภูมิหลังทางภาษา 3 ภาษาสามารถออกเสียงได้ถูกต้องในอัตราที่สูงกว่านักเรียนที่มีภูมิหลังทางภาษา 2 ภาษา ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากผู้เรียนที่มีภูมิหลังทางภาษา 3 ภาษาได้นำเอาประสบการณ์การออกเสียงพยัญชนะกักท้ายคำในภาษาอาหรับ ซึ่งใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทยมาใช้ จึงทำให้ออกเสียงได้ดีกว่า

- ลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงที่ปรากฏมี 4 ลักษณะ ซึ่งเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ การแปรเสียง การเปลี่ยนเสียง การตัดเสียง และ การเพิ่มเสียง

เดนิย์ ระเบียบโลก (2549) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาฝรั่งเศสของนักศึกษาไทย โดยได้รวบรวมและนำเสนอปัญหาการออกเสียงสระและการออกเสียงพยัญชนะภาษาฝรั่งเศสของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงสระ /y/ /ø/ /œ/ และเสียงสระนาสิก เสียงพยัญชนะ /g/ /v/ /z/ /ʒ/ /ʃ/ /R/ และเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /gr/ /pr/ /br/ ซึ่งล้วนแต่เป็นเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาไทย โดยในการออกเสียงหน่วยเสียงเหล่านี้ นักศึกษามักจะนำเอาเสียงในภาษาไทยที่มีความใกล้เคียงมาแทนที่ ซึ่งนอกจากจะทำให้ออกเสียงผิดเพี้ยนไปจากสำเนียงของเจ้าของภาษาแล้ว ยังส่งผลให้ความหมายของคำเปลี่ยนไปด้วย ทำให้เกิดปัญหาเข้าใจผิดในการสื่อสาร

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยของชาวต่างชาติ

ศุภพร นราสุวรรณ (2547) ศึกษา "ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นคำภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น" โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชาวญี่ปุ่น ทั้งระดับปริญญาตรีและปริญญาโท มหาวิทยาลัยโอซากาวิชาต่างประเทศ ผลการศึกษาพบว่า มีเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทยรวม 18 เสียงที่เป็นปัญหาสำหรับกลุ่มตัวอย่าง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ [r ŋ p w t h f p^h tɕ^h t^h j l k k^h tɕ d s b] มีแค่สองเสียงที่กลุ่มตัวอย่างไม่มีปัญหาในการออกเสียงคือ [n m] ผู้วิจัยได้อภิปรายและสรุปว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ที่มีต่อการออกเสียงภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง โดยมีการแทนที่เสียงพยัญชนะภาษาไทยด้วยเสียงพยัญชนะภาษาญี่ปุ่นที่มีลักษณะการออกเสียงใกล้เคียง ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีปัญหาต่าง ๆ ในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยดังนี้

- ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่ไม่มีในภาษาญี่ปุ่น
- ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในตำแหน่งต้นคำของภาษาญี่ปุ่น
- ปัญหาการสับสนระหว่างการออกเสียงพยัญชนะแบบพ่นลมเบา กับแบบพ่นลมแรงในภาษาไทย ซึ่งเป็นหน่วยเสียงที่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป แต่เป็นเพียงเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกันในภาษาญี่ปุ่น
- ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย ซึ่งมีสาเหตุมาจากอิทธิพลการแทรกแซงของเสียงสระในภาษาญี่ปุ่น

สุรีเนตร จรัสจรุงเกียรติ (2550) ได้ศึกษาการแปรของหน่วยเสียง /p/ /ph/ และ /b/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และระหว่างสระ และหน่วยเสียง /p/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ของคำในภาษาไทย โดยศึกษาจากชาวญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งต้นพยางค์ คิดเป็นร้อยละ 22.10 โดยที่ผู้บอกภาษาออกเสียง /p/ /ph/ และ /b/ สลับกันไปมาในความถี่ที่ใกล้เคียงกัน ข้อผิดพลาดในการออกเสียง /p/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์คิดเป็นร้อยละ 100 ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งระหว่างสระ คิดเป็นร้อยละ 5.56 โดยออกเสียง /ph/ เป็นเสียง /p/ และข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 16.68 โดยผู้บอกภาษาออกเสียง /p/ /ph/ และ /b/ สลับกันไปมาในความถี่ที่ใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และอภิปรายว่าข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นนั้น เกิดจากการแทนที่ภาษาทางลบ (Negative Transfer) ซึ่งเป็นลักษณะที่ภาษาแม่ของผู้บอกภาษา คือ ภาษาญี่ปุ่น เข้ามามีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาเป้าหมาย คือ ภาษาไทย โดยสาเหตุสำคัญที่ทำให้

เกิดปัญหาในการออกเสียงครั้งนี้คือ การที่ภาษาญี่ปุ่นมีข้อจำกัดในการออกเสียงมากกว่าภาษาไทย และการที่หน่วยเสียงในภาษามีความสำคัญไม่เท่ากัน

หม่อมหลวงสรสิริ วรวรรณ (2539) ศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงที่เกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งในวิทยานิพนธ์เรื่อง “ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนระดับ 1 และ 2 โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา” โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงในคำ การอ่านสะกดคำ การอ่านเป็นคำ การอ่านข้อความ และลักษณะการอ่าน รวมทั้งศึกษาหาสาเหตุของปัญหาในการอ่านออกเสียงเหล่านั้น ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากเด็กไทยที่อยู่ในสหรัฐอเมริกาซึ่งมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง และภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผลการศึกษาพบว่าปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนที่พบมากที่สุดคือการออกเสียงพยัญชนะต้น ได้แก่เสียง [r t^h tɕ^h tɕ p^h d] นอกจากนั้นยังพบปัญหาอื่น ๆ ในการอ่านอีก กล่าวคือ สำหรับลักษณะการอ่านด้านอริยาบถ การหยุดชะงักขณะอ่านเป็นปัญหาที่พบมากที่สุด (คิดเป็นร้อยละ 40.83) ส่วนลักษณะการอ่านด้านการออกเสียงก็พบปัญหาการอ่านผิดอักษรวิธีมากที่สุด (คิดเป็นร้อยละ 63.33) โดยผู้วิจัยได้สรุปถึงสาเหตุหลักของปัญหาการอ่านภาษาไทยของนักเรียนว่ามาจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งในด้านการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และการสะกดคำ

ชนิกา คำพุด (2545) ศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยทั้งในด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนในวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน” ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีข้อบกพร่องในการพูดหลายประการโดยเฉพาะการออกเสียงผิด คือ เสียงพยัญชนะท้ายออกเสียงผิดมากที่สุด รองลงมาคือเสียงพยัญชนะต้น เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ นอกจากนั้นยังพบข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาพูด กล่าวคือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ และการใช้ภาษาไม่สละสลวย ส่วนความบกพร่องด้านการเขียนพบปัญหาการเขียนพยัญชนะต้นผิดมากที่สุด รองลงมาคือการเขียนพยัญชนะท้ายผิด การเขียนสระผิด ส่วนปัญหาในการใช้ภาษาเขียนที่พบมากที่สุดคือการใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ นอกจากนั้นยังมีการใช้คำเกิน การขาดคำ และการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

จองบก แช (2543) ศึกษา “ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีแผนกภาษาไทยชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยบูรพาภาษาและกิจการต่างประเทศ” โดยทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาทั้งสี่ทักษะ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาเกาหลีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยที่ไม่บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตร กล่าวคือ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ ความสามารถเฉลี่ยในทักษะต่าง ๆ เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ความสามารถในการเขียน ความสามารถ

ในการอ่าน ความสามารถในการพูด และความสามารถในการฟัง โดยเฉพาะในการพูดนั้น ผู้เรียนชาวเกาหลีมักจะถูกอิทธิพลของภาษาแม่เข้ามาแทรกแซงในด้านการออกเสียงและการเรียงคำเข้าประโยค ผู้วิจัยได้อภิปรายและสันนิษฐานสาเหตุว่าอาจเป็นเพราะ (1) นักศึกษามีเวลาฝึกใช้ภาษาไทยในห้องค่อนข้างน้อย (2) นักศึกษาขาดการฝึกฝนทักษะต่าง ๆ (3) ลักษณะของภาษาไทยกับภาษาเกาหลีแตกต่างกันมาก และที่สำคัญ (4) นักศึกษาไม่ค่อยสนใจการเรียนภาษาไทย

จากการสำรวจงานวิจัยต่าง ๆ ข้างต้น พบว่าผู้เรียนชาวต่างชาติมีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงสำคัญของภาษาไทยอันได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ โดยมีสาเหตุหลักมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ สำหรับการออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม พบว่ายังไม่มียงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะและหน่วยเสียงสระ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม โดยยึดถืองานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวเป็นแนวทางในการดำเนินการ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าเพื่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

1. การสำรวจเอกสาร

ผู้วิจัยได้สำรวจและศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เพื่อเป็นความรู้พื้นฐาน และเป็นแนวทางในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ โดยได้ค้นคว้าและศึกษาตาม 3 หัวข้อ กล่าวคือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาไทย เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาเวียดนาม และ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติ

2. การสำรวจปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

2.1 สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย ของชาวเวียดนาม (ดูภาคผนวก ข)

2.2 สำรวจปัญหาโดยให้ผู้เรียนชาวเวียดนามตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย โดยสอบถามจากนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาโทอยู่ที่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม กรุงเทพมหานคร ทั้งที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วและที่กำลังศึกษาอยู่ จำนวน 50 คน

2.3 รวบรวมผลจากการตอบแบบสอบถาม คำนวณเป็นค่าร้อยละ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ข) ซึ่งพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีปัญหาต่าง ๆ ในการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ร้อยละ 94 มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ร้อยละ 72 มีปัญหาในการออกเสียงสระ ร้อยละ 68 มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะสะกด และร้อยละ 10 มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ จากผลการสำรวจปัญหาเบื้องต้นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงกำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ให้อยู่ที่การศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะสะกด และสระภาษาไทย ซึ่งเป็นหน่วยเสียงที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าเป็นปัญหาสำหรับพวกเขาเวลาพูดภาษาไทย

3. การดำเนินการวิจัย

3.1 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาโทอยู่ที่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม กรุงเทพมหานคร ทั้งที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว และที่กำลังศึกษาอยู่

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 4 ที่กำลังเรียนภาษาไทยเป็นวิชาโทภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก อยู่ที่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน โดยมีคุณสมบัติ ดังนี้

- 1) เป็นชาวเวียดนามที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดใกล้เคียง
- 2) มีอายุในช่วงระหว่าง 20-25 ปี
- 3) มีอวัยวะต่างๆ ในการออกเสียงครบถ้วนสมบูรณ์ สามารถออกเสียงได้อย่างชัดเจน
- 4) ศึกษาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมาเป็นเวลา 4 ภาคการศึกษา โดยได้เข้าเรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด

กลุ่มทดลองเครื่องมือ คือ นักศึกษาชาวเวียดนามที่ได้สำเร็จหลักสูตรวิชาโทภาษาไทยที่เวียดนาม และกำลังศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 3 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1) ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย เพื่อตรวจสอบการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวจำนวน 21 หน่วยเสียง คือ /p, ph, b, m, w, f, t, th, d, n, l, r, s, c, ch, j, k, kh, ŋ, ʔ, h/ เสียงพยัญชนะสะกดจำนวน 9 หน่วยเสียง คือ /ŋ, k, p, t, m, n, ŋ, y, w/ และเสียงสระจำนวน 21 หน่วยเสียง คือ /i, i:, e, e:, ε, ε:, u, u:, ɤ, ɤ:, a, a:, u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:, ia, ua, ua/

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยนำเอาพยัญชนะต้นเดี่ยว 21 หน่วยเสียงแต่ละเสียงไปผสมกับสระ 21 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงพยัญชนะสะกด 9 เสียงตามหลักภาษาไทย พยัญชนะต้นเดี่ยว 1 หน่วยเสียง หลังจากผสมกับสระและพยัญชนะสะกดแล้ว จะได้คำเป็นจำนวน 165 คำ แบบทดสอบจึงมีจำนวนคำตรวจสอบทั้งหมด คือ $165 \times 21 = 3465$ คำ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง)

ตาราง 8 ตัวอย่างแบบทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย (เสียง /p/)

/p/

ปิ	ปี	เปะ	เป	แปะ	แป
ปี	ปี๋	เปอะ	เปอ	ปะ	ปา
ปู	ปู๋	โปะ	โป	เปาะ	ปอ
เปียะ	เปีย	เปือะ	เปือ	ปั๊วะ	ปั๊ว

/p/ - /k/

ปิก	ปีก	เป๊ก	เปก	แป๊ก	แปก
ปีก	ปี๋ก	---	เป๊ก	ปั๊ก	ปาก
ปุก	ปูก	ปก	โปก	ป็อก	ปอก
---	เปียก	---	เปือก	---	ปวก

/p/ - /t/

ปิต	ปีต	เป็ต	เปต	แป็ต	แปต
ปีต	ปี๋ต	---	เป็ต	ปัต	ปาด
ปุต	ปูต	ปต	โปต	ป็อต	ปอด
---	เปียต	---	เปือต	---	ปวต

/p/ - /b/

ปิบ	ปีบ	เป็บ	เปบ	แป็บ	แปบ
ปีบ	ปี๋บ	---	เป็บ	ปับ	ปาบ
ปุบ	ปูบ	ปบ	โบบ	ป็อบ	ปอบ
---	เปียบ	---	เปือบ	---	ปวบ

/p/ - /ŋ/

ปิง	ปีง	เป้ง	เปง	แป้ง	แปง
ปีง	ปี๋ง	---	เป้ง	ปั้ง	ปาง
ปุง	ปูง	ปง	โปง	ป็อง	ปอง
---	เปียง	---	เปือง	---	ปวง

ตาราง 8 (ต่อ)

/p/ - /m/

ปิม	ปืม	เป้ม	เปม	เป้ม	แปม
ปัม	ปัม	---	เป้ม	ปัม	ปาม
ปุม	ปุม	ปม	โปม	ป้อม	ปอม
---	เปียม	---	เปือม	---	ปวม

/p/ - /n/

ปิน	ปิ่น	เป็น	เปน	เป็น	แปน
ปัม	ปัม	---	เป็น	ปัม	ปาม
ปุน	ปุน	ปน	โปน	ป้อน	ปอน
---	เปียน	---	เปือน	---	ปวน

/p/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	ปัย	ปาย
ปุย	ปุย	---	โปย	ป้อย	ปอย
---	---	---	เปือย	---	ปวย

/p/ - /w/

ปิว	ปืว	เปืว	เปว	เปืว	แปว
ปืว	ปืว	เปอะ	เปืว	---	ปาว
---	---	---	---	---	---
---	เปืว	---	เปืว	---	---

คำในแบบทดสอบมีทั้งคำที่มีความหมายและไม่มีความหมาย มีหลายเสียงซึ่งเมื่อผสมแล้ว เป็นเสียงที่ไม่ปรากฏอยู่ในภาษาไทย ยกตัวอย่างเช่น เปืว พื้ม เวือก ววม ฯลฯ แต่เนื่องจากเป็นเสียงที่เกิดจากการผสมอย่างถูกต้องตามหลักภาษาไทย ผู้วิจัยจึงขอเรียกเป็น “คำ” และบรรจุไว้ในแบบทดสอบ ทั้งนี้ก็เนื่องจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อสำรวจการ

ออกเสียงของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นที่จะตรวจสอบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยแต่ละหน่วยเสียงได้หรือไม่ และถูกฝึกแค่ไหน โดยไม่คำนึงถึงเรื่องของความหมาย

2) นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์ อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก และ อาจารย์พัชนี โชติกลีแยร์ ข้าราชการบำนาญ อาจารย์พิเศษ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตรวจสอบคุณภาพ

3) ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน

4) นำแบบทดสอบไปทดลองกับกลุ่มทดลองเครื่องมือ โดยให้แต่ละคนอ่านแบบทดสอบ 1 ครั้ง และจับเวลา หลังจากนั้นก็นำเวลาที่ได้ไปคำนวณหาค่าเฉลี่ย เพื่อให้ได้เวลาโดยเฉลี่ยที่ใช้ในการอ่านแบบทดสอบ 1 ครั้ง คือ ประมาณ 1 ชั่วโมง ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้วิจัยจะได้จัดสรรเวลาในการนัดหมายกับกลุ่มตัวอย่างให้เหมาะสมในขั้นเก็บข้อมูลต่อไป

3.3 การเก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 1) เตรียมแบบทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย โดยตัดหัวข้อต่าง ๆ ออกไป เพื่อไม่ให้กลุ่มตัวอย่างรู้ว่าผู้วิจัยกำลังตรวจสอบเรื่องอะไร
- 2) เตรียมเครื่องบันทึก DVD เพื่อใช้ในการบันทึกภาพและเสียง
- 3) เตรียมสถานที่ซึ่งปราศจากเสียงรบกวนในการบันทึกเสียง
- 4) จัดการนัดหมายกลุ่มตัวอย่างครั้งละ 2-3 คน ตามกำหนดเวลาดังตาราง 9 ต่อไปนี้

ตาราง 9 กำหนดเวลาเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

ครั้งที่	วัน	เวลา	จำนวนผู้บอกภาษา
1	15 ธันวาคม 2551	13.00 น. – 16.00 น.	2 คน
2	17 ธันวาคม 2551	13.00 น. – 17.00 น.	3 คน
3	19 ธันวาคม 2551	09.30 น. – 11.30 น. 13.00 น. – 14.30 น.	3 คน
4	29 ธันวาคม 2551	08.30 น. – 12.00 น.	3 คน
5	30 ธันวาคม 2551	14.00 น. – 17.00 น.	2 คน
6	2 มกราคม 2552	09.30 น. – 12.00 น.	2 คน

5) ก่อนที่จะดำเนินการบันทึกเสียง ผู้วิจัยได้อธิบายให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจว่า ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้จะไม่บันทึกชื่อของกลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลภาพและเสียงทั้งหมดผู้วิจัยบันทึกไว้เพื่อเป็นหลักฐานและข้อมูลประกอบการวิจัย ไม่ใช่เพื่อนำไปเผยแพร่แต่อย่างใด อีกทั้งในการเสนอผลการวิจัยครั้งนี้ จะไม่กล่าวถึงรายละเอียดว่ากลุ่มตัวอย่างคนไหนออกเสียงผิดเพี้ยนหรือไม่ชัดเจนอย่างไร ทั้งนี้เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างสบายใจ และไม่เกิดความวิตกกังวลว่าจะต้องพยายามออกเสียงให้ถูกต้อง ผู้วิจัยเห็นว่าการแจ้งให้กลุ่มตัวอย่างทราบเช่นนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการศึกษานี้ เนื่องจากถ้าหากกลุ่มตัวอย่างเกิดความวิตกกังวลว่าจะต้องออกเสียงให้ถูกต้อง ก็จะทำให้ข้อมูลที่ได้มาคลาดเคลื่อนไป ไม่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพปัญหาที่แท้จริงในการออกเสียงภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

6) นำแบบทดสอบไปให้กลุ่มตัวอย่างได้ลองอ่านออกเสียงเป็นบางส่วน โดยให้อ่านจากซ้ายไปขวาและจากบนไปล่างตามลำดับ พร้อมกับออกเสียงด้วยความเร็วปานกลาง เสียงดังชัดเจน และมีการเว้นวรรคระหว่างคำ

7) ให้กลุ่มตัวอย่างที่ละคนอ่านออกเสียงคำในแบบทดสอบทั้งหมด ในขณะเดียวกันผู้วิจัยได้บันทึกภาพและเสียงของกลุ่มตัวอย่างลงในเครื่องบันทึก DVD

8) ตรวจสอบคุณภาพของแผ่นบันทึก DVD รวมทั้งความสมบูรณ์ของข้อมูล หากพบข้อบกพร่องที่ตรงไหน ผู้วิจัยจะทำการบันทึกส่วนนั้นใหม่โดยใช้วิธีเดิม

9) เมื่อได้ข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว ผู้วิจัยก็จัดทำเป็นสำเนา DVD อีกชุดหนึ่ง ส่วน DVD ชุดต้นฉบับ ผู้วิจัยได้เก็บไว้ใช้ในกรณีที่ชุดสำเนาเกิดชำรุด ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยต้องเปิดแผ่น DVD ซ้ำไปซ้ำมาหลายรอบ

4. การประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล

การประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

4.1 พังข้อมูลการออกเสียงคำในแบบทดสอบของกลุ่มตัวอย่างจาก DVD และจดบันทึกไว้โดยใช้สัทอักษร (ดูตัวอย่างในภาคผนวก จ)

4.2 คำนวณจำนวนครั้งที่ปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ของแต่ละหน่วยเสียง เพื่อแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะและสระแต่ละหน่วยเสียงเป็นเสียงใดบ้าง และด้วยความถี่มากน้อยเท่าไร

4.3 คิดคำนวณค่าร้อยละของรูปแปรที่ปรากฏของแต่ละหน่วยเสียง โดยใช้สูตรดังต่อไปนี้

$$\frac{\text{จำนวนครั้งในการปรากฏของรูปแปรแต่ละรูป} \times 100}{\text{รูปแปรทั้งหมดของแต่ละหน่วยเสียง}}$$

4.4 จำแนกลักษณะของปัญหาการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างในการออกเสียงแต่ละหน่วยเสียง โดยยึดถือการจำแนกประเภทความผิดพลาดในการออกเสียงของเคนวอร์ที (Kenworthy. 1987) และ ประสงค์ ราชณสุข (2535) เป็นเกณฑ์ในการจำแนก (ดูหน้า 17 – 18)

4.5 วิเคราะห์สาเหตุของปัญหาว่าเกิดจากอะไร และเกิดขึ้นได้อย่างไร

5. การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าโดยแบ่งเป็น 2 หัวข้อ คือ ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย และ ปัญหาการออกเสียงสระภาษาไทย

โดยสรุป ในบทนี้ ผู้วิจัยได้กล่าวถึงวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ โดยได้แบ่งเป็นขั้นตอนต่าง ๆ และอธิบายถึงรายละเอียดของกระบวนการวิจัย เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ครบถ้วนสมบูรณ์ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ บทที่ 4 ต่อจากนี้จะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเหล่านั้น เพื่อชี้ให้เห็นถึงปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย ของผู้เรียนชาวเวียดนาม

ในบทนี้จะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจากการอ่านแบบทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง โดยจะแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยเสียงใดบ้าง พร้อมกับวิเคราะห์ถึงลักษณะและสาเหตุของปัญหาเหล่านั้น

ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียงตามแบบทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยออกเสียงคำละเพียง 1 ครั้ง อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติ ผู้วิจัยพบกรณีต่าง ๆ ดังนี้

- (1) กลุ่มตัวอย่างออกเสียงบางคำมากกว่า 1 ครั้ง
- (2) กลุ่มตัวอย่างไม่ออกเสียงคำบางคำ เนื่องจากสะกดคำไม่ออก และไม่รู้ว่าจะต้องออกเสียงอย่างไร

ในกรณีที่ (1) ผู้วิจัยจะถือเอาการออกเสียงครั้งสุดท้ายเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ ส่วนในกรณีที่ (2) ผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียงทีละส่วนของคำ ๆ นั้น ซึ่งได้แก่ พยัญชนะต้น สระ และพยัญชนะสะกด เพื่อให้รู้ชัดว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาที่ตรงไหน หรือส่วนไหนของคำที่ออกเสียงไม่ได้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการอ่านแบบทดสอบของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 15 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะสะกด และสระภาษาไทย โดยปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทยจำนวน 6 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, ph, w, c, ch, j/ และพยัญชนะสะกดจำนวน 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /k, ŋ/ ทั้งนี้ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างนั้นเป็นไปใน 3 ลักษณะ คือ ปัญหาการแทนเสียง (Sound substitution) ซึ่งพบเป็นส่วนใหญ่ ปัญหาการลบเสียง (Sound deletion) และปัญหาการเพิ่มเสียง (Sound addition) (ดูเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หน้า 17 - 18) โดยกลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 6 เสียง /p, ph, w, c, ch, j/

และพยัญชนะสะกด 2 เสียง /k, ŋ/ ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ มีการกระจายความถี่ดังรายละเอียดต่อไป

1.1 ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดียว

1.1.1 เสียง /p/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มี /p/ ในตำแหน่งพยัญชนะต้น 165 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียง /p/ ต้นคำทั้งหมด 2475 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /p/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ ดังตาราง 10 ต่อไปนี้

ตาราง 10 รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะต้น /p/

รูปแปร	คนที่															รวม ครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[p]	56	98	80	71	165	51	165	165	165	72	68	165	49	32	119	1521	61.45
[ph]	81	67	36	0	0	114	0	0	0	93	0	0	0	0	46	437	17.66
[b]	28	0	49	94	0	0	0	0	0	0	97	0	116	133	0	517	20.89

ตาราง 10 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียง /p/ ต้นคำ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องเป็น [p] ด้วยความถี่ที่มากที่สุด คือ 1521 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.45 รองลงมาคือรูปแปร [b] ด้วยความถี่ 517 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.89 และสุดท้ายคือรูปแปร [ph] ด้วยความถี่ 437 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.66 มีกลุ่มตัวอย่าง 5 คนออกเสียง /p/ ได้ถูกต้องทุกเสียง 4 คนออกเสียง /p/ เป็น 2 รูปแปรคือ [p, ph] 4 คนออกเสียง /p/ เป็น 2 รูปแปร [p, b] และ 2 คน ออกเสียง /p/ เป็น 3 รูปแปร [p, ph, b]

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้น /p/ ของกลุ่มตัวอย่างเป็นปัญหาการแทนเสียง (Sound substitution) ทั้งหมด โดยหน่วยเสียง /p/ ถูกแทนที่ด้วย 2 รูปแปร คือ [ph] และ [b]

กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /p/ ต้นคำได้ถูกต้องด้วยความถี่ที่ค่อนข้างสูง การปรากฏของรูปแปร [ph] ด้วยความถี่ที่ไม่มากแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างบางส่วนยังสับสนระหว่างเสียง /p/ กับ /ph/ ของภาษาไทย หรือยังไม่แม่นยำในการออกเสียง /p/ การที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /p/ ผิดเป็น [ph] ถือได้ว่าเป็นปรากฏการณ์หนึ่งที่น่าสนใจ เนื่องจากว่าเสียง /ph/ นั้นไม่ได้ปรากฏอยู่ในระบบเสียงของภาษาไทย เวียดนาม ทั้งนี้ ถ้าพิจารณาจากภูมิหลังทางภาษาของกลุ่ม

ตัวอย่างแล้ว ก็อาจจะอธิบายได้อีกทางหนึ่งว่า น่าจะเกิดจากอิทธิพลของภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่กลุ่มตัวอย่างได้เรียนมาเป็นเวลานานนับ 10 ปี และได้ใช้สื่อสารในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ตลอดระยะเวลา 4 ปีที่มหาวิทยาลัย จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างคุ้นเคยกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ และนำเอาความเคยชินนั้นมาใช้ในการออกเสียงภาษาไทย ในภาษาอังกฤษนั้นเสียง [p] และ [ph] เป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกัน และเมื่อ /p/ ปรากฏอยู่ในตำแหน่งต้นคำ จะต้องออกเสียงเป็น [ph] เสมอ ดังนั้น เมื่อกลุ่มตัวอย่างพบเสียง /p/ ในตำแหน่งต้นคำของภาษาไทย จึงออกเสียงเป็น [ph] แทน

ส่วนการที่กลุ่มตัวอย่างบางส่วนออกเสียง /p/ เป็น [b] สามารถสันนิษฐานได้ว่าเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ กล่าวคือ ถึงแม้ว่าเสียง /p/ จะมีอยู่ในระบบเสียงของภาษาเวียดนาม แต่เสียง /p/ นั้น ไม่ได้ปรากฏในตำแหน่งต้นคำหรือไม่ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นของคำภาษาเวียดนาม คำที่มีเสียง /p/ อยู่ในตำแหน่งต้นคำที่คนเวียดนามใช้กันทั่วไปล้วนแต่เป็นคำยืมจากภาษาต่างประเทศทั้งหมด ยกตัวอย่างเช่น pin, pè-dan, pa-tê ฯลฯ ดังนั้น คนเวียดนามบางกลุ่มที่ไม่คุ้นเคยกับการออกเสียง /p/ ต้นคำก็มักจะออกเสียงเป็น [b] แทน เนื่องจาก /b/ เป็นเสียงที่มีคุณสมบัติทางเสียงใกล้เคียงกับ /p/ กล่าวคือ เป็นเสียงระเบิด และเกิดในฐานริมฝีปากเหมือนกัน และ /b/ ยังเป็นเสียงที่สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามได้

1.1.2 เสียง /ph/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มี /ph/ ในตำแหน่งพยัญชนะต้น 165 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียง /ph/ ต้นคำทั้งหมด 2475 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /ph/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ ดังตาราง 11 ต่อไปนี้

ตาราง 11 รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะต้น /ph/

รูปแปร	คนที่															รวมครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[ph]	45	23	19	36	44	17	31	54	165	47	22	12	30	26	20	591	23.88
[p]	120	0	146	0	121	148	0	0	0	118	143	0	0	0	145	941	38.02
[f]	0	142	0	129	0	0	134	111	0	0	0	153	135	139	0	963	38.91

ตาราง 11 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียง [ph] ต้นคำ กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /ph/ เป็นรูปแปร [f] ด้วยความถี่ที่มากที่สุด คือ 963 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.91 รองลงมาคือรูปแปร

[p] ด้วยความถี่ 941 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.02 และออกเสียงได้ถูกต้องด้วยความถี่ที่น้อยที่สุด คือ 591 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.88 มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 คนออกเสียง /ph/ ได้ถูกต้องทุกเสียง 7 คนออกเสียง /ph/ เป็น 2 รูปแปรคือ [ph, f] และ 7 คนออกเสียง /ph/ เป็น 2 รูปแปร [ph, p]

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้น /ph/ ของกลุ่มตัวอย่างเป็นปัญหาการแทนเสียง (Sound substitution) ทั้งหมด โดยหน่วยเสียง /ph/ ถูกแทนที่ด้วย 2 รูปแปร คือ [p] และ [f]

กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /ph/ ได้ถูกต้องด้วยความถี่ที่น้อย ทั้งนี้เนื่องจากเสียง /ph/ ไม่มีในระบบเสียงของภาษาเวียดนาม จึงถือเป็นเสียงที่ยากสำหรับกลุ่มตัวอย่าง

การที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /ph/ ผิดเป็นรูปแปร [f] ด้วยความถี่ที่มากที่สุด แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของภาษาแม่อย่างชัดเจน เนื่องจากภาษาเวียดนามนั้นไม่มีเสียง /ph/ กลุ่มตัวอย่างจึงแทนที่ด้วยเสียง /f/ ซึ่งเป็นเสียงที่มีคุณสมบัติทางเสียงใกล้เคียงกับ /ph/ กล่าวคือ ล้วนแต่เป็นเสียงไม่ก้อง และมีฐานที่เกิดใกล้เคียงกัน (/ph/ เกิดที่ฐานริมฝีปาก ส่วน /f/ เกิดที่ฐานริมฝีปากและฟัน) นอกจากนี้ /f/ ยังเป็นเสียงที่สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามได้ จึงเป็นเสียงที่กลุ่มตัวอย่างคุ้นชินและออกเสียงได้ง่าย

ส่วนการที่กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งออกเสียง /ph/ เป็นรูปแปร [p] สามารถสันนิษฐานว่ามีสาเหตุมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่เช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าในภาษาเวียดนามนั้นเสียง /p/ จะไม่ปรากฏอยู่ในตำแหน่งต้นคำ แต่ก็ยังเป็นเสียงที่คนเวียดนามส่วนหนึ่งซึ่งคุ้นเคยกับการออกเสียงคำภาษาต่างประเทศในภาษาเวียดนามสามารถออกเสียงได้ดี ดังนั้น เมื่อต้องออกเสียง /ph/ ซึ่งเป็นเสียงที่ไม่คุ้นเคย กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งจึงนำเอาเสียง /p/ มาใช้แทน

1.1.3 เสียง /w/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มี /w/ ในตำแหน่งพยัญชนะต้น 165 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียง /w/ ต้นคำทั้งหมด 2475 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /w/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ ดังตาราง 12 ต่อไปนี้

ตาราง 12 รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะต้น /w/

รูปแปร	คนที่															รวมครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[w]	77	28	54	72	165	91	79	165	165	49	65	61	73	56	95	1295	52.32
[v]	46	87	71	63	0	74	46	0	0	90	30	59	27	81	22	696	28.12
[ʋw]	42	50	40	30	0	0	40	0	0	26	70	45	65	28	48	484	19.56

ตาราง 12 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียง /w/ ต้นคำ กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /w/ ได้ถูกต้องด้วยความถี่ที่สูงที่สุด คือ 1295 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.32 รองลงมาคือรูปแปร [v] ด้วยความถี่ 696 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.12 และสุดท้ายคือรูปแปร [ʔw] ด้วยความถี่ 484 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.56 มีกลุ่มตัวอย่าง 3 คนที่ออกเสียง [w] ได้ถูกต้องทุกเสียง 1 คนออกเสียง /w/ เป็น 2 รูปแปร คือ [w, v] และ 11 คนออกเสียง /w/ เป็น 3 รูปแปร [w, v, ʔ w]

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้น /w/ ของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปใน 2 ลักษณะ คือ ปัญหาการแทนเสียง (Sound substitution) และปัญหาการเพิ่มเสียง (Sound addition)

กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /w/ ได้ถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ก็อาจเนื่องมาจากว่ากลุ่มตัวอย่างมีภูมิหลังทางภาษาอังกฤษที่ดี จึงอาจจะนำเอาการออกเสียง /w/ ในภาษาอังกฤษมาใช้ในการออกเสียงภาษาไทย หรือสามารถอธิบายอีกทางหนึ่งว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งได้ฝึกฝนทักษะการออกเสียงภาษาไทยได้ดีตลอดระยะเวลา 4 ภาคการศึกษาที่เรียนภาษาไทย จึงสามารถออกเสียง /w/ ได้ถูกต้อง ทั้ง ๆ ที่ /w/ เป็นเสียงที่ไม่ปรากฏในตำแหน่งต้นคำของภาษาเวียดนาม

การที่กลุ่มตัวอย่างแทนที่เสียง /w/ ด้วยรูปแปร [v] นั้นสันนิษฐานได้ว่ามีสาเหตุมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ เนื่องจากหน่วยเสียง /w/ ในภาษาเวียดนามนั้นไม่สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นได้ แต่เป็นเพียงสระรอง (ดูเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง – หน้า 11) กลุ่มตัวอย่างจึงนำเอาเสียงพยัญชนะ /v/ ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะต้นเดียวภาษาเวียดนามที่เกิดที่ริมฝีปากเหมือนกับ /w/ มาใช้แทน

ที่น่าสังเกตคือนอกจากการแทนที่เสียง /w/ ด้วยเสียง [v] แล้ว กลุ่มตัวอย่างยังมีการเพิ่มเสียง [ʔ] ด้วยความถี่ที่ค่อนข้างสูง โดยในการเพิ่มเสียง [ʔ] นั้น กลุ่มตัวอย่างได้เปลี่ยนหน้าที่ของเสียง /w/ จากพยัญชนะต้นมาเป็นสระรอง ทั้งนี้เนื่องจากว่าในภาษาเวียดนาม เสียง /w/ ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นได้ จึงจำเป็นต้องใช้เสียง /ʔ/ นำ การเพิ่มเสียง /ʔ/ พร้อมกับเปลี่ยนหน้าที่ของ /w/ นั้นทำให้เสียงของคำเปลี่ยนไป ยกตัวอย่างเช่น

คำภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างออกเสียง เปรียบเทียบกับเสียงภาษาเวียดนาม

วัย /way/	[ʔway]	oay
อิง /wiŋ/	[ʔwiŋ]	uynh

ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นการผสมคำโดยมีสระรองของภาษาเวียดนาม โดยเสียง /w/ ทำหน้าที่เป็นสระรอง หรือเสียงเลื่อน (The glide) อยู่ระหว่างพยัญชนะต้นและสระหลัก ดังนั้นการที่กลุ่มตัวอย่างเพิ่มเสียง /ʔ/ เข้าไปพร้อมกับเปลี่ยนหน้าที่ของเสียง /w/ นั้นจึงมีสาเหตุมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่

1.1.4 เสียง /c/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มี /c/ ในตำแหน่งพยัญชนะต้น 165 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียง /c/ ต้นคำทั้งหมด 2475 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /c/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ ดังตาราง 13 ต่อไปนี้

ตาราง 13 รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะต้น /c/

รูปแปร	คนที่															รวม ครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[c]	48	61	0	39	165	73	46	71	165	0	0	24	33	27	0	752	30.39
[ch]	117	104	165	126	0	92	119	94	0	165	165	141	132	138	165	1723	69.61

ตาราง 13 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียง /c/ ต้นคำ กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /c/ ผิดเป็นรูปแปร [ch] ด้วยความถี่ที่มากกว่า คือ 1723 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 69.61 และออกเสียง /c/ ได้ถูกต้องด้วยความถี่ที่น้อยกว่า คือ 752 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.39 มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 2 คนที่ออกเสียง /c/ ได้ถูกต้องทุกเสียง 4 คนออกเสียง /c/ ผิดเป็น [ch] และ 9 คนออกเสียง /c/ เป็น 2 รูปแปร คือ [c] และ [ch] สลับกัน

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้น /c/ ของกลุ่มตัวอย่างเป็นปัญหาการแทนเสียง (Sound substitution) ทั้งหมด โดยหน่วยเสียง /c/ ถูกแทนที่ด้วยรูปแปร [ch]

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ออกเสียง /c/ ผิดเป็น [ch] ซึ่งสันนิษฐานได้ว่ามีสาเหตุมาจากอิทธิพลของการออกเสียงภาษาแม่ ถึงแม้ว่าภาษาเวียดนามแต่เดิมจะมีหน่วยเสียง /c/ อยู่ แต่คนเวียดนามในฮานอยและหลายจังหวัดใกล้เคียงนิยมออกเสียง /c/ เป็น [ch] แทนปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นเป็นเวลานาน จึงเป็นเหตุทำให้ปัจจุบันนี้หน่วยเสียง /c/ หายไปจากระบบเสียงของภาษาเวียดนามถิ่นฮานอย กลุ่มตัวอย่างทุกคนล้วนเป็นคนฮานอยโดยกำเนิดหรือมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดภาคเหนือ จึงไม่คุ้นเคยกับการออกเสียง /c/ ทำให้ต้องนำเสียง /ch/ มาใช้แทน

1.1.5 เสียง /ch/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มี /ch/ ในตำแหน่งพยัญชนะต้น 165 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียง /ch/ ต้นคำทั้งหมด 2475 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /ch/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ ดังตาราง 14 ต่อไปนี้

ตาราง 14 รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะต้น /ch/

รูปแปร	คนที่															รวม ครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[ch]	91	165	67	165	165	92	73	165	165	165	107	165	98	119	67	1869	75.51
[c]	74	0	98	0	0	73	92	0	0	0	58	0	67	46	98	606	24.49

ตาราง 14 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียง /ch/ ต้นคำ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องเป็น [ch] ด้วยความถี่ที่มากกว่า คือ 1869 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 75.51 และออกเสียงผิดเป็นรูปแปร [c] ด้วยความถี่ที่น้อยกว่า คือ 606 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.49 มีกลุ่มตัวอย่าง 6 คนที่ออกเสียง /ch/ ได้ถูกต้องทุกเสียง และ 9 คนออกเสียง /ch/ เป็น 2 รูปแปร คือ [ch] และ [c] สลับกัน

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้น /ch/ ของกลุ่มตัวอย่างเป็นปัญหาการแทนเสียง (Sound substitution) ทั้งหมด โดยหน่วยเสียง /ch/ ถูกแทนที่ด้วยรูปแปร [c]

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ออกเสียง /ch/ ต้นคำได้ถูกต้อง เนื่องด้วยเหตุผลเดียวกับที่ได้อธิบายในข้อ 1.1.4 คือ เพราะเสียง /ch/ มีอยู่ในระบบเสียงของภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่างอยู่แล้ว ส่วนการที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 24.49 ออกเสียง /ch/ ผิดเป็น [c] นั้น ไม่น่าจะมีสาเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ เพราะภาษาเวียดนามถิ่นฮานอยไม่มีเสียง /c/ แต่สันนิษฐานได้ว่าน่าจะเกิดจากการสับสนของกลุ่มตัวอย่างเองระหว่าง 2 หน่วยเสียง /c/ กับ /ch/ ของภาษาไทย ทั้งนี้อาจจะเนื่องด้วยกลุ่มตัวอย่างส่วนนี้ยังไม่แม่นยำในแยกแยะและออกเสียง 2 หน่วยเสียงดังกล่าว

1.1.6 เสียง /j/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มี /j/ ในตำแหน่งพยัญชนะต้น 165 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียง /j/ ต้นคำทั้งหมด 2475 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /j/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ ดังตาราง 15 ต่อไปนี้

ตาราง 15 รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะต้น /j/

รูปแปร	คนที่															รวม ครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[j]	24	165	41	52	165	46	57	165	35	53	165	46	50	24	33	1121	45.29
[z]	94	0	124	113	0	119	108	0	130	112	0	119	115	105	132	1271	51.35
[ɲ]	47	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	36	0	83	3.36

ตาราง 15 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียง /j/ ต้นคำ กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /j/ ผิดเป็นรูปแปร [z] ด้วยความถี่ที่มากที่สุด คือ 1271 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.35 รองลงมาคือออกเสียงได้ถูกต้องด้วยความถี่ 1121 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.29 และออกเสียงผิดเป็นรูปแปร [ɲ] ด้วยความถี่ที่น้อยที่สุด คือ 83 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.36 มีกลุ่มตัวอย่าง 4 คนที่ออกเสียง /j/ ได้ถูกต้องทุกเสียง 9 คนออกเสียง /j/ เป็น 2 รูปแปร คือ [j] และ [z] สลับกัน และ 2 คนออกเสียง /j/ เป็น [j] [z] และ [ɲ] สลับกัน

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้น /j/ ของกลุ่มตัวอย่างเป็นปัญหาการแทนเสียง (Sound substitution) ทั้งหมด โดยหน่วยเสียง /j/ ถูกแทนที่ด้วย 2 รูปแปร คือ [z] และ [ɲ]

การที่กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งออกเสียง /j/ ผิดเป็น [z] และ [ɲ] สามารถสันนิษฐานได้ว่าเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ เสียง /j/ นั้นไม่มีอยู่ในระบบเสียงของภาษาเวียดนามถิ่นฮานอย ดังนั้น เมื่อต้องออกเสียง /j/ กลุ่มตัวอย่างจึงนำเอาเสียง [z] และ [ɲ] ในภาษาเวียดนาม ซึ่งเป็นเสียงที่ใกล้เคียงกับ /j/ มาแทนที่

1.2 ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะสะกด

1.2.1 เสียง /k/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มี /k/ ในตำแหน่งพยัญชนะท้ายจำนวน 420 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียง /k/ ท้ายคำ

ทั้งหมด 6300 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /k/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ ดังตาราง 16 ต่อไปนี้

ตาราง 16 รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะสะกด /k/

รูปแปร	คนที่															รวม ครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[k]	168	181	180	210	351	192	170	210	259	175	226	209	163	199	161	3054	48.48
[k ^p]	126	114	121	108	69	98	119	105	74	112	86	93	126	104	126	1581	25.09
Ø [†]	48	42	50	37	0	48	54	38	29	51	34	39	47	45	52	614	9.75
[ch]	78	83	69	65	0	82	77	67	58	82	74	79	84	72	81	1051	16.68

ตาราง 16 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียงพยัญชนะสะกด /k/ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องด้วยความถี่ที่สูงที่สุด คือ 3054 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.48 รองลงมาคือออกเสียงผิดเป็นรูปแปร [k^p] ด้วยความถี่ 1581 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.09 ต่อจากนั้นคือออกเสียงผิดเป็นรูปแปร [ch] ด้วยความถี่ 1051 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.68 และสุดท้ายคือไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย /k/ ด้วยความถี่ 614 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.75 ของการออกเสียงพยัญชนะสะกด /k/ ทั้งหมด มีกลุ่มตัวอย่าง 1 คนที่ออกเสียง /k/ เป็น 2 รูปแปร คือ [k] และ [k^p] และ 14 คนออกเสียง /k/ เป็น 4 รูปแปร คือ [k] [k^p] [ch] และ Ø สลับกัน

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะสะกด /k/ ของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปใน 2 ลักษณะ คือ ปัญหาการแทนเสียง (Sound substitution) โดยหน่วยเสียง /k/ ถูกแทนที่ด้วย 2 รูปแปร คือ [k^p] และ [ch] และ ปัญหาการลบเสียง (Sound deletion) โดยกลุ่มตัวอย่างไม่ออกเสียง /k/ ท้ายคำ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า การออกเสียงพยัญชนะสะกด /k/ ของกลุ่มตัวอย่างยังได้รับอิทธิพลจากบริบทเสียงที่อยู่รอบข้างอีกด้วย กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างมักจะออกเสียงพยัญชนะสะกด /k/ ผิดเป็นรูปแปร [k^p] เมื่อ /k/ ไปกับสระหลัง / u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:/ ออกเสียงผิดเป็นรูปแปร [ch] เมื่อ /k/ ไปกับ สระหน้า /i, i:, e, e:/ และไม่ออกเสียงพยัญชนะสะกด /k/ เมื่อ /k/

* k^p เป็นการออกเสียง /k/ ท้ายคำแบบปิดปาก คล้ายเสียง /p/ ท้ายคำ

† Ø หมายถึงการที่กลุ่มตัวอย่างไม่ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

อยู่ในคำที่มีสระเสียงยาว /ε:, ʊ:, u:, o:, ɔ:/ ส่วนคำที่มีสระ /ε, ʊ, ɤ:, a, a:, ia, ua, ua/ กลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงพยัญชนะสะกด /k/ ได้ถูกต้อง

ตาราง 17 แสดงอิทธิพลของสระที่มีต่อการออกเสียงพยัญชนะสะกด /k/ ของกลุ่มตัวอย่าง

สระ	รูปแปรของ /k/
/ε, ʊ, ɤ:, a, a:/	[k]
/u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:/	[k ^p]
/ε:, ʊ:, u:, o:, ɔ:/	Ø
/i, i:, e, e:/	[ch]

จากข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างได้รับอิทธิพลของภาษาแม่ในการออกเสียงพยัญชนะสะกด /k/ อย่างชัดเจน ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งออกเสียง /k/ เป็น [k^p] และมักจะออกเสียงเป็น [k^p] เมื่อไปกับสระหลัง /u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:/ ซึ่งเป็นลักษณะการออกเสียงพยัญชนะสะกด /k/ ของภาษาเวียดนาม ในภาษาเวียดนาม เมื่อสระหลัง /u, o, ɔ/ ผสมกับพยัญชนะสะกด /k/ จะทำให้เกิดเป็นเสียงปิดปาก คล้ายกับเมื่อออกเสียง /p/ ท้ายคำ หรือ เสียงแมกบในภาษาไทย

กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งออกเสียง /k/ เป็น [ch] และมักจะออกเสียงเป็น [ch] เมื่อไปกับสระหน้า /i, i:, e, e:/ ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะว่าในภาษาเวียดนามนั้น สระ /i, e/ ไม่สามารถผสมกับพยัญชนะสะกด /k/ ได้ กลุ่มตัวอย่างจึงแทนที่ด้วยเสียง /ch/ ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะสะกดที่ใกล้เคียงกับ /k/ ในภาษาเวียดนาม และสามารถผสมกับสระ /i, e/ ได้ตามหลักภาษาเวียดนาม

กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งไม่ออกเสียงพยัญชนะสะกด /k/ เมื่อผสมกับสระเสียงยาว /ε:, ʊ:, u:, o:, ɔ:/ ทั้งนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเกิดจากการที่ภาษาเวียดนามนั้นไม่การแบ่งเป็นสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงสระเสียงยาว เมื่อออกเสียงคำที่มีสระเสียงยาว พบว่ากลุ่มตัวอย่างจะจดจ่อกับการพยายามทำเสียงสระให้ยาวขึ้น จนทำให้เสียงตัวสะกด /k/ ถูกกลืนเข้าไป จึงฟังดูเหมือนไม่มีตัวสะกด

1.2.2 เสียง /ŋ/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มี /ŋ/ ในตำแหน่งพยัญชนะท้ายจำนวน 420 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียง /ŋ/ ท้ายคำ

ทั้งหมด 6300 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /ŋ/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ ดังตาราง 18 ต่อไปนี้

ตาราง 18 รูปแปรและความถี่ของเสียงพยัญชนะสะกด /ŋ/

รูปแปร	คนที่															รวม ครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[ŋ]	307	315	287	313	378	311	332	327	342	331	318	325	299	316	305	4816	76.44
[ŋ ^m]*	113	105	133	107	42	109	88	93	78	89	102	95	121	104	115	1484	23.56

ตาราง 18 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียงพยัญชนะสะกด /ŋ/ กลุ่มตัวอย่างออกเสียง/ŋ/ ได้ถูกต้องด้วยความถี่ที่สูงกว่า คือ 4816 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 76.44 และออกเสียงเป็นรูปแปร [ŋ^m] ด้วยความถี่ที่น้อยกว่า คือ 1484 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.56 กลุ่มตัวอย่างทั้ง 15 คนออกเสียง [ŋ] เป็น 2 รูปแปร คือ [ŋ] และ [ŋ^m] สลับกัน

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะสะกด /ŋ/ ของกลุ่มตัวอย่างเป็น ปัญหาการแทนเสียง (Sound substitution) ทั้งหมด โดยหน่วยเสียง /ŋ/ ถูกแทนที่ด้วยรูปแปร [ŋ^m]

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สามารถออกเสียงพยัญชนะสะกด /ŋ/ ได้ถูกต้อง แต่ที่น่าสังเกตคือกลุ่มตัวอย่างทุกคนออกเสียง /ŋ/ เป็น [ŋ^m] เมื่อ /ŋ/ ไปผสมกับสระหลัง /u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:/ ซึ่งลักษณะการออกเสียงดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่เนื่องจากในภาษาเวียดนามนั้น เมื่อสระหลัง /u, o, ɔ/ ผสมกับพยัญชนะสะกด /ŋ/ ก็จะทำให้เกิดเป็นเสียงปิดปาก คล้ายกับเมื่อออกเสียง /m/ ทำยคำ หรือ เสียงแม่มในภาษาไทย

2. ปัญหาการออกเสียงสระภาษาไทย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงสระเสียงยาวภาษาไทยจำนวน 7 เสียง ได้แก่ /i:, e:, ɛ:, u:, o:, ɔ:/ ส่วนสระเสียงสั้นและสระประสมไม่พบปัญหาแต่อย่างใด ปัญหาการออกเสียงสระภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างนั้นเป็นไปในลักษณะของการแทนเสียง (Sound substitution) ทั้งหมด โดยกลุ่มตัวอย่างมักจะออกเสียงสระเสียงยาวดังกล่าวเป็นเสียงสั้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

* [ŋ^m] เป็นการออกเสียง /ŋ/ ทำยคำแบบปิดปาก คล้ายเสียง /m/ ทำยคำ

2.1 เสียงสระ /i:/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มีสระ /i:/ จำนวน 168 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /i:/ ทั้งหมด 2520 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /i:/ เป็น 2 รูปแปร คือ [i] และ [i:] โดยมีการกระจายความถี่ดังตาราง 19 ต่อไปนี้

ตาราง 19 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /i:/

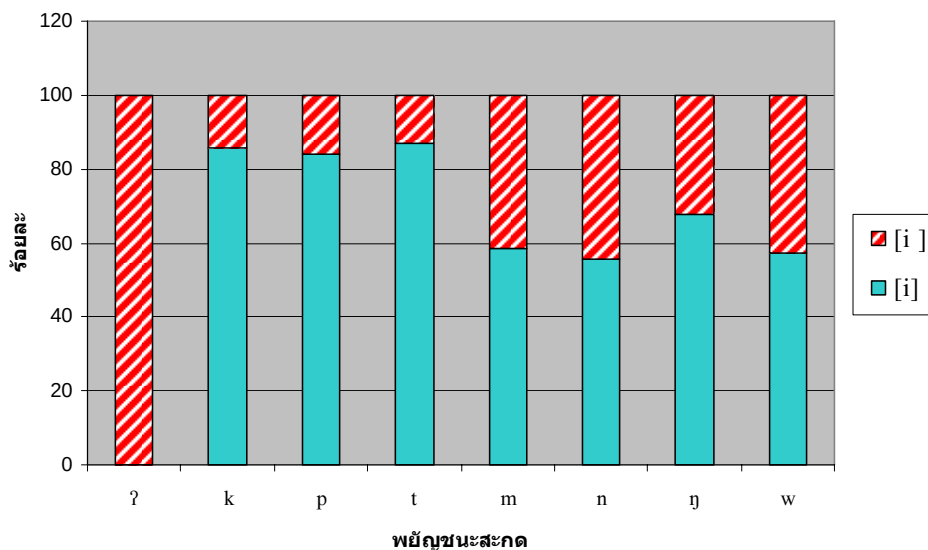
รูปแปร	คนที่															รวมครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[i]	116	123	99	114	0	107	131	0	111	124	127	130	122	125	133	1562	61.08
[i:]	52	45	69	54	168	61	37	168	57	44	41	38	46	43	35	958	38.02

ตาราง 19 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียงสระ /i:/ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [i] ด้วยความถี่ที่สูงกว่า คือ 1562 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.08 และออกเสียงถูกต้องด้วยความถี่ที่น้อยกว่า คือ 958 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.02 มีกลุ่มตัวอย่าง 2 คนที่ออกเสียง /i:/ ได้ถูกต้องทุกเสียง และ 13 คนออกเสียง /i:/ เป็น [i:] และ [i] สลับกัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า การออกเสียงสระ /i:/ ของกลุ่มตัวอย่างยังมีความสัมพันธ์กับพยัญชนะสะกดด้วย ดังรายละเอียดในตาราง 20 และ ภาพประกอบ 1 ต่อไปนี้

ตาราง 20 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /i:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

รูปแปร พยัญชนะสะกด	[i]		[i:]	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
/ʔ/	0	0	315	100
/k/	270	85.71	50	14.29
/p/	265	84.13	55	15.87
/t/	274	86.98	53	13.02
/m/	184	58.41	121	41.59
/n/	175	55.56	130	44.44
/ɲ/	213	67.62	102	32.38
/w/	181	57.46	134	42.54

ภาพประกอบ 1 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /i:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

ตาราง 20 และ ภาพประกอบ 1 แสดงให้เห็นว่า เมื่อออกเสียงสระ /i:/ ในคำที่ไม่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องด้วยความถี่ 315 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 100 ของคำที่มีสระ /i:/ และไม่มีตัวสะกดทั้งหมด

ในขณะที่สำหรับสระ /i:/ ในคำที่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [i] ด้วยความถี่ที่สูง โดยออกเสียงผิดมากที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /t/ คือร้อยละ 86.98 และผิดน้อยที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /n/ คือร้อยละ 58.73 นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /i:/ ผิดเป็น [i] มากกว่า เมื่อสระ /i:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /k/ /p/ /t/ และผิดน้อยกว่าเมื่อสระ /i:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /m/ /n/ /ɲ/ /w/

2.2 เสียงสระ /e:/

ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มีสระ /e:/ จำนวน 168 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /e:/ ทั้งหมด 2520 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /e:/ เป็น 2 รูปแบบ คือ [e] และ [e:] โดยมีการกระจายความถี่ดังตาราง 21 ต่อไปนี้

ตาราง 21 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /e:/

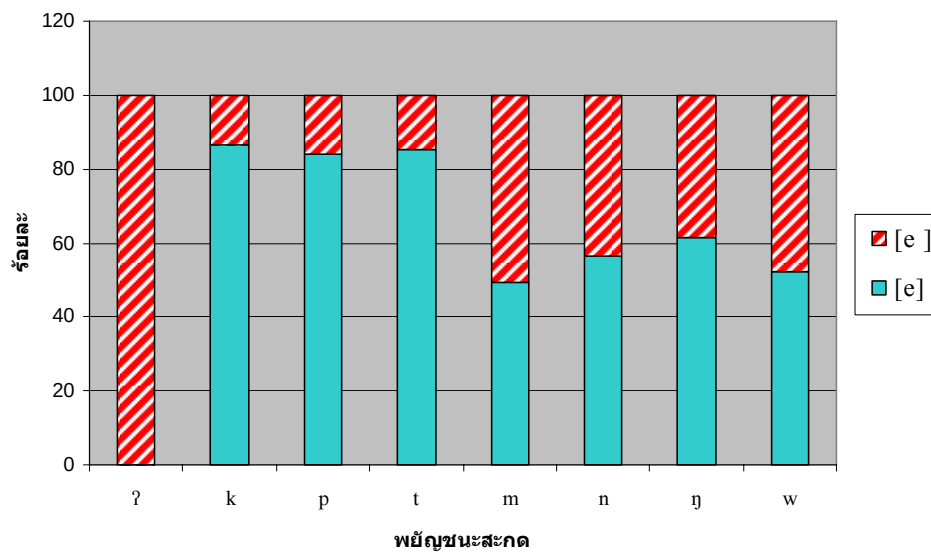
รูปแปร	คนที่															รวม ครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[e]	140	0	112	123	0	125	114	0	118	123	119	113	134	144	132	1497	59.40
[e:]	28	168	56	45	168	43	54	168	50	45	49	55	34	24	36	1023	40.60

ตาราง 21 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียงสระ /e:/ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [e] ด้วยความถี่ที่สูงกว่า คือ 1497 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.40 และออกเสียงถูกต้องด้วยความถี่ที่น้อยกว่า คือ 1023 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.60 มีกลุ่มตัวอย่าง 3 คนที่ออกเสียง /e:/ ได้ถูกต้องทุกเสียง และ 12 คนออกเสียง /e:/ เป็น [e:] และ [e] สลับกัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าการออกเสียงสระ /e:/ ของกลุ่มตัวอย่างยังมีความสัมพันธ์กับพยัญชนะสะกดด้วย ดังรายละเอียดในตาราง 22 และ ภาพประกอบ 2 ต่อไปนี้

ตาราง 22 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /e:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

รูปแปร พยัญชนะสะกด	[e]		[e:]	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
/ŋ/	0	0	315	100
/k/	272	86.35	43	13.65
/p/	265	84.13	50	15.87
/t/	269	85.40	46	14.60
/m/	156	49.52	159	50.48
/n/	178	56.51	137	43.49
/ŋ/	193	61.27	122	38.73
/w/	164	52.06	151	47.94

ภาพประกอบ 2 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /e:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

ตาราง 22 และ ภาพประกอบ 2 แสดงให้เห็นว่า เมื่อออกเสียงสระ /e:/ ในคำที่ไม่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องทุกคำ ด้วยความถี่ 315 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 100 ของคำที่มีสระ /e:/ และไม่มีตัวสะกดทั้งหมด

ในขณะที่สำหรับสระ /e:/ ในคำที่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [e] ด้วยความถี่ที่สูง โดยออกเสียงผิดมากที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /k/ คือร้อยละ 86.35 และผิดน้อยที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /m/ คือร้อยละ 49.52 นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /e:/ ผิดเป็น [e] มากกว่า เมื่อสระ /e:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /k/ /p/ /t/ และผิดน้อยกว่าเมื่อสระ /e:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /m/ /n/ /ɲ/ /w/

2.3 เสียงสระ /e:/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มีสระ /e:/ จำนวน 168 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /e:/ ทั้งหมด 2520 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /e:/ เป็น 2 รูปแบบ คือ [e] และ [e:] โดยมีการกระจายความถี่ดังตาราง 23 ต่อไปนี้

ตาราง 23 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /e:/

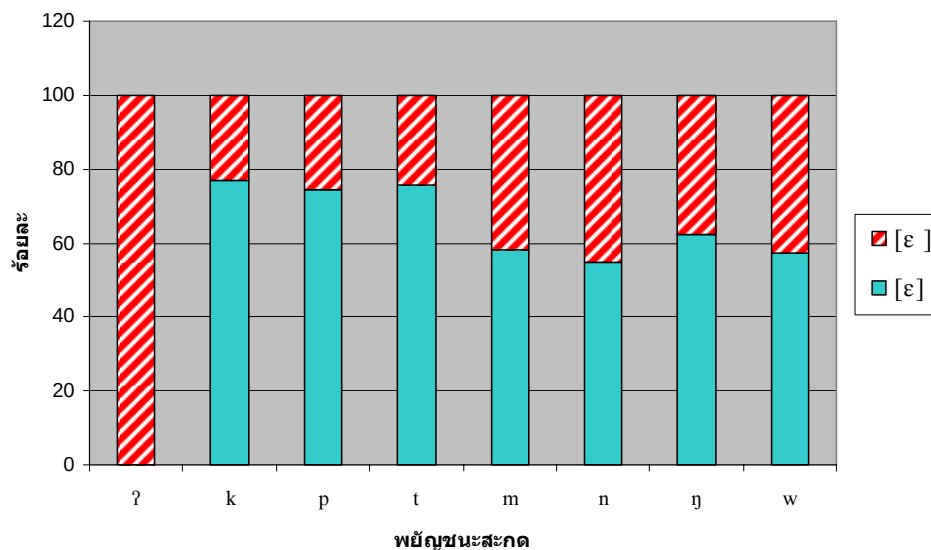
รูปแปร	คนที่															รวม ครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[e]	121	0	122	128	0	116	122	0	133	103	115	131	128	120	129	1448	57.46
[e:]	47	168	46	60	168	52	46	168	35	65	53	37	40	48	39	1072	42.54

ตาราง 23 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียงสระ /e:/ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [e] ด้วยความถี่ที่สูงกว่า คือ 1448 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.46 และออกเสียงถูกต้องด้วยความถี่ที่น้อยกว่า คือ 1072 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.54 มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 3 คนที่ออกเสียง /e:/ ได้ถูกต้องทุกเสียง และ 12 คนออกเสียง /e:/ เป็น [e:] และ [e] สลับกัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า การออกเสียงสระ /e:/ ของกลุ่มตัวอย่างยังมีความสัมพันธ์กับพยัญชนะสะกดด้วย ดังรายละเอียดในตาราง 24 และ ภาพประกอบ 3 ต่อไปนี้

ตาราง 24 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /e:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

รูปแปร พยัญชนะสะกด	[e]		[e:]	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
/ʔ/	0	0	315	100
/k/	243	77.14	72	22.86
/p/	235	74.60	80	25.40
/t/	238	75.56	77	24.44
/m/	183	58.09	132	41.91
/n/	172	54.60	143	45.40
/ɲ/	196	62.22	109	37.78
/w/	181	57.46	134	42.54

ภาพประกอบ 3 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /ɛ:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

ตาราง 24 และ ภาพประกอบ 3 แสดงให้เห็นว่า เมื่อออกเสียงสระ /ɛ:/ ในคำที่ไม่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องทุกคำ ด้วยความถี่ 315 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 100 ของคำที่มีสระ /ɛ:/ และไม่มีตัวสะกดทั้งหมด

ในขณะที่สำหรับสระ /ɛ:/ ในคำที่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [e] ด้วยความถี่ที่สูง โดยออกเสียงผิดมากที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /k/ คือร้อยละ 77.14 และผิดน้อยที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /n/ คือร้อยละ 54.60 นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /ɛ:/ ผิดเป็น [e] มากกว่า เมื่อสระ /ɛ:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /k/ /p/ /t/ และผิดน้อยกว่าเมื่อสระ /ɛ:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /m/ /n/ /ɲ/ /w/

2.4 เสียงสระ /u:/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มีสระ /u:/ จำนวน 168 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /u:/ ทั้งหมด 2520 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /u:/ เป็น 2 รูปแบบ คือ [u] และ [u:] โดยมีการกระจายความถี่ดังตาราง 25 ต่อไปนี้

ตาราง 25 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /u:/

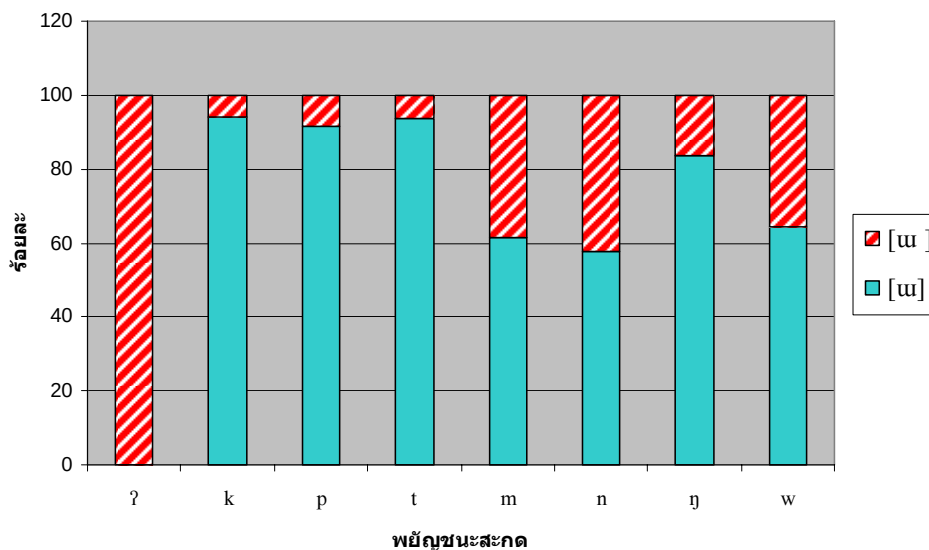
รูปแปร	คนที่															รวม ครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[u]	123	117	129	118	0	110	125	112	124	118	126	115	136	137	132	1722	68.32
[u:]	45	51	39	50	168	58	43	56	44	50	42	53	32	31	36	798	31.67

ตาราง 25 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียงสระ /u:/ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [u] ด้วยความถี่ที่สูงกว่า คือ 1722 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 68.32 และออกเสียงถูกต้องด้วยความถี่ที่น้อยกว่า คือ 798 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.67 มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 คนที่ออกเสียง /u:/ ได้ถูกต้องทุกเสียง และ 14 คนออกเสียง /u:/ เป็น [u:] และ [u] สลับกัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า การออกเสียงสระ /u:/ ของกลุ่มตัวอย่างยังมีความสัมพันธ์กับพยัญชนะสะกดด้วย ดังรายละเอียดในตาราง 26 และ ภาพประกอบ 4 ต่อไปนี้

ตาราง 26 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /u:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

รูปแปร พยัญชนะสะกด	[u]		[u:]	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
/ʔ/	0	0	315	100
/k/	296	93.97	19	6.03
/p/	289	91.75	26	8.25
/t/	295	93.65	20	6.35
/m/	193	61.27	122	38.73
/n/	182	57.78	133	42.22
/ɲ/	264	83.80	51	16.20
/w/	203	64.44	112	35.56

ภาพประกอบ 4 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /u:/ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

ตาราง 26 และ ภาพประกอบ 4 แสดงให้เห็นว่า เมื่อออกเสียงสระ /u:/ ในคำที่ไม่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องทุกคำ ด้วยความถี่ 315 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 100 ของคำที่มีสระ /u:/ และไม่มีตัวสะกดทั้งหมด

ในขณะที่สำหรับสระ /u:/ ในคำที่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [u] ด้วยความถี่ที่สูง โดยออกเสียงผิดมากที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /k/ คือร้อยละ 93.97 และผิดน้อยที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /n/ คือร้อยละ 57.78 นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /u:/ ผิดเป็น [u] มากกว่า เมื่อสระ /u:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /k/ /p/ /t/ /ɲ/ และผิดน้อยกว่าเมื่อสระ /u:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /m/ /n/ /w/

2.5 เสียงสระ /u:/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มีสระ /u:/ จำนวน 168 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /u:/ ทั้งหมด 2520 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /u:/ เป็น 2 รูปแปร คือ [u] และ [u:] โดยมีการกระจายความถี่ดังตาราง 27 ต่อไปนี้

ตาราง 27 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /u:/

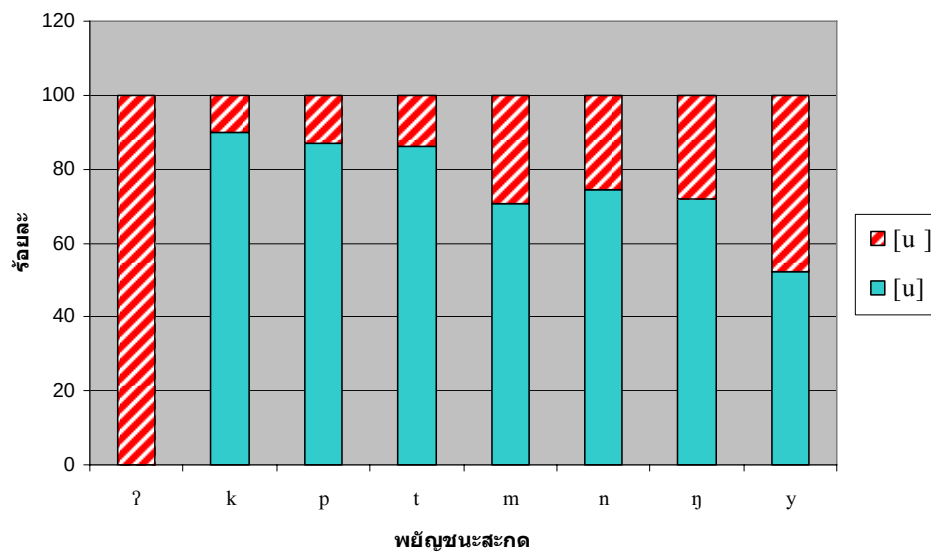
รูปแปร	คนที่															รวม ครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[u]	133	123	111	101	0	90	114	125	109	116	130	117	140	126	136	1671	66.31
[u:]	35	45	57	67	168	78	54	43	59	52	38	51	28	42	32	849	33.69

ตาราง 27 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียงสระ /u:/ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [u] ด้วยความถี่ที่สูงกว่า คือ 1671 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66.31 และออกเสียงถูกต้องด้วยความถี่ที่น้อยกว่า คือ 489 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.69 มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 คนที่ออกเสียง /u:/ ได้ถูกต้อง ทุกเสียง 14 คนออกเสียง /u:/ เป็น [u:] และ [u] สลับกัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า การออกเสียงสระ /u:/ ของกลุ่มตัวอย่างยังมีความสัมพันธ์กับพยัญชนะสะกดด้วย ดังรายละเอียดในตาราง 28 และ ภาพประกอบ 5 ต่อไปนี้

ตาราง 28 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /u:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

รูปแปร พยัญชนะสะกด	[u]		[u:]	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
/ʔ/	0	0	315	100
/k/	283	89.84	32	10.16
/p/	277	87.04	38	12.96
/t/	272	86.34	43	13.66
/m/	212	70.48	93	29.52
/n/	235	74.60	80	25.40
/ɲ/	227	72.06	88	27.94
/y/	165	52.38	150	47.62

ภาพประกอบ 5 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /u:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

ตาราง 28 และ ภาพประกอบ 5 แสดงให้เห็นว่า เมื่อออกเสียงสระ /u:/ ในคำที่ไม่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องทุกคำ ด้วยความถี่ 315 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 100 ของคำที่มีสระ /u:/ และไม่มีตัวสะกดทั้งหมด

ในขณะที่สำหรับสระ /u:/ ในคำที่ตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [u] ด้วยความถี่ที่สูง โดยออกเสียงผิดมากที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /k/ คือร้อยละ 89.84 และผิดน้อยที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /y/ คือร้อยละ 52.38 นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /u:/ ผิดเป็น [u] มากกว่า เมื่อสระ /u:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /k/ /p/ /t/ และผิดน้อยกว่าเมื่อสระ /u:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /m/ /n/ /ɲ/ /y/

2.6 เสียงสระ /o:/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มีสระ /o:/ จำนวน 168 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /o:/ ทั้งหมด 2520 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /o:/ เป็น 2 รูปแบบ คือ [o] และ [o:] โดยมีการกระจายความถี่ดังตาราง 29 ต่อไปนี้

ตาราง 29 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /o:/

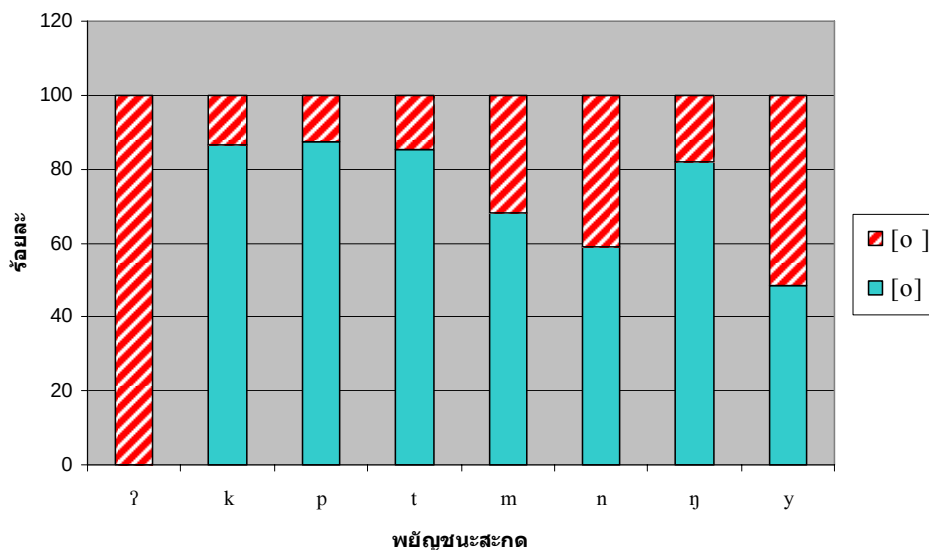
รูปแปร	คนที่															รวม ครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[o]	120	116	114	110	0	103	120	102	105	127	126	123	116	125	121	1628	64.60
[o:]	48	52	54	58	168	65	48	66	63	41	42	45	52	43	47	892	35.40

ตาราง 29 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียงสระ /o:/ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [o] ด้วยความถี่ที่สูงกว่า คือ 1628 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 64.60 และออกเสียงถูกต้องด้วยความถี่ที่น้อยกว่า คือ 892 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.40 มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 คนที่ออกเสียง /o:/ ได้ถูกต้องทุกเสียง และ 14 คนออกเสียง /o:/ เป็น [o:] และ [o] สลับกัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า การออกเสียงสระ /o:/ ของกลุ่มตัวอย่างยังมีความสัมพันธ์กับพยัญชนะสะกดด้วย ดังรายละเอียดในตาราง 30 และ ภาพประกอบ 6 ต่อไปนี้

ตาราง 30 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /o:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

รูปแปร พยัญชนะสะกด	[o]		[o:]	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
/ʔ/	0	0	315	100
/k/	272	86.35	43	13.65
/p/	275	87.31	40	12.69
/t/	269	85.40	46	14.60
/m/	215	68.25	100	31.75
/n/	186	59.05	129	40.95
/ɲ/	258	81.91	57	18.09
/y/	153	48.57	162	51.43

ภาพประกอบ 6 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /o:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

ตาราง 30 และ ภาพประกอบ 6 แสดงให้เห็นว่า เมื่อออกเสียงสระ /o:/ ในคำที่ไม่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องทุกคำ ด้วยความถี่ 315 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 100 ของคำที่มีสระ /o:/ และไม่มีตัวสะกดทั้งหมด

ในขณะที่สำหรับสระ /o:/ ในคำที่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [o] ด้วยความถี่ที่สูง โดยออกเสียงผิดมากที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /p/ คือร้อยละ 87.31 และผิดน้อยที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /y/ คือร้อยละ 48.57 นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /o:/ ผิดเป็น [o] มากกว่า เมื่อสระ /o:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /k/ /p/ /t/ /η/ และผิดน้อยกว่าเมื่อสระ /o:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /m/ /n/ /y/

2.7 เสียงสระ /ว:/

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ออกเสียงคำที่มีสระ /ว:/ จำนวน 168 คำ ซึ่งรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /ว:/ ทั้งหมด 2520 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /ว:/ เป็น 2 รูปแปร คือ [v] และ [ว:] โดยมีการกระจายความถี่ดังตาราง 31 ต่อไปนี้

ตาราง 31 รูปแปรและความถี่ของเสียงสระ /ว:/

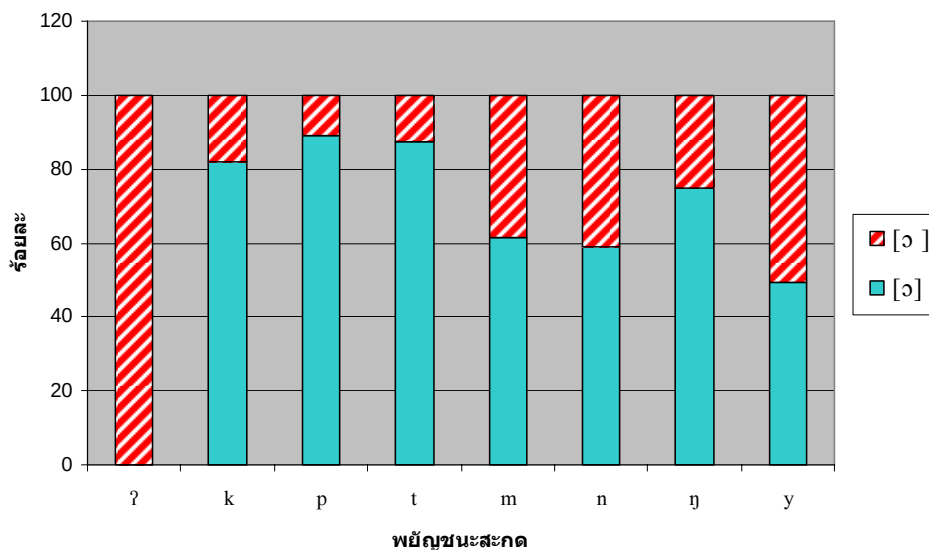
รูปแปร	คนที่															รวม ครั้ง	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
[ว]	134	120	105	113	0	99	119	108	93	112	117	106	128	106	126	1584	62.86
[ว:]	34	48	63	55	168	69	49	60	75	56	51	62	40	62	44	936	37.14

ตาราง 31 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียงสระ /ว:/ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [ว] ด้วยความถี่ที่สูงกว่า คือ 1584 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.86 และออกเสียงถูกต้องด้วยความถี่ที่น้อยกว่า คือ 936 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.14 มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 คนที่ออกเสียง /ว:/ ได้ถูกต้อง ทุกเสียง 14 คนออกเสียง /ว:/ เป็น [ว:] และ [ว] สลับกัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า การออกเสียงสระ /ว:/ ของกลุ่มตัวอย่างยังมีความสัมพันธ์กับพยัญชนะสะกดด้วย ดังรายละเอียดในตาราง 32 และ ภาพประกอบ 7 ต่อไปนี้

ตาราง 32 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /ว:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

รูปแปร พยัญชนะสะกด	[ว]		[ว:]	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
/ʔ/	0	0	315	100
/k/	258	81.90	57	18.10
/p/	281	89.21	34	10.79
/t/	275	87.30	40	12.70
/m/	193	61.26	122	38.74
/n/	186	59.05	129	40.95
/ɲ/	236	74.92	79	25.08
/y/	155	49.21	160	50.79

ภาพประกอบ 7 แสดงสถิติการออกเสียงสระ /ว:/ ของกลุ่มตัวอย่างตามพยัญชนะสะกด

ตาราง 32 และ ภาพประกอบ 7 แสดงให้เห็นว่า เมื่อออกเสียงสระ /ว:/ ในคำที่ไม่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องทุกคำ ด้วยความถี่ 315 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 100 ของคำที่มีสระ /ว:/ และไม่มีตัวสะกดทั้งหมด

ในขณะที่สำหรับสระ /ว:/ ในคำที่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น [v] ด้วยความถี่ที่สูง โดยออกเสียงผิดมากที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /p/ คือร้อยละ 89.21 และผิดน้อยที่สุดคือคำที่สะกดด้วยเสียง /y/ คือร้อยละ 49.21 นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระ /ว:/ ผิดเป็น [v] มากกว่า เมื่อสระ /ว:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /k/ /p/ /t/ และผิดน้อยกว่าเมื่อสระ /ว:/ อยู่ในคำที่สะกดด้วย /m/ /n/ /η/ /y/

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงสระเสียงยาวภาษาไทยได้ถูกต้อง เมื่อสระนั้น ๆ อยู่ในคำที่ไม่มีตัวสะกด และออกเสียงสระเสียงยาวผิดเป็นสระเสียงสั้น เมื่อสระนั้น ๆ อยู่ในคำที่มีตัวสะกด นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างยังออกเสียงผิดมากกว่า เมื่อสระเสียงยาวอยู่ในคำที่สะกดด้วย /k/ /p/ /t/ และผิดน้อยกว่าเมื่อสระเหล่านี้อยู่ในคำที่สะกดด้วย /m/ /n/ /η/ /y/ /w/

ปัญหาการออกเสียงสระเสียงยาวภาษาไทยดังกล่าวของกลุ่มตัวอย่างสันนิษฐานว่า มีสาเหตุหลักมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่เช่นเดียวกับปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ เนื่องด้วยภาษาเวียดนามนั้นไม่มีการแบ่งเป็นสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว คนเวียดนามทั่วไปจะออกเสียงสระด้วยความยาวปานกลาง ไม่มีการยืดเสียง ดังนั้นจึงทำให้ไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงสระ

เสียงยาวของภาษาไทย โดยเฉพาะสระเสียงยาวซึ่งอยู่ในคำที่มีตัวสะกด จึงมักจะออกเสียงผิดเป็นเสียงสั้น

นอกจากปัญหาการออกเสียงดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยยังสังเกตพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการสะกดคำสำหรับคำที่มีสระเปลี่ยนรูป กล่าวคือ สระเอะ สระ แอะ สระเอาะ สระเออ สระอัว ซึ่งอยู่ในคำที่มีตัวสะกด เมื่อพบคำเหล่านี้ กลุ่มตัวอย่างหลายคนต้องหยุดชะงัก เนื่องจากสะกดคำไม่ออก จึงทำให้ใช้เวลานานในการอ่านออกเสียง เพราะต้องออกเสียงแก้ไปแก้มาหลายครั้ง

โดยสรุป ในบทนี้ แสดงให้เห็นถึงปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง พร้อมกับวิเคราะห์ลักษณะและสาเหตุของปัญหาเหล่านั้น ซึ่งทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยจะใช้เป็นข้อมูลในการสรุปและอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าในบทที่ 5 ต่อจากนี้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม ผู้วิจัยได้สรุป อภิปรายผล และ มีข้อเสนอแนะดังรายละเอียดต่อไปนี้

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสำรวจเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาไทยที่เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะและสาเหตุของปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม
2. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการเรียนการสอนและการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาปัญหาการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย และหน่วยเสียงสระภาษาไทย
2. ศึกษาจากกลุ่มผู้เรียนชาวเวียดนามซึ่งเป็นนักศึกษาเรียนวิชาภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม กรุงฮานอย

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย หน่วยเสียงต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทย จำนวน 6 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, ph, w, c, ch, j/ และเสียงพยัญชนะสะกดจำนวน 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /k, ŋ/ โดยปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปใน 3 ลักษณะ

ด้วยกัน กล่าวคือ ปัญหาการแทนเสียง (Sound substitution) ซึ่งพบมากที่สุด รองลงมาคือ ปัญหาการลบเสียง (Sound deletion) และปัญหาการเพิ่มเสียง (Sound addition) สาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะไทยดังกล่าวผิดเพี้ยนไปนั้น สันนิษฐานได้ว่ามี 3 สาเหตุด้วยกัน คือ เกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ การสับสนของกลุ่มตัวอย่าง และเกิดจากอิทธิพลของบริบทเสียงรอบข้าง

โดยได้สรุปปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและพยัญชนะสะกดภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งปรากฏเป็นรูปแปรที่ผิดไปจากหน่วยเสียงของภาษาไทยมาตรฐาน โดยมีความถี่ (ร้อยละ) เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังตาราง 33 และ 34 ต่อไปนี้

ตาราง 33 แสดงค่าความถี่ของรูปแปรการออกเสียงผิดที่ปรากฏในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทย	รูปแปรที่ผิด	ร้อยละ
1	/ph/	[f]	76.93
		[p]	
2	/c/	[ch]	69.61
3	/j/	[z]	54.71
		[ɲ]	
4	/w/	[v]	47.68
		[ʔ]	
5	/p/	[b]	38.55
		[ph]	
6	/ch/	[c]	24.49

ตาราง 34 แสดงค่าความถี่ของรูปแปรการออกเสียงผิดที่ปรากฏในการออกเสียงพยัญชนะสะกดภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	หน่วยเสียงพยัญชนะสะกดภาษาไทย	รูปแปรที่ผิด	ร้อยละ
1	/k/	[k ^p]	51.52
		[ch]	
		∅	
2	/ŋ/	[ŋ ^m]	23.56

ตาราง 33 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียง /ph/ มากที่สุด โดยออกเสียงเป็นรูปแปรที่ผิดร้อยละ 76.93 รองลงมา ได้แก่ เสียง /c/ ร้อยละ 69.61 เสียง /j/ ร้อยละ 54.71 เสียง /w/ ร้อยละ 47.68 เสียง /p/ ร้อยละ 38.55 และเสียง /ch/ ร้อยละ 24.49 ตามลำดับ ส่วนเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 15 หน่วยเสียงที่เหลือ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องทุกครั้ง

ตาราง 34 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียงพยัญชนะสะกดภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียง /k/ มากที่สุด โดยออกเสียงเป็นรูปแปรที่ผิดร้อยละ 51.52 และรองลงมาคือ เสียง /ŋ/ ร้อยละ 23.56 ส่วนเสียงพยัญชนะสะกด 7 หน่วยเสียงที่เหลือ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องทุกครั้ง

2. ปัญหาการออกเสียงสระภาษาไทย

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงสระภาษาไทยจำนวน 7 หน่วยเสียง ได้แก่ /i:, e:, ε:, u:, o:, ɔ:/ และออกเสียงผิดเมื่อเสียงสระเหล่านี้อยู่ในคำที่มีตัวสะกด ปัญหาการออกเสียงสระภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างนั้นเป็นลักษณะการแทนเสียง (Sound substitution) ทั้งหมด โดยกลุ่มตัวอย่างมักจะออกเสียงสระเสียงยาวดังกล่าวเป็นเสียงสั้น สาเหตุที่ก่อให้เกิดการออกเสียงผิดเพี้ยนนั้นมี 2 สาเหตุด้วยกัน คือ เกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ และเกิดจากอิทธิพลของบริบทเสียงรอบข้าง

โดยสามารถสรุปปัญหาการออกเสียงสระภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งออกเสียงสระเสียงยาวผิดเป็นเสียงสั้น มีค่าความถี่ (ร้อยละ) เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังในตาราง 35 ต่อไปนี้

ตาราง 35 แสดงค่าความถี่ของรูปแปรการออกเสียงผิดที่ปรากฏในการออกเสียงสระภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	หน่วยเสียงสระภาษาไทย	รูปแปรที่ผิด	ร้อยละ
1	/u:/	[u]	68.32
2	/u:/	[u]	66.31
3	/o:/	[o]	64.60
4	/ɔ:/	[ɔ]	62.86
5	/i:/	[i]	61.08
6	/e:/	[e]	59.40
7	/ε:/	[ε]	57.46

ตาราง 35 แสดงให้เห็นว่า ในการออกเสียงสระภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงสระ /u:/ มากที่สุด โดยออกเสียงเป็นรูปแปรที่ผิดร้อยละ 68.32 รองลงมาได้แก่ สระ /u:/ ร้อยละ 66.31 สระ /o:/ ร้อยละ 64.60 สระ /v:/ ร้อยละ 62.86 สระ /i:/ ร้อยละ 61.08 สระ /e:/ ร้อยละ 59.40 และสระ /ε:/ ร้อยละ 57.46 ตามลำดับ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระเสียงยาวดังกล่าวผิดมากกว่าเมื่อสระเหล่านี้อยู่ในคำที่สะกดด้วย /k/ /p/ /t/ และน้อยกว่าสำหรับคำที่สะกดด้วย /m/ /n/ /ŋ/ /y/ /w/ สำหรับสระเสียงสั้น 9 หน่วยเสียง สระประสม 3 หน่วยเสียง และสระเสียงยาว 2 หน่วยเสียงที่เหลือ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องทุกครั้ง

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนชาวเวียดนาม ผู้วิจัยมีข้อสังเกตต่าง ๆ ดังนี้

1. ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทย

กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทย 6 หน่วยเสียง คือ /p, ph, w, c, ch, j/ ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทยที่ไม่มีในภาษาเวียดนาม ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในตำแหน่งต้นคำของภาษาเวียดนาม และปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทยที่เกิดจากความสับสนของกลุ่มตัวอย่าง

1.1. สำหรับการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ไม่มีในภาษาเวียดนาม 3 หน่วยเสียง คือ /ph, c, j/ กลุ่มตัวอย่างได้นำเอาหน่วยเสียงอื่นในภาษาเวียดนาม ซึ่งมีคุณสมบัติทางเสียงใกล้เคียงกับเสียงเหล่านี้มาใช้แทน กล่าวคือ ออกเสียง /ph/ ผิดเป็น [f] และ [p] ออกเสียง /c/ ผิดเป็น [ch] และ ออกเสียง /j/ ผิดเป็น [z] และ [ŋ] ตามลำดับ สาเหตุของปัญหาเหล่านี้สามารถสันนิษฐานได้ว่าเกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ หรือการถ่ายโอนภาษาในเชิงลบ (Negative Transfer) ซึ่ง บราวน์ (Brown. 2000: 95) ได้กล่าวถึงปรากฏการณ์นี้ว่า การออกเสียงภาษาแม่เป็นประสบการณ์ทางภาษาที่ติดตัวผู้เรียนมาตั้งแต่กำเนิด ดังนั้น จึงเป็นเรื่องธรรมชาติที่ผู้เรียนจะนำประสบการณ์เหล่านี้มาประยุกต์ใช้เมื่อต้องออกเสียงภาษาใหม่ที่ไม่คุ้นเคย

ลักษณะดังกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับงานวิจัยอื่น ๆ หลายงานด้วยกัน ยกตัวอย่างเช่น ปริญญาธิพนธ์เรื่อง “ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นคำภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น” ของ ศุภพร นราสุวรรณ (2547) ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียง

พยัญชนะ /l, r, f, tɕ, tɕʰ/ เนื่องจากเสียงเหล่านี้ไม่มีในภาษาญี่ปุ่น จึงส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างเสียงไปใช้เสียงพยัญชนะอื่นที่มีในภาษาแม่และมีความใกล้เคียงกับเสียงเหล่านี้ เช่นเดียวกัน ผลงานวิจัยของหม่อมหลวง สรสิริ วรวรรณ (2539) ที่ได้ศึกษาปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนระดับ 1 และ 2 โครงการสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ออกเสียงพยัญชนะ /r/ ซึ่งเป็นเสียงรในภาษาไทย ผิดเป็นเสียงลิ้นม้วน /r/ ในภาษาอังกฤษ และออกเสียงพยัญชนะต้น /ŋ/ ภาษาไทย ผิดเป็นเสียง /n/ เนื่องจากในภาษาอังกฤษนั้นเสียง /ŋ/ ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นได้ นอกจากนี้ งานวิจัยของอรพิน พจนานนท์ และคณะ (2538) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับหน่วยเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของเด็กไทย ก็ให้ผลออกมาสอดคล้องกันว่า เด็กไทยมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ 7 หน่วยเสียง คือ /dʒ, ʒ, θ, v, ð, ʃ, z/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย โดยเด็กไทยออกเสียงหน่วยเสียงเหล่านี้ไม่ชัด หรือผิดเพี้ยนไปเป็นรูปแปรอื่น

1.2. นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างยังมีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทยอีก 2 หน่วยเสียง คือ /p, w/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงที่มีอยู่ในระบบเสียงของภาษาเวียดนาม แต่ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นของคำภาษาเวียดนามได้ สำหรับเสียง /p/ ในภาษาเวียดนามนั้นเป็นเพียงเสียงพยัญชนะสะกด ฉะนั้น กลุ่มตัวอย่างบางส่วนไม่คุ้นเคยกับการออกเสียง /p/ ต้นคำและต้องแทนที่ด้วยเสียง /b/ ซึ่งเป็นเสียงที่ใกล้เคียงกับ /p/ และสามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามได้ ส่วนเสียง /w/ นั้นเป็นเพียงสระรองหรือเสียงเลื่อนในภาษาเวียดนาม กลุ่มตัวอย่างจึงแทนที่ด้วยเสียง /v/ ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะต้นภาษาเวียดนามที่ใกล้เคียงกับ /w/ ยิ่งกว่านั้น ยังมีการนำเอาหลักการออกเสียงคำที่มีสระรองในภาษาเวียดนามมาใช้ในการออกเสียง /w/ ภาษาไทยอีกด้วย ปραกฏการณ์เช่นนี้แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการออกเสียงภาษาที่สองในประเด็นเกี่ยวกับตำแหน่งที่เกิดของเสียงพยัญชนะอย่างชัดเจน

ประเด็นดังกล่าวสอดคล้องกับผลงานวิจัยของศุภพร นราสุวรรณ (2547) ซึ่งค้นพบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /p, t, k, ɲ/ ของภาษาไทย เนื่องจากเสียงเหล่านี้ไม่ได้เกิดในตำแหน่งต้นคำหรือไม่สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นในภาษาญี่ปุ่นได้ เช่นเดียวกับผลงานวิจัยของสุรีเนตร จรัสจรวงเกียรติ (2550) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการแปรของหน่วยเสียง /p/ /ph/ และ /b/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และระหว่างสระ และหน่วยเสียง /p/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ของคำในภาษาไทยที่ออกเสียงโดยชาวญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นออกเสียง /p/ ต้นคำผิดเป็นเสียง /ph/ เนื่องจากในภาษาญี่ปุ่นนั้น เสียง /p/ และ /ph/ เป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกัน ซึ่งเมื่อปรากฏอยู่ในตำแหน่งต้นคำจะต้องออกเสียงเป็น /ph/ เสมอ ทั้งนี้ จึงทำให้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตได้ว่า หน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทยหน่วยเสียงใดที่ไม่ปรากฏในตำแหน่งเดียวกันในภาษาแม่ของ

ผู้เรียน ก็มีแนวโน้มที่จะเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนในการออกเสียง ซึ่งตรงกับที่ศุภสิพร นราสุวรรณ (2547: 102) ได้สรุปไว้ว่า อุปสรรคของการออกเสียงซึ่งมีสาเหตุมาจากตำแหน่งของเสียงพยัญชนะในภาษาแม่ นั้น มีลักษณะเป็นสากล สามารถเกิดขึ้นกับการเรียนภาษาต่างประเทศทุกภาษา

1.3. นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทยที่เกิดจากความสับสนของกลุ่มตัวอย่าง คือ การที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /ch/ ผิดเป็น [c] และ ออกเสียง /p/ ผิดเป็น [ph] ปัญหาดังกล่าวไม่น่าจะเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ เนื่องจากเสียง /c/ และ /ph/ ที่กลุ่มตัวอย่างใช้แทนที่ /ch/ และ /p/ ตามลำดับนั้นไม่ปรากฏในภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่าง ที่น่าสังเกตคือกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียง /ch/ ทั้ง ๆ ที่ /ch/ เป็นหน่วยเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ของตนและสามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามได้ ลักษณะเช่นนี้น่าจะเกิดจากการที่กลุ่มตัวอย่างสับสนระหว่างเสียง /ch/ กับ /c/ และ /p/ กับ /ph/ หรือยังไม่แม่นยำในการออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าว เหตุการณ์เช่นนี้อาจเกิดขึ้นได้ง่ายในการเรียนภาษาต่างประเทศ และสอดคล้องกับทฤษฎีการสร้างภาษาระหว่าง (Interlanguage) ที่ว่าในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนแต่ละคนจะมีการสร้างระบบภาษาระหว่างของตนเอง ภาษาระหว่างเป็นการผสมผสานระหว่างภาษาแม่ ภาษาเป้าหมาย และลักษณะการใช้ภาษาอื่น ๆ ซึ่งได้หล่อหลอมขึ้นจากประสบการณ์ทางภาษาและวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียนเอง (Lightbrown and Spada, 1999) ดังนั้น ภาษาระหว่างจึงเป็นภาวะการใช้ภาษาเป้าหมายที่ยังไม่ถูกต้องสมบูรณ์ของตัวผู้เรียนเอง ลักษณะดังกล่าวยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของศุภสิพร นราสุวรรณ (2547) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นส่วนหนึ่งออกเสียง /r/ ผิดเป็นเสียง // ซึ่งผู้วิจัยได้อธิบายว่าไม่น่าจะเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ เนื่องจากเสียง // ไม่มีในภาษาญี่ปุ่น แต่ น่าจะมีสาเหตุมาจากความสับสนของกลุ่มตัวอย่างเองระหว่างเสียง /r/ กับ // ของภาษาไทย

1.4 สำหรับลักษณะของปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทย ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่าปัญหาส่วนใหญ่เป็นลักษณะการแทนเสียง (Sound substitution) ส่วนลักษณะการเพิ่มเสียง (Sound addition) เกิดขึ้นกับการออกเสียงหน่วยเสียง /w/ เพียงเสียงเดียว ซึ่งลักษณะเช่นนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยหลายงานด้วยกัน กล่าวคือ งานวิจัยของศุภสิพร นราสุวรรณ (2547) กมลเนตร ลีวาเมะ (2544) เคนีย์ ระเบียบโลก (2549) และ อรพิน พจนานนท์ และคณะ (2538)

ในการแทนเสียงนั้น กลุ่มตัวอย่างชาวเวียดนามได้แทนที่เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทยด้วยเสียงภาษาเวียดนามที่มีความใกล้เคียงหรือมีคุณสมบัติทางเสียงเหมือนกันอย่างน้อย 1 ลักษณะ ดังรายละเอียดในตาราง 36 ต่อไปนี้

ตาราง 36 ข้อสังเกตเกี่ยวกับลักษณะของรูปแปรการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว

เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ภาษาไทยมาตรฐาน	รูปแปรของการ ออกเสียงผิด	เปรียบเทียบเสียงมาตรฐานกับรูปแปร การออกเสียงผิด		
		ฐานที่เกิด ของเสียง	วิธีการออก เสียง	สถานะของ เส้นเสียง
/p/	[b]	✓	✓	×
	[ph]	✓	✓	×
/ph/	[p]	✓	✓	×
	[f]	○	×	✓
/w/	[v]	○	×	✓
	[g]	×	×	✓
/c/	[ch]	✓	○	✓
/ch/	[c]	✓	○	○
/j/	[z]	○	×	✓
	[ɲ]	✓	×	✓

****หมายเหตุ** ✓ หมายถึง เสียงมาตรฐานกับรูปแปรมีลักษณะเหมือนกัน

○ หมายถึง เสียงมาตรฐานกับรูปแปรมีลักษณะคลาดเคลื่อนกันเล็กน้อย

× หมายถึง เสียงมาตรฐานกับรูปแปรมีลักษณะแตกต่างกัน

2. ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะสะกดภาษาไทย

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะสะกดภาษาไทย 2 หน่วยเสียง คือ /k, ɲ/ ซึ่งมีสาเหตุมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่และอิทธิพลของบริบทเสียงรอบข้าง ซึ่งในกรณีนี้เป็นอิทธิพลของเสียงสระภาษาแม่ที่เข้าไปแทรกแซงทำให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /k, ɲ/ เป็นรูปแปรที่ผิดต่าง ๆ กันไป ลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับผลงานวิจัยของศุภีพร นราสุวณ (2547) ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งมีภาษาแม่เป็นภาษาญี่ปุ่นมีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียง /h, w, j/ ต้นคำ กล่าวคือ ในกรณีที่เสียงพยัญชนะ /h, w, j/ อยู่ติดกับเสียงสระซึ่งเมื่อประกอบรวมเป็น 1 พยางค์แล้ว เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มที่จะออกเสียงผิดเป็นรูปแปรอื่นอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าบริบททางเสียงของคำและพยางค์ในภาษาแม่ซึ่งผู้เรียนมีความคุ้นเคยนั้น ถ้าหากมีความแตกต่างจากบริบททางเสียงของคำและพยางค์ในภาษาเป้าหมาย ก็มีแนวโน้มที่จะเป็นอุปสรรค หรือเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาในการออกเสียงภาษาเป้าหมาย

3. ปัญหาการออกเสียงสระภาษาไทย

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงสระเสียงยาวภาษาไทยจำนวน 7 หน่วยเสียง คือ /i:, e:, ε:, u:, u:, o:, ɔ:/ โดยออกเสียงผิดเป็นเสียงสั้น ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่ามีสาเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ เนื่องจากภาษาเวียดนามนั้นไม่มีการแบ่งสระเป็นสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว เสียงของคำหนึ่ง ๆ จะออกเสียงสั้นหรือยาวขึ้นอยู่กับบริบททางเสียงของคำนั้น ๆ ซึ่งประกอบด้วย เสียงสระ เสียงพยัญชนะสะกด และเสียงวรรณยุกต์ นอกจากนี้ สำหรับคนเวียดนาม การออกเสียงสระหนึ่ง ๆ เป็นเสียงสั้นหรือเสียงยาวไม่นับสำคัญในการทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป ดังนั้น เมื่อกลุ่มตัวอย่างนำเอาความเคยชินในการออกเสียงภาษาแม่ดังกล่าวมาใช้ในการออกเสียงสระภาษาไทย จึงทำให้ออกเสียงผิดพลาด

ที่น่าสังเกตคือปัญหาการออกเสียงสระของกลุ่มตัวอย่างเกิดขึ้นในคำที่มีตัวสะกดเท่านั้น ส่วนคำที่ไม่มีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระได้ถูกต้องทั้งหมด ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะว่า เมื่อออกเสียงคำที่ไม่มีตัวสะกด ความสนใจของกลุ่มตัวอย่างจะมุ่งเน้นไปที่เสียงสระเพียงอย่างเดียว จึงทำให้ออกเสียงได้ดี ในทางกลับกัน เมื่อออกเสียงคำที่มีตัวสะกด การออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างจะถูกแทรกแซงด้วยปัจจัยต่าง ๆ กล่าวคือ เสียงตัวสะกด เสียงวรรณยุกต์ของคำที่เปลี่ยนไป และรูปสระที่เปลี่ยนไป (สำหรับสระเปลี่ยนรูปและสระลดรูป) จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระผิดมากขึ้น

นอกจากนี้ ผลการศึกษายังพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียงสระเสียงยาว 7 หน่วยเสียง ดังกล่าวผิดด้วยความถี่ที่มากกว่าเมื่อสระเหล่านี้อยู่ในคำที่สะกดด้วย /p, t, k/ และน้อยกว่าเมื่อสระเหล่านี้อยู่ในคำที่สะกดด้วย /m, n, ŋ, w, j/ ทั้งนี้ผู้วิจัยคาดว่าน่าจะมาจากธรรมชาติของการออกเสียงภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่าง คือ คำที่สะกดด้วย /p, t, k/ ในภาษาเวียดนามนั้นส่วนใหญ่จะออกเสียงสั้น ไม่นิยมยืดเสียงให้ยาว แตกต่างจากคำที่สะกดด้วย /m, n, ŋ, w, j/ ซึ่งสามารถออกเสียงให้ยาวได้ง่ายตามความนิยมและอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูด เพราะฉะนั้น กลุ่มตัวอย่างอาจจะนำเอาความเคยชินในการออกเสียงภาษาเวียดนามมาใช้ในการออกเสียงภาษาไทย จึงทำให้ออกเสียงสระเสียงยาวหลายเสียงผิดเพี้ยนไป

โดยสรุป อิทธิพลของภาษาแม่ที่ก่อให้เกิดปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างที่พบในงานวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยอื่น ๆ ก่อนหน้า รวมทั้งสอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการหลายท่าน (Avery & Ehrlich. 1992, Kenworthy. 1987, Celce-Murcia, Brinton & Goodwin. 2000 – ดู 2.3.1.2) โดยเฉพาะเอเวอร์และเออร์ลิช (Avery & Ehrlich. 1992: introduction page) ที่ได้สรุปไว้อย่างชัดเจนว่า ภาษาที่หนึ่งอาจจะเป็นต้นเหตุของปัญหาการออกเสียงภาษาเป้าหมายในกรณีที่ (1) เมื่อออกเสียงหน่วยเสียงในภาษาเป้าหมายที่ไม่มีในภาษาที่หนึ่ง และ (2) กฎเกณฑ์ในการผสมเสียงระหว่างภาษาที่หนึ่งกับภาษาเป้าหมายแตกต่างกัน

นอกจากประเด็นต่าง ๆ ดังกล่าว ผู้วิจัยยังพบข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า ภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่างนั้นไม่ได้มีอิทธิพลแทรกแซงในเชิงลบ หรือเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยเพียงด้านเดียว แต่ยังมีอิทธิพลในเชิงบวกอีกด้วย โดยจะเห็นได้จากผลการศึกษาค้างนี้ว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยหลายหน่วยเสียงได้ดี เนื่องจากภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีหน่วยเสียงที่เหมือนกันหลายหน่วยเสียง ทั้งในหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะสะกด และหน่วยเสียงสระ ลักษณะเช่นนี้เป็นการถ่ายโอนภาษาเชิงบวก (Positive Transfer) คือ การที่ภาษาแม่เอื้ออำนวยหรือช่วยทำให้การเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นง่ายขึ้น ซึ่งเกิดขึ้นได้ในกรณีที่ภาษาแม่และภาษาที่สองมีลักษณะบางอย่างที่เหมือนกัน (Brown. 2000: 95) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศุภีพร นราสุวรรณ (2547) ที่กล่าวว่ากลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นสามารถออกเสียง /m/ และ /n/ ต้นคำได้ถูกต้องทุกครั้ง เพราะทั้งสองเสียงนี้เป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาญี่ปุ่น เช่นเดียวกับสุรีเนตร จรัสจรวงเกียรติ (2550) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นออกเสียงพยัญชนะ /b/ และ /ph/ ต้นคำได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเสียงเหล่านี้เป็นเสียงที่ปรากฏในตำแหน่งต้นคำของภาษาญี่ปุ่นเหมือนกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหาการออกเสียง

1.1 แนวทางแก้ไขปัญหาการออกเสียงหน่วยเสียงภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม

กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 3 หน่วยเสียง คือ /ph, c, j/ และหน่วยเสียงสระ 7 หน่วยเสียง คือ /i:, e:, ε:, u:, u:, o:,o:/ การแก้ไขปัญหาการออกเสียงหน่วยเสียงภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามเหล่านี้ ควรเริ่มต้นด้วยการฟังก่อนเป็นอันดับแรก เนื่องจากเสียงภาษาไทยดังกล่าวเป็นเสียงที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคย และอาจไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน จึงควรให้โอกาสผู้เรียนได้ฟังเสียงเหล่านี้ซ้ำ ๆ เพื่อที่จะจับเสียงให้ได้ หลังจากนั้นก็ฝึกให้ผู้เรียนออกเสียงตาม

สำหรับหน่วยเสียง /ph/ ผู้เรียนชาวเวียดนามมักจะออกเสียงผิดเป็น /p/ หรือ /f/ ดังนั้น ครูผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนสามารถเห็นถึงความแตกต่างและแยกแยะ 3 หน่วยเสียงดังกล่าวให้ได้ โดยอาจจะเปรียบเทียบกับหน่วยเสียง /p/ ในภาษาอังกฤษ เช่น /p/ เป็นเสียงที่อยู่ในคำว่า speak ส่วน /ph/ เป็นเสียงที่อยู่ในคำว่า peach เป็นต้น นอกจากนี้ ยังสามารถแก้ไขการออกเสียง /ph/ ด้วยการชี้ให้เห็นถึงลักษณะเด่นทางสัทศาสตร์ของเสียง /ph/ ซึ่งแตกต่างจากเสียง /p/ หรือ /f/ คือ การพ่นลมแรง โดยให้ผู้เรียนถือกระดาษ 1 แผ่นอยู่ใกล้กับปาก แล้วลองออกเสียง จะเห็นว่า

เมื่อออกเสียง /p/ และ /f/ ผ่านกระดาดอยู่หนึ่ง แต่เมื่อออกเสียง /ph/ กระแสลมออกมาจากปากจะทำให้แผ่นกระดาดพลิ้วไหว

เช่นเดียวกัน การแก้ไขการออกเสียง /c/ ของชาวเวียดนามนั้นก็ต้องเริ่มต้นจากการฝึกฟังและแยกแยะความแตกต่างระหว่าง /c/ กับ /ch/ ก่อน ต่อจากนั้นก็ให้ผู้เรียนออกเสียง /ch/ โดยพยายามไม่ให้มีลมออกมาแรง ก็จะทำให้ออกเสียง /c/ ได้

ส่วนหน่วยเสียง /j/ นั้นเป็นเสียงที่ไม่มีอยู่ในภาษาเวียดนามถิ่นฮานอย แต่ปรากฏอยู่ในระบบเสียงของภาษาเวียดนามถิ่นอื่น ๆ เช่น ถิ่นใต้ ถิ่นภาคกลาง เป็นต้น ดังนั้นครูผู้สอนอาจจะใช้แนวเทียบกับเสียงภาษาถิ่นเหล่านี้ โดยให้ผู้เรียนออกเสียงคำภาษาถิ่นเวียดนามที่มีเสียง /j/ ก่อน แล้วค่อยฝึกออกเสียงคำที่มี /j/ ในภาษาไทย

สำหรับสระเสียงยาว 7 หน่วยเสียง /i:, e:, ε:, u:, u:, o:, ɔ:/ ผู้เรียนชาวเวียดนามมักจะออกเสียงผิดเป็นสระเสียงสั้นเมื่อสระเหล่านี้อยู่ในคำที่มีตัวสะกด ครูผู้สอนควรเน้นย้ำและทำให้ผู้เรียนตระหนักได้ว่าความสั้นหรือยาวของเสียงสระในภาษาไทยมีนัยสำคัญในการจำแนกความหมาย ซึ่งแตกต่างจากภาษาเวียดนาม พร้อมกันนั้นก็ควรให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงโดยใช้หลักการคู่เทียบเสียง (Minimal pairs) เพื่อให้ผู้เรียนแยกแยะสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวให้ได้

1.2 แนวทางแก้ไขปัญหาการออกเสียงหน่วยเสียงภาษาไทยที่มีอยู่ในภาษาเวียดนาม แต่ปรากฏในบริบทเสียงต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 2 หน่วยเสียง คือ /p, w/ และ เสียงพยัญชนะสะกด 2 หน่วยเสียง คือ /k, ŋ/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงภาษาไทยที่มีอยู่ในภาษาเวียดนาม แต่ปรากฏในบริบททางเสียงที่แตกต่างกัน

สำหรับเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /p/ กลุ่มตัวอย่างบางส่วนออกเสียงผิดเป็น /b/ เนื่องจากว่าเสียง /p/ ไม่ปรากฏในตำแหน่งต้นคำของภาษาเวียดนาม ครูผู้สอนสามารถแก้ไขการออกเสียง /p/ ผิดโดยเปรียบเทียบคำภาษาต่างประเทศในภาษาเวียดนามที่มี /p/ อยู่ในตำแหน่งต้นคำ เช่น pin, pa-tê, pê-dan เป็นต้น ซึ่งเป็นคำที่คนเวียดนามพบเห็นอยู่บ่อย ๆ ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนใช้แนวเทียบนั้นในการออกเสียง /p/ ภาษาไทยให้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังสามารถอาศัยหลักการฝึกฟังและฝึกออกเสียงโดยใช้คู่เทียบเสียง (Minimal pairs) เพื่อให้ผู้เรียนแยกแยะเสียงพยัญชนะ /p/ กับ /b/ ให้ได้

สำหรับเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /w/ ภาษาไทย ซึ่งเป็นเสียงสระรองในภาษาเวียดนาม ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /w/ ภาษาไทยผิดเป็น /ʔw/ หรือ /v/ ครูผู้สอนสามารถแก้ไขปัญหาการออกเสียงนี้โดยการจัดฐานกรณ์ให้ถูกต้อง คือ ให้ผู้เรียนห่อปากก่อน แล้วค่อยปล่อยเสียง /w/ ออกมา ก็จะเป็นเสียงพยัญชนะต้น /w/ ของภาษาไทย

สำหรับเสียงพยัญชนะสระกด /k/ และ /ŋ/ ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดเป็น /k^p/ และ /ŋ^m/ ตามลำดับเมื่อ /k/ และ /ŋ/ ตามหลังสระ /u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:/ ทั้งนี้ก็เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเคยชินกับการออกเสียงพยัญชนะสระกด /k/ และ /ŋ/ ของภาษาเวียดนาม ซึ่งเมื่อตามหลังสระ /u, o, ɔ/ จะเป็นเสียงปิดปาก ครูผู้สอนสามารถช่วยแก้ไขปัญหานี้โดยการอธิบายความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาเวียดนามในประเด็นนี้ พร้อมกับให้ผู้เรียนฝึกห่อปากเมื่อออกเสียงคำที่สระกดด้วย /k/ และ /ŋ/ และตามหลังสระ /u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:/

ทั้งนี้การแก้ไขการออกเสียงของผู้เรียนจะประสบความสำเร็จและได้ผลตามต้องการก็ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างถูกหลักการและสม่ำเสมอ ครูควรเป็นผู้แนะนำและติดตามการฝึกฝนของผู้เรียน โดยสร้างแบบฝึกสำหรับเสียงที่เป็นปัญหาเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอย่างเป็นระบบ จัดกิจกรรมและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงทั้งในและนอกห้องเรียน พร้อมกับมีการตรวจสอบพัฒนาการของผู้เรียนอย่างใกล้ชิดอีกด้วย

2. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการทำวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่ามีหัวข้อที่น่าสนใจเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของชาวต่างชาติ ซึ่งควรจะศึกษาวิจัยให้กว้างขวางต่อไป ดังนี้

2.1. ควรศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาไทยของชาวเวียดนามในประเด็นอื่น ๆ เช่น ปัญหาการอ่าน การเขียน เป็นต้น

2.2. ควรศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ สระ และ วรรณยุกต์ภาษาไทยของผู้เรียนชาติต่าง ๆ

2.3. ควรศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติที่นอกเหนือจากปัจจัยภาษาแม่

2.4. ควรสร้างแบบฝึกเพื่อแก้ไขการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับชาวเวียดนาม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กมลเนตร ลีวาเมาะ. (2544). การศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะกักทำยคำ
ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีภูมิหลังทางภาษาต่างกัน. ปรินซ์นิพนธ์ศ.ม.
(ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา นาคสกุล. (2524). ระบบเสียงภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กำชัย ทองหล่อ. (2530). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ปาฐกสาลีน.
- จองบก แซ. (2543). ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทยชั้นปีที่
3 มหาวิทยาลัยบูรพาและกิจการต่างประเทศ. ปรินซ์นิพนธ์ศ.ม. (การสอน
ภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จรี ธนาธิศักดิ์. (2532). การวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงพยัญชนะ
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษต่างชั้นกัน.
ปรินซ์นิพนธ์ศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่าย
เอกสาร.
- ชนิกา คำพุ่ม. (2545). การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4
สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน. ปรินซ์นิพนธ์ศ.ม. (การสอน
ภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- เดนิย์ ระเบียบโลก. (2549, มกราคม – มิถุนายน). ปัญหาการออกเสียงภาษาฝรั่งเศสของนักศึกษา
ไทย. ใน วารสารรวมคำแหง 26 (1): 166 – 178.
- ทิพวรรณ จรรยาสุภาพ. (2525). การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอก
ภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. วิทยานิพนธ์ อ.ม.
(ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2519). การสำรวจจะแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนโรงเรียน
ประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2535). เสียงและการออกเสียง – การพัฒนาเพื่อประสิทธิภาพในการพูด. กรุงเทพฯ:
บางกะปิกราฟฟิค.
- ปรีชา ทิชนพงศ์. (2522). ลักษณะภาษาไทย (ไทย 104). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์

- พัทธยา จิตต์เมตตา. (2548). “สอนภาษาไทยโดยภาษาไทย ... ปฏิบัติการเชิงประจักษ์ใน
เวียดนาม (ฮานอย)”. เอกสารประกอบการประชุมเชิงวิชาการ *International
Conference on teaching Asian Languages to Non-native speakers*. วันที่ 4-5
สิงหาคม 2548 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2550). “การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ – แนวคิด: เทคนิควิธีสอนโดย
ใช้ภาษาไทย”. เอกสารประกอบการอบรม *โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการการสอน
ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. วันที่ 26 – 28 มกราคม 2550 ภาควิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รัชนี มโนอิม. (2542). *การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย*.
ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่าย
เอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2537). *พจนานุกรมศัพท์สันสกฤตอังกฤษ - ไทย*. กรุงเทพฯ: เพื่อนพิมพ์.
- เรืองเดช ปันเพ็ญชัย. (2540). *ภาษาศาสตร์ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ (Foundations of
Teaching Thai as a Foreign Language)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ศุภีพร นราสุวรรณ. (2547). *ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นคำภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น*.
ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่าย
เอกสาร.
- สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์. (2546). *ประสบการณ์การสอนภาษาไทยในต่างแดน: อดีต ปัจจุบัน และ
อนาคตของการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. เอกสารประกอบโครงการ
สัมมนาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วันที่ 19 พฤษภาคม 2546.
- สรสิริ วรวรรณ, หม่อมหลวง. (2539). *ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนระดับ 1 และ
2 โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา*. ปริญญา
นิพนธ์ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- สุรีเนตร จรัสจรุงเกียรติ. (2550). การแปรของหน่วยเสียง /p/ / ph/ และ /b/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ และระหว่างสระ และหน่วยเสียง /p/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ของคำในภาษาไทย: กรณีศึกษาชาวญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ. ใน *จุลสารลายไทย ฉบับพิเศษ วันภาษาไทยแห่งชาติ*: 2-13.
- เสาวภาค ธาระวานิช. (2549, มกราคม – มิถุนายน). ปัญหาการออกเสียงภาษาเยอรมันของ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง. *วารสารรามคำแหง* 26 (1): 156 – 165.
- เสาวภาคย์ วรลัคนากุล. (2549, มกราคม – มิถุนายน). ปัญหาในการเรียนภาษาจีนของคนไทย. *วารสารรามคำแหง* 26 (1): 179 – 184.
- โสภณา ศรีจำปา. (2543). *รู้จักเวียดนามผ่านภาษาและวัฒนธรรม*. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษา และวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เหียงน ถิ เชน จี. (2549). *การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์ไทย ที่ชาวเวียดนามออกเสียงตามประสบการณ์ทางภาษา*. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- หวั่ง เฟิง. (2544). “ความสามารถการใช้ภาษาของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง”. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- หวินห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc). (2546). *การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนาม ถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน*. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- อรพิน พจนานนท์ และคณะ. (2538, ตุลาคม – มกราคม). การศึกษาหน่วยเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของเด็กระดับประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารศึกษาศาสตร์* 17 (3): 46-48.
- อัศรา บุญทิพย์. (2550). “การสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาต่างประเทศ”. เอกสารประกอบ โครงการอบรมวิชาการ *ก้าวสู่มืออาชีพ: ครูสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ*. วันที่ 18-19 สิงหาคม 2550 ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภาษาเวียดนาม

Đỗ Thúy Hà (ทิวารี โสชิตชนเกียรติ). (2545). *Việt ngữ cơ sở - ภาษาเวียดนามเบื้องต้น*.

กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Hữu Đạt, Trần Trí Dối, Đào Thanh Lan. (2000). *Cơ sở Tiếng Việt*. Hà Nội: Nhà xuất bản Văn hóa – Thông tin

Mai Ngọc Chừ. (1997). *Cơ sở ngôn ngữ học và tiếng Việt*. Hà Nội: Nhà xuất bản Giáo dục

ภาษาอังกฤษ

Avery, P. & Ehrlich, S. (1992). *Teaching American English pronunciation*. Oxford: Oxford University Press.

Brown, H. Douglas. (2000). *Principles of Language Teaching and Learning*. Forth edition. New York: Addison Wesley Longman, Inc.

Celce. Murcia, M.; Brinton, D.M. & Goodwin, J.M. (2000). *Teaching Pronunciation – A reference for teachers of English to speakers of other languages*. Cambridge: Cambridge University Press.

Dalton, C. & Seidlhofer, B. (1994). *Pronunciation*. Oxford: Oxford University Press.

Đoàn Thiện Thuật. (2000). *A concise Vietnamese Grammar*. Hanoi: The Gioi Publishers

Eppert, F. (edited). (1982). *Transfer and translation in language learning and teaching*. Singapore: Singapore University Press.

Fries, Charles. (1945). *Teaching and Learning English as a Foreign Language*. Ann Arbor: The University of Michigan Press.

Ioup, G. & Weinberger, S.H. (1987). *Interlanguage Phonology – The acquisition of a second language sound system*. Massachusetts: Newbury Publishers.

Kelly, G. (2000). *How to teach pronunciation*. London: Longman House.

Kenworthy, J. (1987). *Teaching English pronunciation*. London: Longman House.

Lado, R. (1957). *Linguistics Across Cultures*. Ann Arbor: University of Michigan Press.

Lightbrown, P.M. & Spada, N. (1999). *How languages are learned*. Oxford: Oxford University Press.

Morley, J. (1994). *Pronunciation Pedagogy and Theory*. Illinois: Pantagraph Printing.

Nunan, D. (1999). *Second language teaching and learning*. Massachusetts: Heinle & Heinle Publishers.

- Odlin, T. (1989). *Language Transfer: Cross-linguistic influence in language learning*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Sripracha, Tagsina. (2005). *Intelligibility of English speech between Singaporean and Thai English speakers*. Masters of Arts. Bangkok: Graduate School Chulalongkorn University.
- Wong, R. (1993). "Pronunciation Myths and Facts". *English Teaching Forum*. Vol 31, No 4, October - December 1993, page 45 Retrieved on 25 February 2008 from http://exchanges.state.gov/forum/vols/vol31/no4/p45.htm#page_top.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ ที่	ชื่อกกลุ่มตัวอย่าง	เพศ	อายุ	ที่อยู่
1	Lê Thị Phương Anh	หญิง	21 ปี	Cầu Giấy – Hà Nội
2	Nguyễn Phương Anh	หญิง	21 ปี	La Thành – Hà Nội
3	Trần Hoài Giang	หญิง	21 ปี	Số 68 Ngõ 7 Phố Phùng Chí Kiên – Hoàng Quốc Việt – Hà Nội
4	Nguyễn Hải Hà	หญิง	21 ปี	43 Ngõ Phố Giác – Ngô Sĩ Liên – Hà Nội
5	Đỗ Thị Xuân Hoa	หญิง	21 ปี	KTT Viện chăn nuôi – Từ Liêm – Hà Nội
6	Lê Thị Thu Huyền	หญิง	21 ปี	24 Ngõ 32/34 Tổ 11 Cầu Diễn – Hà Nội
7	Đỗ Thị Thu Hương	หญิง	21 ปี	12B Lý Nam Đế – Hà Nội
8	Chu Thị Huyền Mi	หญิง	21 ปี	21/29 Dịch Vọng – Cầu Giấy – Hà Nội
9	Ngô Quang Minh	ชาย	21 ปี	Cầu Giấy – Hà Nội
10	Nguyễn Kiều Oanh	หญิง	21 ปี	Số 3 Ngõ 81/2/34 Lạc Long Quân – Cầu Giấy – Hà Nội
11	Đặng Thị Thu Phương	หญิง	21 ปี	Số 17 Ngõ 79 Đường Trần Cung – Nghĩa Tân – Cầu Giấy – Hà Nội
12	Trần Thanh Thư	หญิง	21 ปี	14 Ngõ 6A Đồng Xa - Mai Dịch – Cầu Giấy
13	Đàm Hà Thủy	หญิง	21 ปี	P.318A KTX Đại học Ngoại ngữ
14	Võ Thanh Thủy	หญิง	21 ปี	Số 45 Tổ 30 Ngõ 29 Dịch Vọng – Cầu Giấy – Hà Nội
15	Nguyễn Quỳnh Trang	หญิง	21 ปี	Số 4 ngõ 141 Yên Phụ - Tây Hồ - Hà Nội

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามและผลจากการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถาม

“ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม”

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ชื่อ นามสกุล _____
2. สถาบันที่เรียนภาษาไทย _____
3. ระยะเวลาที่เรียนภาษาไทย _____

ตอนที่ 2 ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย

1. หน่วยเสียงใดที่ท่านเห็นว่าออกเสียงยากและเป็นปัญหาสำหรับท่านเวลาพูดภาษาไทย
(สามารถเลือกมากกว่า 1 คำตอบ)

- ☐ พยัญชนะต้นเดี่ยว (ก – ฮ)
- ☐ พยัญชนะควบกล้ำ
- ☐ พยัญชนะสะกด
- ☐ สระ
- ☐ ไม่มี

2. เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวเสียงใดที่ท่านเห็นว่าออกเสียงยากและเป็นปัญหาสำหรับท่านเวลาพูดภาษาไทย

☐ /b/ (บ)	เช่น	บ้าน (nhà)	เบา (nhẹ)
☐ /m/ (ม)	เช่น	แม่ (mẹ)	มา (đến)
☐ /f/ (ฟ ฟ)	เช่น	ฟัง (nghe)	ฝัน (mơ)
☐ /t/ (ต ถ)	เช่น	ตา (mắt)	เตา (bếp)
☐ /th/ (ท ธ ฒ ฑ ฐ ฑู)	เช่น	ทัน (kip)	ธง (cờ)
☐ /d/ (ด ฎ)	เช่น	ดี (tốt)	เดา (đoán)
☐ /n/ (น ณ)	เช่น	นั่ง (ngồi)	น้ำ (nước)
☐ /s/ (ส ศ ษ ซ)	เช่น	เสื้อ (áo)	สี (màu)
☐ /l/ (ล ฬ)	เช่น	ลง (xuống)	ลิง (khỉ)
☐ /k/ (ก)	เช่น	ไก่ (gà)	เก่า (cũ)
☐ /kh/ (ค ฆ ฅ)	เช่น	คอ (cổ)	ไข่ (trứng)

☐ /ŋ/ (ง)	เช่น	งู (rắn)	งา (vùng)
☐ /h/ (ห ฮ)	เช่น	หา (tìm)	ห้อง (phòng)
☐ /p/ (ป)	เช่น	ปู (cua)	ปลา (cá)
☐ /ph/ (พ ผ ภ)	เช่น	พ่อ (bố)	ผ้า (vải)
☐ /tɕ/ (จ)	เช่น	จาน (đĩa)	จีน (Trung Quốc)
☐ /tɕh/ (ช ฉ ฌ)	เช่น	ช้า (chậm)	ชิน (quen)
☐ /w/ (ว)	เช่น	วัน (ngày)	ไว (nhanh)
☐ /j/ (ย ญ)	เช่น	ยา (thuốc)	ญี่ปุ่น (Nhật)
☐ /r/ (ร)	เช่น	รอ (chờ)	รีบ (vội)
☐ /ʔ/ (อ)	เช่น	อ่าว (vịnh)	อัน (cái)
☐ ไม่มี			

3. เสียงพยัญชนะควบกล้ำเสียงใดที่ท่านเห็นว่าออกเสียงยากและเป็นปัญหาสำหรับท่านเวลาพูดภาษาไทย

☐ /kr/	เช่น	กรง (lồng)	กระ (tàn nhang)
☐ /kl/	เช่น	กลม (tròn)	ไกล (xa)
☐ /kw/	เช่น	กว้าง (rộng)	กว่า (hơn)
☐ /khr/	เช่น	ใคร (ai)	ครู (giáo viên)
☐ /khl/	เช่น	คลอง (kênh)	ขลุ่ย (sáo)
☐ /khw/	เช่น	ควาย (trâu)	ขวา (phải)
☐ /tr/	เช่น	เตรียม (chuẩn bị)	ตรวจ (kiểm tra)
☐ /pr/	เช่น	เปรี้ยว (chua)	เปร่ง (bàn chải)
☐ /pl/	เช่น	แปลก (lạ)	ปลา (cá)
☐ /phl/	เช่น	เพ็ญ (mặt)	ผลัก (đẩy)
☐ /phr/	เช่น	พระ (nhà sư)	เพราะ (vì)
☐ ไม่มี			

4. เสียงพยัญชนะสะกดเสียงใดที่ท่านเห็นว่าออกเสียงยากและเป็นปัญหาสำหรับท่านเวลาพูดภาษาไทย

☐ แม่กก	เช่น	หก (sáu)	นก (chim)
☐ แม่กด	เช่น	วัด (chùa)	ญาติ (họ hàng)
☐ แม่กบ	เช่น	พบ (gặp)	รูป (ảnh)

☐ แม่กง	เช่น	กุ้ง (tôm)	ลง (xuống)
☐ แม่กม	เช่น	สาม (ba)	งาม (đẹp)
☐ แม่กน	เช่น	คน (người)	บ้าน (nhà)
☐ แม่เกย	เช่น	ตาย (chết)	ชาย (con trai)
☐ แม่เกอว	เช่น	ผิว (da)	เที่ยว (chơi)
☐ ไม่มี			

5. เสียงสระเสียงใดที่ท่านเห็นว่าออกเสียงยากและเป็นปัญหาสำหรับท่านเวลาพูดภาษาไทย

☐ /i/	เช่น	พิเศษ (đặc biệt)	☐ /i:/	เช่น	มี (có)
☐ /e/	เช่น	เจ็ด (bảy)	☐ /e:/	เช่น	เท (đỏ)
☐ /ɛ/	เช่น	แข็ง (cứng)	☐ /ɛ:/	เช่น	แม่ (mẹ)
☐ /u/	เช่น	ศึกษา (học tập)	☐ /u:/	เช่น	ซื้อ (mua)
☐ /ɤ/	เช่น	เลอะ (bẩn)	☐ /ɤ:/	เช่น	เธอ (bạn)
☐ /a/	เช่น	จะ (sẽ)	☐ /a:/	เช่น	มา (đến)
☐ /o/	เช่น	โต๊ะ (cái bàn)	☐ /o:/	เช่น	โต (lớn)
☐ /ʊ/	เช่น	ดู (máng)	☐ /ʊ:/	เช่น	ตุ๋ (tủ)
☐ /ɔ/	เช่น	เกาะ (đảo)	☐ /ɔ:/	เช่น	รอ (chờ)
☐ /ia/	เช่น	เลี้ยว (rẽ)			
☐ /ua/	เช่น	เชื่อ (tin)			
☐ /ua/	เช่น	บัว (hoa sen)			
☐ ไม่มี					

ขอขอบพระคุณในความร่วมมือ

นักศึกษาปริญญาโท

สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เหิยน มาย เพื่อ

ผลจากการตอบแบบสอบถาม

1. หน่วยเสียงในภาษาไทยที่ออกเสียงยากและเป็นปัญหาสำหรับผู้บอกภาษาเวลาพูดภาษาไทย

พยัญชนะต้นเดี่ยว (ก – ฮ)	พยัญชนะควบกล้ำ	พยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)	สระ	ไม่มี
94%	10%	68%	72%	4%

2. เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ออกเสียงยากและเป็นปัญหาสำหรับผู้บอกภาษาเวลาพูดภาษาไทย

พยัญชนะต้นเดี่ยว	ร้อยละ	พยัญชนะต้นเดี่ยว	ร้อยละ	พยัญชนะต้นเดี่ยว	ร้อยละ
/b/	0%	/s/	0%	/ph/	94%
/m/	0%	/l/	0%	/tɕ/	100%
/f/	0%	/k/	0%	/tɕh/	68%
/t/	0%	/kh/	0%	/w/	46%
/th/	8%	/ŋ/	0%	/j/	42%
/d/	0%	/h/	0%	/r/	30%
/n/	0%	/p/	40%	/ʔ/	0%

3. เสียงพยัญชนะควบกล้ำที่ออกเสียงยากและเป็นปัญหาสำหรับผู้บอกภาษาเวลาพูดภาษาไทย

พยัญชนะควบกล้ำ	ร้อยละ	พยัญชนะควบกล้ำ	ร้อยละ
/kr/	10%	/tr/	10%
/kl/	6%	/pr /	8%
/kw/	0%	/pl/	0%
/khr/	10%	/phl /	22%
/khl/	6%	/phr /	16%
/khw/	0%		

4.เสียงพยัญชนะสะกดที่ออกเสียงยากและเป็นปัญหาสำหรับผู้บอกภาษาเวลาพูดภาษาไทย

พยัญชนะสะกด	ร้อยละ	พยัญชนะสะกด	ร้อยละ
แมกก	84%	แมกม	0%
แมกด	34%	แมกน	0%
แมกบ	28%	แมกย	8%
แมกง	76%	แมเกว	32%

5.เสียงสระที่ออกเสียงยากและเป็นปัญหาสำหรับผู้บอกภาษาเวลาพูดภาษาไทย

สระ	ร้อยละ	สระ	ร้อยละ
/i/	0%	/a:/	0%
/i:/	38%	/u/	0%
/e/	0%	/u:/	52%
/e:/	42%	/o/	0%
/ɛ/	0%	/o:/	46%
/ɛ:/	46%	/ɔ/	0 %
/u/	0%	/ɔ:/	40%
/u:/	64%	/ia/	0%
/ɯ/	0 %	/ua/	0%
/ɯ:/	0%	/ua/	0%
/a/	0%		

ภาคผนวก ค

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/0532

วันที่ 20 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวเหิงยน มายเฟื่อง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง
โดยมี อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ
รองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์ และ อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอ่านออก
เสียงพยานุเคราะห์และสระภาษาไทย

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้
นางสาวเหิงยน มายเฟื่อง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย

1. /p/

ปี	ปี	ปะ	เป	แปะ	แป
ปี	ปี๋	เปะ	เปอ	ปะ	ปา
ปู	ปู	โปะ	โป	เปาะ	ปอ
เปียะ	เปีย	เปื่อะ	เปื่อ	ปัวะ	ปัว

/p/ - /k/

ปีก	ปีก	เป็ก	เปก	แป็ก	แปก
ปีก	ปีก	---	เป็ก	ปັก	ปาก
ปูก	ปูก	ปก	โปก	ป็อก	ปอก
---	เปียก	---	เปือก	---	ปวก

/p/ - /t/

ปิด	ปิด	เป็ด	เปด	แป็ด	แปด
ปิด	ปิด	---	เป็ด	ปັด	ปาด
ปุด	ปุด	ปด	โปด	ปอด	ปอด
---	เปียด	---	เปื่อด	---	ปวด

/p/ - /p/

ปีบ	ปีบ	เป็บ	เปบ	แป็บ	แปบ
ปีบ	ปีบ	---	เป็บ	ปັบ	باب
ปูบ	ปูบ	ปบ	โปบ	ปอบ	ปอบ
---	เปียบ	---	เปือบ	---	ปวบ

/p/ - /ŋ/

ปีง	ปีง	เป้ง	เปง	แป้ง	แปง
ปีง	ปีง	---	เป้ง	ปັง	ปาง
ปูง	ปูง	ปง	โปง	ปอง	ปอง
---	เปียง	---	เปื่อง	---	ปวง

/p/ - /m/

ปิม	ปี้ม	เป้ม	เปม	เป้ม	แปม
ปี้ม	ปี้ม	---	เปิม	ปัม	ปาม
ปุม	ปูม	ปม	โปม	ป้อม	ปอม
---	เปียม	---	เปื่อม	---	ปวม

/p/ - /n/

ปิน	ปীন	เป็น	เปน	เป็น	แปน
ปীন	ปীন	---	เป็น	ป้น	ปาน
ปุน	ปูน	ปน	โปน	ป้อน	ปอน
---	เปียน	---	เปือน	---	ปวน

/p/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	ปัย	ปาย
ปุย	ปูย	---	โปย	ป้อย	ปอย
---	---	---	เปื่อย	---	ปวย

/p/ - /w/

ปิว	ปี้ว	เป้ว	เปว	เป้ว	แปว
ปี้ว	ปี้ว	---	เปิว	---	ปาว
---	---	---	---	---	---
---	เปี้ยว	---	เปือว	---	---

2. /ph/

พิ	พี	พะ	เพ	แพะ	แพ
ฟิ	ฟือ	เพอะ	เพอ	พะ	พา
พุ	ฟุ	โพะ	โพ	เพาะ	พอ
เพียะ	เพีย	เพือะ	เพือ	พัะ	พั

/ph/ - /k/

พิก	พีก	เพ็ก	เพก	แพ็ก	แพก
พีก	พีก	---	เพิก	พั็ก	พาก
พุก	พูก	พก	โพก	พ็อก	พอก
---	เพียก	---	เพือก	---	พวก

/ph/ - /t/

พิด	พีด	เพ็ด	เพด	แพ็ด	แพด
พีด	พีด	---	เพิด	พัด	พาด
พุด	พูด	พด	โพด	พอด	พอด
---	เพียด	---	เพือด	---	พวด

/ph/ - /p/

พิบ	พีบ	เพ็บ	เพบ	แพ็บ	แพบ
พีบ	พีบ	---	เพิบ	พับ	พาบ
พูป	พูป	พป	โปบ	พ็อบ	พอบ
---	เพียบ	---	เพือบ	---	พวบ

/ph/ - /ŋ/

พิง	พึ่ง	เพ็ง	เพง	แพ็ง	แพง
พึ่ง	พึ่ง	---	เพิง	พัง	พาง
พุง	พุง	พง	โพง	พ็อง	พอง
---	เพียง	---	เพื่อง	---	พวง

/ph/ - /m/

พิม	พีม	เพ็ม	เพม	แพ็ม	แพม
พีม	พีม	---	เพิม	พัม	พาม
พุม	พุม	พม	โพม	พ็อม	พอม
---	เพียม	---	เพื่อม	---	พวม

/ph/ - /n/

พิน	พีน	เพ็น	เพน	แพ็น	แพน
พึ่น	พึ่น	---	เพ็น	พั่น	พาน
พูน	พูน	พน	โพน	พ็อน	พอน
---	เพียน	---	เพื่อน	---	พวน

/ph/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	พัย	พาย
พุย	พุย	---	ไพย	พ็อย	พอย
---	---	---	เพื่อย	---	พวย

/ph/ - /w/

พิว	พิว	เพ้ว	เพว	แพ้ว	แพว
พื้ว	พื้ว	---	เพิว	---	พาว
---	---	---	---	---	---
---	เพียว	---	เพ็ว	---	---

3. /b/

บิ	บึ	เบะ	เบ	แบะ	แบ
บื่อ	บือ	เบอะ	เบอ	บะ	บา
บุ	บู่	โบะ	โบ	บោះ	บด
เบียะ	เบี่ย	เบื่อะ	เบื่อ	บั่วะ	บั่ว

/b/ - /k/

บิก	บึก	เบ็ก	เบก	แบ็ก	แบก
บืก	บืก	---	เบิก	บั๊ก	บาก
บุก	บูก	บก	โบก	บ็อก	บดก
---	เบียก	---	เบือก	---	บวก

/b/ - /t/

บิด	ปัด	เบ็ด	เบด	แบ็ด	แบด
บีด	ปีด	---	เบิด	บั๊ด	บาด
บุด	บูด	บด	โบด	บ็อด	บอด
---	เปียด	---	เป็อด	---	บวด

/b/ - /p/

บิบ	ปิบ	เบ็บ	เบบ	แบ็บ	แบบ
บิ๊บ	ปิ๊บ	---	เบิ๊บ	บั๊บ	باب
บุบ	บูบ	บบ	โบบ	บ็อบ	บอบ
---	เปียบ	---	เป็อบ	---	บวบ

/b/ - /ŋ/

บิง	ปิง	เบ็ง	เบง	แบ็ง	แบง
บิ๊ง	ปิ๊ง	---	เบิ๊ง	บั๊ง	บาง
บุง	บูง	บง	โบง	บ็อง	บอง
---	เปียง	---	เป็อง	---	บวง

/b/ - /m/

บิม	ปิม	เบ็ม	เบม	แบ็ม	แบม
บิ้ม	ปิ้ม	---	เบิ้ม	บั๊ม	บาม
บุม	บูม	บม	โบม	บ็อม	บอม
---	เปียม	---	เป็อม	---	บวม

/b/ - /n/

บิน	ปิน	เบ็น	เบน	แบ็น	แบน
บิ๊น	ปิ๊น	---	เบิ๊น	บั๊น	บาน
บุน	บูน	บน	บอน	บ็อน	บอน
---	เปียน	---	เป็อน	---	บวน

/b/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	บ้าย	บาย
บุย	บุย	---	บอย	บ็อย	บอย
---	---	---	เป็อย	---	บวย

/b/ - /w/

บิว	บิว	เบ็ว	เบว	แบ็ว	แบว
บิว	บิว	---	เบิว	---	บาว
---	---	---	---	---	---
---	เป็ยว	---	เป็อว	---	---

4. /m/

มิ	มี	เมะ	เม	แมะ	แม
มี	มีอ	เมอะ	เมอ	มะ	มา
มุ	มุ	โมะ	โม	เมาะ	มอ
เม็ยะ	เม็ย	เม็อะ	เม็อ	มัวะ	มัว

/m/ - /k/

มิก	มีก	เม็ก	เมก	แม็ก	แมก
มีก	มีก	---	เมิก	มັก	มาก
มุก	มุก	มก	โมก	ม็อก	มอก
---	เม็ยก	---	เม็อก	---	มวก

/m/ - /t/

มิด	มีด	เม็ด	เมด	แม็ด	แมด
มีด	มีด	---	เมิด	มັด	มาด
มุด	มุด	มด	โมด	ม็อด	มอด
---	เม็ยด	---	เม็อด	---	มวด

/m/ - /p/

มิบ	มีบ	เม็บ	เมบ	แม็บ	แมบ
มีบ	มีบ	---	เมิบ	มับ	มาบ
มุบ	มุบ	มบ	โมบ	ม็อบ	มอบ
---	เมียบ	---	เม็อบ	---	มวบ

/m/ - /ŋ/

มิง	มีง	เม็ง	เมง	แม็ง	แมง
มีง	มีง	---	เมิง	มั่ง	มาง
มุง	มุง	มง	โมง	ม็อง	มอง
---	เมียง	---	เม็อง	---	มวง

/m/ - /m/

มิม	มีม	เม็ม	เมม	แม็ม	แมม
มีม	มีม	---	เมิม	มัม	माम
มุม	มุม	มม	โมม	ม็อม	มอม
---	เมียม	---	เม็อม	---	มวม

/m/ - /n/

มิน	มีน	เม้น	เมน	แม้น	แมน
มีน	มีน	---	เมิน	ม้น	มาน
มุน	มุน	มน	โมน	ม็อน	มอน
---	เมียน	---	เม็อน	---	มวน

/m/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	มัย	มาย
มุย	มุย	---	โมย	ม็อย	มอย
---	---	---	เม็อย	---	มวย

/m/ - /w/

มิว	มีว	เม็ว	เมว	แม็ว	แมว
มืว	มืว	---	เมิว	---	มาว
---	---	---	---	---	---
---	เม็ยว	---	เม็ยว	---	---

5. /w/

วิ	วื	เวะ	เว	แวะ	แว
วื	วือ	เวอะ	เวอ	วะ	วา
วู	วู	โวะ	โว	วោះ	วอ
เว็ยะ	เว็ย	เว็อะ	เว็อ	วັวะ	วัว

/w/ - /k/

วิก	วืก	เว็ก	เวก	แวก	แวก
วืก	วืก	---	เวิก	วัก	วาก
วูก	วูก	วก	ไวก	วือก	วอก
---	เว็ยก	---	เว็อก	---	ววก

/w/ - /t/

วิด	วืด	เว็ด	เวด	แวก	แวก
วืด	วืด	---	เวิด	วัก	วาก
วูด	วูด	วด	ไวด	วือด	วอด
---	เว็ยด	---	เว็อด	---	ววด

/w/ - /p/

วิป	วืป	เว็ป	เวป	แวก	แวก
วืป	วืป	---	เวิป	วัก	วาก
วูป	วูป	วป	ไวป	วือป	วอป
---	เว็ยป	---	เว็อป	---	ววป

/w/ - /ŋ/

วึ่ง	วึ่ง	เว้ง	เวง	แวิ่ง	แวง
วึ่ง	วึ่ง	---	เวิง	วัง	วาง
วุง	วุง	วง	โวง	ว็อง	วอง
---	เวียง	---	เวื่อง	---	ววง

/w/ - /m/

วิม	วิม	เว้ม	เวม	แวม	แวม
วิม	วิม	---	เวิม	วัม	วาม
วุม	วุม	วม	โวม	ว็อม	วอม
---	เวียม	---	เวื่อม	---	ววม

/w/ - /n/

วิน	วิน	เว้น	เวน	แวน	แวน
วิน	วิน	---	เวิน	วัน	วาน
วุน	วุน	วน	โวน	ว็อน	วอน
---	เวียน	---	เวือน	---	ววน

/w/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	ว็ย	วาย
วุย	วุย	---	ไวย	ว็อย	วอย
---	---	---	เว็อย	---	ววย

/w/ - /w/

วิว	วิว	เว็ว	เวว	แวิว	แหว
วิว	วิว	---	เวิว	---	วาว
---	---	---	---	---	---
---	เว็ว	---	เว็ว	---	---

6. /f/

ฝ	ฝึ	ฝะ	ฝ	ฝะ	แฝ
ฝึ	ฝึอ	ฝ่อ	ฝ	ฝ	ฝ่า
ฝุ	ฝู	ฝะ	ฝ	ฝะ	ฝอ
ฝึย	ฝึย	ฝึย	ฝึย	ฝึย	ฝึย

/f/ - /k/

ฝัก	ฝัก	ฝัก	ฝัก	ฝัก	แฝก
ฝัก	ฝัก	---	ฝัก	ฝัก	ฝัก
ฝูก	ฝูก	ฝูก	ฝูก	ฝูก	ฝูก
---	ฝึย	---	ฝึย	---	ฝวก

/f/ - /t/

ฝิด	ฝิด	ฝิด	ฝิด	ฝิด	แฝด
ฝิด	ฝิด	---	ฝิด	ฝิด	ฝาด
ฝุด	ฝุด	ฝุด	ฝุด	ฝุด	ฝุด
---	ฝึย	---	ฝึย	---	ฝวด

/f/ - /p/

ฝิป	ฝิป	ฝิป	ฝิป	ฝิป	แฝป
ฝิป	ฝิป	---	ฝิป	ฝิป	ฝ่าป
ฝูป	ฝูป	ฝูป	ฝูป	ฝูป	ฝอบ
---	ฝึย	---	ฝึย	---	ฝวบ

/f/ - /ŋ/

ฝิง	ฝิง	ฝิง	ฝิง	ฝิง	แฝง
ฝิง	ฝิง	---	ฝิง	ฝิง	ฝ่าง
ฝุง	ฝุง	ฝุง	ฝุง	ฝุง	ฝอง
---	ฝึย	---	ฝึย	---	ฝวง

/f/ - /m/

ฝิม	ฝีม	เฝิม	ฝ่ม	เฝ้ม	ฝ่อม
ฝิม	ฝีม	---	เฟิม	ฝัม	ฝาม
ฝุม	ฝูม	ฝม	โฝม	ฝ้อม	ฝอม
---	ฝิยม	---	ฝือม	---	ฝวม

/f/ - /n/

ฝิน	ฝีน	เฝีน	ฝ่น	เฝึน	ฝ่อน
ฝิน	ฝีน	---	เฟิน	ฝึน	ฝ่าน
ฝุน	ฝูน	ฝน	โฝน	ฝ้อน	ฝอน
---	ฝิยน	---	ฝือน	---	ฝวน

/f/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	ฝัย	ฝาย
ฝุย	ฝูย	---	โฝย	ฝ้อย	ฝอย
---	---	---	ฝือย	---	ฝวย

/f/ - /w/

ฝิว	ฝีว	เฝีว	ฝ่ว	เฝืว	ฝ่อว
ฝิว	ฝีว	---	เฟิว	---	ฝ่าว
---	---	---	---	---	---
---	ฝิยว	---	ฝือว	---	---

7. /t/

ติ	ตี	เตะ	เต	แตะ	แต
ตี	ตือ	เตอะ	เตอ	ตะ	ตา
ตุ	ตู	โตะ	โต	เตาะ	ตอ
เตียะ	เตีย	เตือะ	เตือ	ตั่วะ	ตั่ว

/t/ - /k/

ติก	ตีก	เต็ก	เตก	แต็ก	แตก
ตีก	ตีก	---	เติก	ตັก	ตาก
ตุก	ตูก	ตก	โตก	ต็อก	ตอก
---	เตียก	---	เตือก	---	ตวก

/t/ - /t/

ติด	ตีด	เต็ด	เตด	แต็ด	แตก
ตีด	ตีด	---	เติด	ตັด	ตาก
ตุด	ตูด	ตก	โตด	ตอด	ตอก
---	เตียด	---	เตียด	---	ตวก

/t/ - /p/

ติบ	ติบ	เต็บ	เตบ	แต็บ	แตก
ติบ	ติบ	---	เติป	ตັบ	ตาก
ตุบ	ตูบ	ตก	โตบ	ตอก	ตอก
---	เตียบ	---	เตือบ	---	ตวก

/t/ - /ŋ/

ติง	ติง	เต็ง	เตง	แต็ง	แตก
ติง	ติง	---	เติง	ตັง	ตาก
ตุง	ตูง	ตก	โตง	ตอก	ตอก
---	เตียง	---	เตือง	---	ตวก

/t/ - /m/

ติม	ตีม	เต็ม	เตม	แต็ม	แตก
ตีม	ตีม	---	เติม	ตັม	ตาก
ตุม	ตูม	ตก	โตม	ตอม	ตอก
---	เตียม	---	เตียม	---	ตวก

/t/ - /n/

ติน	ตีน	เต็น	เตน	แต่น	แตน
ตึ้น	ตึ้น	---	เติน	ตั้น	ตาน
ตุน	ตุน	ตน	โตน	ต้อน	ตอน
---	เตียน	---	เตือน	---	ตวน

/t/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	ตัย	ตาย
ตฺย	ตฺย	---	โตย	ต้อย	ตอย
---	---	---	เตือย	---	ตวย

/t/ - /w/

ติว	ตีว	เต้ว	เตว	แต้ว	แตว
ตึว	ตึว	---	เติว	---	ตาว
---	---	---	---	---	---
---	เตี้ยว	---	เตือว	---	---

8. /th/

ทิ	ที	เทะ	เท	แทะ	แท
ทึ	ทือ	เทอะ	เทอ	ทะ	ทา
ทฺ	ทฺ	โทะ	โท	ทោះ	ทอ
เทียะ	เทีย	เทือะ	เทือ	ทัวะ	ทัว

/th/ - /k/

ทิก	ทีก	เท็ก	เทก	แท็ก	แทก
ทึก	ทึก	---	เทิก	ทัก	ทาก
ทุก	ทูก	ทก	โทก	ท็อก	ทอก
---	เทียก	---	เทือก	---	ทวก

/th/ - /t/

ทิด	ทีด	เท็ด	เทด	แท็ด	แทด
ทีด	ทีด	---	เทิด	ทัด	ทาด
ทุด	ทูด	ทด	โทด	ท็อด	ทอด
---	เทียด	---	เทื่อด	---	ทวด

/th/ - /p/

ทิป	ทืป	เทิป	เทป	แทิป	แทป
ทืป	ทืป	---	เทิป	ทัป	ทาบ
ทูป	ทูป	ทป	โทป	ท็อป	ทอบ
---	เทียป	---	เทือป	---	ทวป

/th/ - /ŋ/

ทิง	ทืง	เทึง	เทง	แทึง	แทง
ทืง	ทืง	---	เทึง	ทััง	ทาง
ทุง	ทูง	ทง	โทง	ท็อง	ทอง
---	เทียง	---	เทือง	---	ทวง

/th/ - /m/

ทิม	ทืม	เท็ม	เทม	แท็ม	แทม
ทืม	ทืม	---	เทิม	ทั้ม	ทาม
ทุม	ทูม	ทม	โทม	ท็อม	ทอม
---	เทียม	---	เทือม	---	ทวม

/th/ - /n/

ทิน	ทืน	เท็น	เทน	แท็น	แทน
ทืน	ทืน	---	เทิน	ทััน	ทาน
ทุน	ทูน	ทน	โตน	ท็อน	ทอน
---	เทียน	---	เทือน	---	ทวน

/th/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	ทัย	ทาย
ทุย	ทุย	---	โทย	ท็อย	ทอย
---	---	---	เท็อย	---	ทวย

/th/ - /w/

ทิว	ทึว	เท็ว	เทว	เท็ว	เทว
ทึว	ทึว	---	เทิว	---	ทาว
---	---	---	---	---	---
---	เพ็ยว	---	เพ็ยว	---	---

9. /d/

ดิ	ดี	เดะ	เด	แดะ	แด
ดี	ดีอ	เดอะ	เดอ	ดะ	ดา
ดุ	ดู	โดะ	โด	เดาะ	ดอ
เด็ยะ	เด็ย	เด็อะ	เด็อ	ดัวะ	ดัว

/d/ - /k/

ดิก	ดีก	เด็ก	เดก	แด็ก	แดก
ดีก	ดีก	---	เดิก	ดັก	ดาก
ดุก	ดูก	ดก	โดก	ดีอก	ดอก
---	เด็ยก	---	เด็อก	---	ดวก

/d/ - /t/

ดิด	ดีด	เด็ด	เดด	แด็ด	แดด
ดีด	ดีด	---	เดิด	ดັด	ดาด
ดุด	ดูด	ดด	โดด	ดีอด	ดอด
---	เด็ยด	---	เด็อด	---	ดวด

/d/ - /p/

ดิบ	ดีบ	เด็บ	เดบ	दैบ	แดบ
ดืบ	ดืบ	---	เดิบ	ดับ	ดาบ
ดูป	ดูบ	ดป	โือบ	ด็อบ	ดอบ
---	เดียบ	---	เดือบ	---	ดวบ

/d/ - /ŋ/

ดิง	ดีง	เด็ง	เดง	दैง	แดง
ดืง	ดืง	---	เดิง	ดั่ง	ดาง
ดุง	ดูง	ดง	โื่อง	ด็อง	ดอง
---	เดียง	---	เดื่อง	---	ดวง

/d/ - /m/

ดิม	ดีม	เด็ม	เดม	दैม	แดม
ดืม	ดืม	---	เดิม	ดัม	ดาม
ดุม	ดูม	ดม	โื่อม	ด็อม	ดอม
---	เดียม	---	เดื่อม	---	ดวม

/d/ - /n/

ดิน	ดีน	เด้น	เดน	दैน	แดน
ดืน	ดืน	---	เดิน	ดั้น	ดาน
ดุน	ดูน	दन	โือน	ด็อน	ดอน
---	เดียน	---	เดือน	---	ดวน

/d/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	ดัย	ดาัย
ดย	ดูย	---	โอย	ด็อย	ดอย
---	---	---	เดื่อย	---	ดวย

/d/ - /w/

ดิว	ดีว	เด็ว	เดว	แด้ว	แหว
ดิว	ดีว	---	เด็ว	---	ดาว
---	---	---	---	---	---
---	เด็ยว	---	เด็อว	---	---

10. /n/

นิ	นึ	เนะ	เน	แนะ	แน
นึ	นือ	เนอะ	เนอ	นะ	นา
นุ	นุ	โนะ	โน	เนาะ	นอ
เนี่ยะ	เนี่ย	เนือะ	เนือ	นัวะ	นัว

/n/ - /k/

นิก	นึก	เน็ก	เนก	แน็ก	แนก
นึก	นึก	---	เนิก	นั๊ก	นาก
นุก	นูก	นก	โนก	น็อก	นอก
---	เนียก	---	เนือก	---	นวก

/n/ - /t/

นิต	นึต	เน็ต	เน็ต	แน็ต	แนต
นึต	นึต	---	เนิต	นัต	นาต
นุด	นูด	นต	โนต	นอต	นอต
---	เนียด	---	เนือต	---	นวด

/n/ - /p/

นิบ	นึบ	เน็บ	เนบ	แน็บ	แนบ
นึบ	นึบ	---	เนิบ	นับ	นาบ
นูป	นูป	นป	โนบ	น็อบ	นอบ
---	เนียบ	---	เนือบ	---	นวบ

/n/ - /ŋ/

นิง	นึ่ง	เน็ง	เนง	แน็ง	แนง
นึ่ง	นึ่ง	---	เนิง	นั้ง	นาง
นุง	นุง	นง	โนง	น็อง	นอง
---	เนียง	---	เนื่อง	---	นวนง

/n/ - /m/

นึม	นึ้ม	เน้ม	เนม	แน้ม	แนม
นึ้ม	นึ้ม	---	เนิม	นั้ม	นาม
นุ้ม	นุ้ม	นม	โนม	น็อม	นอม
---	เนี่ยม	---	เนื่อม	---	นวนม

/n/ - /n/

นิน	นึ้น	เน้น	เนน	แน้น	แนน
นึ้น	นึ้น	---	เนิน	นั้น	นาน
นุน	นูน	นน	โนน	น็อน	นอน
---	เนียน	---	เนือน	---	นวน

/n/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	นัย	นาย
นุ่ย	นุ้ย	---	โนย	น็อย	นอย
---	---	---	เนือย	---	นวนย

/n/ - /w/

นิว	นึ้ว	เน้ว	เนว	แน้ว	แนว
นึ้ว	นึ้ว	---	เนิว	---	นาว
---	---	---	---	---	---
---	เนี้ยว	---	เนือว	---	---

11. /l/

ลึ	ลึ่	เละ	เล	และ	แล
ลึ๊	ลึ๊อ	เลอะ	เลอ	ลະ	လာ
လု	လူ	လဲး	လို	လေး	လဝ
လိယး	လိယ	လိးး	လိး	လ်း	လ်

/l/ - /k/

လိက	လိ်က	လိ်က	လဲက	လိ်က	လဲက
လိ်က	လိ်က	---	လိက	လိ်က	လက
လုက	လူက	လက	လိုက	လိ်က	လဝက
---	လိယက	---	လိးက	---	လဝက

/l/ - /t/

လိတ	လိ်တ	လိ်တ	လဲတ	လိ်တ	လဲတ
လိ်တ	လိ်တ	---	လိတ	လိ်တ	လတ
လုတ	လူတ	လတ	လိုတ	လိ်တ	လဝတ
---	လိယတ	---	လိးတ	---	လဝတ

/l/ - /p/

လိပ	လိ်ပ	လိ်ပ	လဲပ	လိ်ပ	လဲပ
လိ်ပ	လိ်ပ	---	လိပ	လိ်ပ	လပ
လုပ	လူပ	လပ	လိုပ	လိ်ပ	လဝပ
---	လိယပ	---	လိးပ	---	လဝပ

/l/ - /ŋ/

လိၵ်	လိ်ၵ်	လိ်ၵ်	လဲၵ်	လိ်ၵ်	လဲၵ်
လိ်ၵ်	လိ်ၵ်	---	လိၵ်	လိ်ၵ်	လၵ်
လုၵ်	လူၵ်	လၵ်	လိုၵ်	လိ်ၵ်	လဝၵ်
---	လိယၵ်	---	လိးၵ်	---	လဝၵ်

/l/ - /m/

ลิม	ลึ้ม	เล้ม	เลม	เล็้ม	แลม
ลึ้ม	ลึ้ม	---	เลิม	ลั้ม	ลาม
ลุม	ลู้ม	ลม	โลม	ล็อม	ลอม
---	เลี่ยม	---	เลื่อม	---	ลวม

/l/ - /n/

ลิน	ลึ้น	เล้น	เลน	เล็้น	แลน
ลึ้น	ลึ้น	---	เลิน	ลั้น	ลาน
ลุน	ลู้น	ลน	โลน	ล็อน	ลอน
---	เลี่ยน	---	เลือน	---	ลวน

/l/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	ลั๊ย	ลาย
ลุย	ลู๊ย	---	โลย	ลั๊อย	ลอย
---	---	---	เล็อย	---	ลวย

/l/ - /w/

ลิว	ลึ่ว	เล็่ว	เลว	เล็่ว	แลว
ลึ่ว	ลึ่ว	---	เลิว	---	ลาว
---	---	---	---	---	---
---	เลี้ยว	---	เล็ี้ยว	---	---

12. /r/

รี	รึ	เระ	เร	แระ	แร
รึ	ร็ือ	เรอะ	เรอ	ระ	รา
รุ	รู	โระ	โร	เราะ	รอ
เรี่ยะ	เรี่ย	เร็อะ	เร็ือ	รัวะ	รัว

/r/ - /k/

ริก	รืก	เรืก	เรก	แรืก	แรก
รืก	รืก	---	เรก	รืก	ราก
รุก	รุก	รก	โรก	รือก	รอก
---	เรืยก	---	เรือก	---	รวก

/r/ - /t/

ริด	รืด	เรืด	เรด	แรืด	แรด
รืด	รืด	---	เรด	รืด	ราด
รุด	รุด	รด	โรด	รือด	รอด
---	เรืยด	---	เรือด	---	รวด

/r/ - /p/

ริบ	รืบ	เรืบ	เรบ	แรืบ	แรบ
รืบ	รืบ	---	เรบ	รืบ	ราบ
รูป	รूप	รป	โรบ	รือบ	รอบ
---	เรืยบ	---	เรือบ	---	รวบ

/l/ - /ŋ/

ริง	รืง	เรืง	เรง	แรืง	แรง
รืง	รืง	---	เรง	รืง	ราก
รุง	รุง	รง	โรง	รือง	รอง
---	เรืยง	---	เรือง	---	รวง

/r/ - /m/

ริม	รืม	เรืม	เรม	แรืม	แรม
รืม	รืม	---	เรม	รืม	ราม
รุม	รุม	รม	โรม	รือม	รอม
---	เรืยม	---	เรือม	---	รวม

/r/ - /n/

ริน	รึน	เร็น	เรน	เร็น	แรน
รึน	รึน	---	เริน	รึน	ราน
รุน	รุน	รน	โรน	ร็อน	รอน
---	เรียน	---	เรือน	---	รวน

/r/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	รึย	ราย
รึย	รึย	---	โรย	ร็อย	รอย
---	---	---	เรื้อย	---	รวย

/r/ - /w/

ริว	รึว	เริว	เรว	เริว	แรว
รึว	รึว	---	เริว	---	ราว
---	---	---	---	---	---
---	เรียว	---	เรื้อว	---	---

13. /s/

สิ	สึ	เสะ	เส	เสะ	แส
สึ	สือ	เสอะ	เสอ	สะ	สา
สุ	สู	โสะ	โส	เสาะ	สอ
เสียะ	เสีย	เสื่อะ	เสื่อ	สัวะ	สัว

/s/ - /k/

สิก	สึก	เส็ก	เสก	เส็ก	แสก
สึก	สึก	---	เส็ก	สั๊ก	ซาก
สุก	สูก	สก	โสก	สื้อก	สอก
---	เสียก	---	เสื่อก	---	สวก

/s/ - /t/

ติด	ดีด	เต็ด	เตด	แด้ด	แสด
ดีด	ดีด	---	เด้ด	ด้ด	สาด
ตุด	ตูด	ตด	โตด	ต๊อด	ตอด
---	เลียด	---	เลียด	---	สวด

/s/ - /p/

ดิบ	ดีบ	เด้บ	เดบ	แด้บ	แสบ
ดีบ	ดีบ	---	เด้บ	ด้บ	ساب
ตูป	ตูบ	ตบ	โตบ	ต๊อบ	ตอบ
---	เลียบ	---	เลียบ	---	สวบ

/s/ - /ŋ/

ดิง	ดีง	เต็ง	เดง	แด้ง	แสดง
ดีง	ดีง	---	เด้ง	ด้ง	สาง
ตุง	ตูง	ตง	โตง	ต๊อง	ตอง
---	เรียง	---	เรียง	---	สวง

/s/ - /m/

ดิม	ดีม	เต้ม	เดม	แด้ม	แสดม
ดีม	ดีม	---	เด้ม	ด้ม	สาม
ตุม	ตูม	ตม	โตม	ต๊อม	ตอม
---	เลียม	---	เลียม	---	สวม

/s/ - /n/

ดิน	ดีน	เต็น	เดน	แด้น	แสดน
ดีน	ดีน	---	เด้น	ด้น	सान
ตุน	ตูน	ตน	โตน	ต๊อน	ตอน
---	เลียน	---	เลียน	---	สวน

/s/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	สัຍ	ส่าย
สุย	สุย	---	ไสย	สื้อย	สอย
---	---	---	สื้อย	---	สวย

/s/ - /w/

สิว	สิว	เสืว	เสว	แสืว	แสว
สิว	สิว	---	เสืว	---	สาว
---	---	---	---	---	---
---	เสืยว	---	เสืยว	---	---

14. /c/

จึ	จึ	เจะ	เจ	แจะ	แจ
จึ	จึ	เจอะ	เจอ	จะ	จา
จ	จ	โจะ	โจ	เจอะ	จอ
เจียะ	เจีย	เจือะ	เจือ	จัวะ	จัว

/c/ - /k/

จิก	จิก	เจ็ก	เจก	แจ็ก	แจก
จึก	จึก	---	เจิก	จັก	จาก
จุก	จุก	จก	โจก	จ็อก	จอก
---	เจียก	---	เจือก	---	จวก

/c/ - /t/

จิต	จิต	เจ็ด	เจต	แจ็ด	แจต
จึต	จึต	---	เจิต	จັต	จาด
จุต	จุต	จต	โจต	จ็อต	จอต
---	เจียต	---	เจือต	---	จวด

/c/ - /p/

คิ	คิ	เคิ	เจ	แเค	แจ
คิ	คิ	---	เค	จ็	จ
คู	คู	ก	โ	จ็	จ
---	เค	---	เค	---	จ

/c/ - /ŋ/

คิง	คิง	เคิง	เจ	แเค	แจ
คิง	คิง	---	เค	จ็	จ
คู	คู	ก	โ	จ็	จ
---	เค	---	เค	---	จ

/c/ - /m/

คิม	คิม	เคิม	เจ	แเค	แจ
คิม	คิม	---	เค	จ็	จ
คู	คู	ก	โ	จ็	จ
---	เค	---	เค	---	จ

/c/ - /n/

คิน	คิน	เคิน	เจ	แเค	แจ
คิน	คิน	---	เค	จ็	จ
คู	คู	ก	โ	จ็	จ
---	เค	---	เค	---	จ

/c/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	จ็	จ
คู	คู	---	โ	จ็	จ
---	---	---	เค	---	จ

/c/ - /w/

ຈິວ	ຈິວ	ເຈິວ	ເຈວ	ແຈ້ວ	ແຈວ
ຈິ້ວ	ຈິ້ວ	---	ເຈິວ	---	ຈາວ
---	---	---	---	---	---
---	ເຈີຍວ	---	ເຈື້ວ	---	---

15. /ch/

ຖີ	ຖີ່	ເຮະ	ເໜ	ແຮະ	ແໜ
ຖີ້	ຖີ້ອ	ເໜະ	ເໜ	ໜະ	ໜາ
ຖູ	ຖູ	ໂຮະ	ໂໜ	ເໜະ	ໜອ
ເຮີຍະ	ເຮີຍ	ເຮີຍະ	ເຮີຍ	ໜັວະ	ໜັວ

/ch/ - /k/

ຖີກ	ຖີ້ກ	ເຮັກ	ເໜກ	ແຮັກ	ແໜກ
ຖີ້ກ	ຖີ້ກ	---	ເໜກ	ໜັກ	ໜາກ
ຖູກ	ຖູກ	ໜກ	ໂໜກ	ໜັອກ	ໜອກ
---	ເຮີຍກ	---	ເຮີອກ	---	ໜວກ

/ch/ - /t/

ຖີດ	ຖີ້ດ	ເຮັດ	ເໜດ	ແຮັດ	ແໜດ
ຖີ້ດ	ຖີ້ດ	---	ເໜດ	ໜັດ	ໜາດ
ຖູດ	ຖູດ	ໜດ	ໂໜດ	ໜັອດ	ໜອດ
---	ເຮີຍດ	---	ເຮີອດ	---	ໜວດ

/ch/ - /p/

ຖີບ	ຖີ້ບ	ເຮັບ	ເໜບ	ແຮັບ	ແໜບ
ຖີ້ບ	ຖີ້ບ	---	ເໜບ	ໜັບ	ໜາບ
ຖູບ	ຖູບ	ໜບ	ໂໜບ	ໜັອບ	ໜອບ
---	ເຮີຍບ	---	ເຮີອບ	---	ໜວບ

/ch/ - /ŋ/

ชิง	ชิง	เชิง	เซง	แข็ง	แซง
ชิง	ชิง	---	เชิง	ซัง	ซาง
ชุง	ชุง	ชง	โงง	ช็อง	ชอง
---	เจียง	---	เจื่อง	---	ชวง

/ch/ - /m/

ชิม	ชิม	เอ็ม	เซม	เอ็ม	แซม
ชิม	ชิม	---	เอ็ม	ซัม	ซาม
ชุม	ชุม	ชม	โสม	ช็อม	ชอม
---	เจียม	---	เจื่อม	---	ชวม

/ch/ - /n/

ชิน	ชิน	เอ็น	เซน	เอ็น	แซน
ชิน	ชิน	---	เอ็น	ซัน	ซาน
ชุน	ชุน	ชน	โชน	ช็อน	ชอน
---	เจียน	---	เจือน	---	ชวน

/ch/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	ชัย	ซาย
ชุย	ชุย	---	โชย	ช็อย	ชอย
---	---	---	เจือย	---	ชวย

/ch/ - /w/

ชีว	ชีว	แวว	เซว	แวว	แซว
ชีว	ชีว	---	แวว	---	ซาว
---	---	---	---	---	---
---	เจียว	---	เจือว	---	---

16. /j/

ยิ	ยี่	เยะ	เย	แยะ	แย
ยี้	ยื๋	เยอะ	เยอ	ยะ	ยา
ยุ	ยู่	โยะ	โย	เมาะ	ยอ
เยียะ	เยีย	เยื่อะ	เยื่อ	ยัวะ	ยัว

/j/ - /k/

ยิก	ยีก	เย็ก	เยก	แย็ก	แยก
ยี้ก	ยื๊ก	---	เยิก	ยັก	ยาก
ยุก	ยูก	ยก	โยก	ย็อก	ยอก
---	เยียก	---	เยื่อก	---	ยวก

/j/ - /t/

ยิด	ยี้ด	เย็ด	เยด	แย็ด	แยด
ยี้ด	ยื๊ด	---	เยิด	ยັด	ยาด
ยุด	ยูด	ยด	โยด	ย็อกด	ยอด
---	เยียด	---	เยื่อด	---	ยวด

/j/ - /p/

ยิป	ยี่ป	เย็บ	เยบ	แย็บ	แยบ
ยี้บ	ยื๊บ	---	เยิบ	ยັบ	ยาบ
ยูป	ยูป	ยบ	โยบ	ย็อกบ	ยอบ
---	เยียบ	---	เยื่อบ	---	ยวบ

/j/ - /ŋ/

ยิง	ยี้ง	เย้ง	เยง	แย้ง	แยง
ยี้ง	ยื๊ง	---	เยิง	ยັง	ยาง
ยุง	ยูก	ยง	โยง	ย็อกง	ยอง
---	เยียง	---	เยื่อก	---	ยวง

/j/ - /m/

มิ้ม	มี้ม	เหม้ม	ยม	แย้ม	แย้ม
มี้ม	มี้ม	---	เยม	ยั้ม	ยาม
มุ้ม	มุ้ม	ยม	โยม	ย้อม	ยอม
---	เยียม	---	เยื่อม	---	ยวม

/j/ - /n/

นิน	นึ้น	เ็น	ยน	แย้น	แย้น
นึ้น	นึ้น	---	เณ	ยัน	ยาน
นุณ	นุณ	ยน	โยน	ยอน	ยอม
---	เยียน	---	เยือน	---	ยวน

/j/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	ยัย	ยาย
ยุย	ยุย	---	โยย	ย้อม	ยอม
---	---	---	เยื่อย	---	ยวย

/j/ - /w/

มิว	มีว	เหมว	ยม	แย้ม	แย้ม
มีว	มีว	---	เยม	---	ยาม
---	---	---	---	---	---
---	เยียม	---	เยื่อม	---	---

17. /k/

กิ	กึ	เกะ	เก	แกะ	แก
กึ	กือ	เกอะ	เกอ	กะ	กา
กู	กู	โกะ	โก	เกาะ	กอด
เกียะ	เกีย	เกือะ	เกือ	กัวะ	กั้ว

/k/ - /k/

กิก	กีก	เก็ก	เกก	แก้ก	แกก
กึก	กืก	---	เกิก	กัก	กาก
กุก	กูก	กก	โกก	ก้อก	กอก
---	เกียก	---	เกือก	---	กวก

/k/ - /t/

กิด	กีด	เก็ด	เกต	แก้ด	แกด
กืด	กูด	---	เกิด	กัด	กาด
กุด	กูด	กต	โกด	ก้อด	กอด
---	เกียด	---	เกือก	---	กวด

/k/ - /p/

กิบ	กึบ	เก็บ	เกบ	แก้บ	แกบ
กืบ	กูป	---	เกิบ	กับ	กาบ
กูป	กูบ	กบ	โกบ	ก้อบ	กอบ
---	เกียบ	---	เกือบ	---	กวบ

/k/ - /ŋ/

กิง	กึง	เก็ง	เกง	แก้ง	แกง
กืง	กูง	---	เกิง	กัง	กาง
กุง	กูง	กง	โกง	ก้อง	กอง
---	เกียง	---	เกือก	---	กวง

/k/ - /m/

กิม	กึม	เก้ม	เกม	แก้ม	แกม
กืม	กูม	---	เกิม	กัม	กาม
กุม	กูม	กม	โกม	ก้อม	กอม
---	เกียม	---	เกื่อม	---	กวม

/k/ - /n/

กิน	กิน	เกิน	เคน	เกิน	แกน
กิน	กิน	---	เกิน	กั้น	กาน
กุน	กุน	กน	โกน	ก้อน	กอน
---	เกียน	---	เกื่อน	---	กวน

/k/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	กัย	กาย
กุย	กุย	---	โกย	ก้อย	กอย
---	---	---	เกือย	---	กวย

/k/ - /w/

กิว	กิว	เกิว	เกว	เกี้ยว	แกว
กิว	กิว	---	เกิว	---	กาว
---	---	---	---	---	---
---	เกี้ยว	---	เกือว	---	---

18. /kh/

ชี	ชี	เขะ	เข	เขะ	แข
ชี	ชี	เขอะ	เขอ	เขะ	ขา
ชู	ชู	ไอะ	ไ	เขอะ	ขอ
เขียะ	เขีย	เขือะ	เขือ	หัวะ	หั่ว

/kh/ - /k/

ชิก	ชีก	เข็ก	เขก	เข็ก	แขก
ชีก	ชีก	---	เขิก	หัก	ขาก
ชุก	ชูก	ขก	โขก	หือก	ขอก
---	เขียก	---	เขือก	---	ขวก

/kh/ - /t/

ทิด	ทีด	เท็ด	เทด	เท็ด	เทด
ทืด	ทืด	---	เทิด	ทัต	ทาด
ทุด	ทุด	ทด	โหด	ทั่อด	ทอด
---	เทียด	---	เทื่อด	---	ทวด

/kh/ - /p/

ทิป	ทืป	เทิป	เพป	เท็ป	แพป
ทืป	ทืป	---	เพิป	ทัป	ทाप
ทูป	ทูป	ทป	โปป	ทั่อบ	ทอบ
---	เทียป	---	เทื่อบ	---	ทวป

/kh/ - /ŋ/

ทิง	ทืง	เทิง	เพง	เท็ง	แพง
ทืง	ทืง	---	เพิง	ทัง	ทาง
ทุง	ทุง	ทง	โพง	ทั่อง	ทอง
---	เทียง	---	เทื่อง	---	ทวง

/kh/ - /m/

ทิม	ทืม	เท็ม	เพม	เท็ม	แพม
ทืม	ทืม	---	เพิม	ทัม	ทาม
ทุม	ทุม	ทม	โอม	ทั่อม	ทอม
---	เทียม	---	เทื่อม	---	ทวม

/kh/ - /n/

ทิน	ทืน	เท็น	เพน	เท็น	แพน
ทืน	ทืน	---	เพิน	ทัน	ทาน
ทุน	ทุน	ทน	โอน	ทั่อน	ทอน
---	เทียน	---	เทื่อน	---	ทวน

/kh/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	ขั้ย	ขาย
ขุ่ย	ขุ่ย	---	โขย	ข็อย	ขอย
---	---	---	เข็อย	---	ขวย

/kh/ - /w/

ขิว	ขิว	เข็ว	เขว	เข็ว	เขว
ขิว	ขิว	---	เขิว	---	ขาว
---	---	---	---	---	---
---	เข็ยว	---	เข็ว	---	---

19. /ŋ/

งิ	งิ	งะ	ง	งะ	ง
งิ	งิ	งะ	ง	งะ	ง
งิ	งิ	งะ	ง	งะ	ง
งิ	งิ	งะ	ง	งะ	ง

/ŋ/ - /k/

งิ	งิ	งิ	ง	งิ	ง
งิ	งิ	---	งิ	งิ	ง
งิ	งิ	ง	งิ	งิ	ง
---	งิ	---	งิ	---	ง

/ŋ/ - /t/

งิ	งิ	งิ	ง	งิ	ง
งิ	งิ	---	งิ	งิ	ง
งิ	งิ	ง	งิ	งิ	ง
---	งิ	---	งิ	---	ง

/ɲ/ - /p/

ɲɪp	ɲip	ɲeip	ɲep	ɲeɪp	ɲeap
ɲip	ɲip	---	ɲeip	ɲip	ɲap
ɲup	ɲup	ɲɪp	ɲoɲ	ɲioɲ	ɲop
---	ɲeɪp	---	ɲeioɲ	---	ɲwɪp

/ɲ/ - /ɲ/

ɲɪɲ	ɲip	ɲeɪɲ	ɲeɲ	ɲeɪɲ	ɲeɲɲ
ɲip	ɲip	---	ɲeɲ	ɲip	ɲaɲ
ɲuɲ	ɲuɲ	ɲɪɲ	ɲoɲ	ɲioɲ	ɲop
---	ɲeɪɲ	---	ɲeioɲ	---	ɲwɪɲ

/ɲ/ - /m/

ɲɪm	ɲim	ɲeɪm	ɲem	ɲeɪm	ɲeɪm
ɲip	ɲip	---	ɲeɪm	ɲip	ɲam
ɲum	ɲum	ɲɪm	ɲom	ɲioɲ	ɲom
---	ɲeɪm	---	ɲeioɲ	---	ɲwɪm

/ɲ/ - /n/

ɲɪn	ɲin	ɲeɪn	ɲen	ɲeɪn	ɲeɪn
ɲip	ɲip	---	ɲeɪn	ɲip	ɲan
ɲun	ɲun	ɲɪn	ɲon	ɲioɲ	ɲon
---	ɲeɪn	---	ɲeioɲ	---	ɲwɪn

/ɲ/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	ɲip	ɲaj
ɲuj	ɲuj	---	ɲoj	ɲioɲ	ɲoj
---	---	---	ɲeioɲ	---	ɲwɪj

/ŋ/ - /w/

งิว	งิ้ว	เงี้ยว	เงว	เงี้ยว	เงว
งิ้ว	งิ้ว	---	เงี้ยว	---	งาว
---	---	---	---	---	---
---	เงี้ยว	---	เงี้ยว	---	---

20. /ɽ/

อึ	อึ	เอะ	เอ	แะ	แอ
อึ	อึอ	เอะ	เออ	อะ	อา
อุ	อุ	โอะ	โอ	เอาะ	ออ
เอียะ	เอีย	เอือะ	เอือ	อัวะ	อัว

/ɽ/ - /k/

อึก	อึก	เอ็ก	เอก	แ็ก	แอ
อึก	อึก	---	เอ็ก	อັก	อาก
อุก	อุก	อก	โอก	อ็อก	ออก
---	เอ็ยก	---	เอ็อก	---	อวก

/ɽ/ - /t/

อิด	อิด	เอ็ด	เอต	แ็ด	แอ
อิด	อิด	---	เอ็ด	อັด	อาด
อุต	อุต	อต	โอต	อ็อต	ออก
---	เอ็ยด	---	เอ็อต	---	อวด

/ɽ/ - /p/

อึบ	อึบ	เอ็บ	เอบ	แ็บ	แอ
อึบ	อึบ	---	เอ็บ	อັบ	อาบ
อุบ	อุบ	อบ	โอบ	อ็อบ	ออก
---	เอ็ยบ	---	เอ็อบ	---	อวบ

/ŋ/ - /ŋ/

อิง	อิง	เอิง	เอง	แอิง	แอง
อิง	อิง	---	เอิง	อัง	าง
อุ้ง	อุ้ง	อง	โอง	อึ้ง	ออง
---	เเียง	---	เเื่อง	---	อวง

/ŋ/ - /m/

อิม	อิม	เอ็ม	เอม	แเอ็ม	แอม
อิม	อิม	---	เิม	อัม	าม
อุ้ม	อุ้ม	อม	โอม	อึ้งม	ออม
---	เเียม	---	เเื่อม	---	อวม

/ŋ/ - /n/

อิน	อิน	เอ็น	เอน	แเอ็น	แอน
อิน	อิน	---	เิน	อัน	าน
อุณ	อุณ	อน	โอน	อึ้งน	อนน
---	เเียน	---	เเือน	---	อวน

/ŋ/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	อัย	าย
อุย	อุย	---	โอย	อึ้งย	อย
---	---	---	เเอย	---	อวย

/ŋ/ - /w/

อิว	อิว	เัว	เวย	แัว	แวย
อิว	อิว	---	เวย	---	าว
---	---	---	---	---	---
---	เเียว	---	เเียว	---	---

21. /h/

หิ	หี	เหะ	เห	แหะ	แห
หื	หือ	เหอะ	เหอ	หะ	หา
หุ	หู	โหะ	โห	เหาะ	หอ
เหียะ	เหีย	เหือะ	เหือ	หัวะ	หัว

/h/ - /k/

หิก	หีก	เห็ก	hek	แห็ก	แหก
หืก	หือก	---	เหือก	หັก	หาก
หุก	หูก	หก	โหก	หือก	หอก
---	เหียก	---	เหือก	---	หวก

/h/ - /t/

หิด	หีด	เห็ด	het	แห็ด	แหด
หืด	หือด	---	เหิด	หັด	หาด
หุด	หูด	หต	โหต	หือด	หอด
---	เหียด	---	เหือด	---	หวด

/h/ - /p/

หิป	หีบ	เหีบ	hep	แหีบ	แหบ
หืบ	หือบ	---	เหีบ	หັบ	หาบ
หูป	หูป	หบ	โหบ	หือบ	หอบ
---	เหียบ	---	เหือบ	---	หวบ

/h/ - /ŋ/

หิง	หีง	เหิง	heŋ	แหิง	แหง
หืง	หือง	---	เหิง	หັง	หาง
หุง	หูง	หง	โหง	หือง	หอง
---	เหียง	---	เหือง	---	หวง

/h/ - /m/

หิม	หิม	เหิม	เหม	เห้ม	เหม
หิม	หิม	---	เหิม	หิม	หาม
หุม	หุม	หม	โหม	ห้อม	หอม
---	เหียม	---	เหื่อม	---	หวม

/h/ - /n/

หिन	หिन	เหิน	เหน	เห็น	เหน
หिन	หिन	---	เหิน	ห็น	หาน
หุน	หุน	हन	โหน	ห้อน	หอน
---	เหียน	---	เหือน	---	หวน

/h/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	หัย	หาย
หุย	หุย	---	โหย	ห้อย	หอย
---	---	---	เหือย	---	หวย

/h/ - /w/

หิว	หิว	เหิว	เหว	เหี้ยว	แหว
หิว	หิว	---	เหิว	---	หาว
---	---	---	---	---	---
---	เหียว	---	เหือว	---	---

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างการบันทึกข้อมูลโดยใช้สัทอักษร

ตัวอย่างการบันทึกข้อมูลโดยใช้สัทอักษร

การออกเสียงพยัญชนะต้น /p/ ของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 1

/p/

pi	pi:	pe	pe:	pɛ	pɛ:
pɯ	pɯ:	pɤ	pɤ:	pa	pa:
pu	pu:	po	po:	pɔ	pɔ:
bia	bia:	pua	pua:	pua	pua:

/p/ - /k/

phik	phich	pech	phech	pɛk	phɛk
pɯk	phɯk	---	phɤk	bak	ba:k
phuk ^p	phuk ^p	phok ^p	phok ^p	phɔk ^p	phɔ:k ^p
---	phiak	---	phɯak	---	buak

/p/ - /t/

pit	phit	pet	phet	pɛt	phɛt
phɯt	phɯt	---	phɤt	bat	ba:t
put	phut	phot	phot	pɔt	phɔt
---	phiat	---	bɯat	---	buat

/p/ - /p/

pip	phip	pep	phep	pɛp	phɛp
phɯp	phɯ:p	---	phɤp	pap	pa:p
phup	phup	pop	phop	phɔp	phɔp
---	phiap	---	phɯap	---	phuap

/p/ - /ŋ/

biŋ	phiŋ	peŋ	peŋ	phɛŋ	phɛŋ
phɯŋ	phɯŋ	---	phɤŋ	paŋ	pa:ŋ
phuŋ ^m	phuŋ ^m	phoŋ ^m	phoŋ ^m	pɔŋ ^m	phɔŋ
---	phiaŋ	---	puaŋ	---	puaŋ

/p/ - /m/

bim	bi:m	bem	phem	pɛm	phɛm
phɯm	phɯm	---	phɣm	pam	pa:m
phum	phum	phom	phom	pɔm	phɔ:m
---	biam	---	bɯam	---	buam

/p/ - /n/

pin	phin	ben	be:n	bɛn	phɛn
phɯn	phɯn	---	pɣ:n	pan	pa:n
phun	phun	pon	pho:n	pɔn	phɔ:n
---	bian	---	bɯan	---	buan

/p/ - /j/

---	---	---	---	---	---
---	---	---	---	paj	pa:j
buj	phuj	---	phoj	phɔj	phɔj
---	---	---	bɯaj	---	phuaaj

/p/ - /w/

piw	phiw	pew	phe:w	bɛw	bɛ:w
phɯw	phɯw	---	bɣ:w	---	ba:w
---	---	---	---	---	---
---	phiaw	---	phɯaw	---	---

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	PHUONG
ชื่อรอง	MAI
นามสกุล	NGUYEN
วันเดือนปีเกิด	24 กรกฎาคม 2526 (ค.ศ. 1983)
สถานที่เกิด	จังหวัดฟู้แค้ง สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2463/1 ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ แขวงห้วยขวาง เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ กรุงเทพมหานคร สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2548 Bachelor of Arts (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาไทย) มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ กรุงเทพมหานคร สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม พ.ศ. 2552 ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประเทศไทย